

श्रीमद् बुद्धिसागरञ्च ग्रन्थभागो-ग्रन्थाङ्क १ क

योगनिष्ठ जैनाचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरजी
सूरीश्वरजीकृत

भजनपद संग्रह.

भाग १ लो.

प्रगट्कर्ता,

श्री अध्यात्म ज्ञानप्रसारक मंडळ.

ड. लक्ष्मणराव करभयेंद्र हलाल.

(चंपागली मुंबई.)

आवृत्ति त्रीण्.

प्रत १०००.

या शिष्यायो धर्म विषय प्रिन्टिंग प्रेसमां हीराबाब वसंतदासे छाप्ये।

४६३ रीयरीशेड, अमदावाड.

वीर संवत् २४४१. विक्रम संवत् १९७२. सते १९२६.

मूल्या ०-८-०.

श्रीमद् बुद्धिसागरञ्च ग्रन्थभाषा-ग्रन्थाङ्क १ क

योगनिष्ठ जैनाचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरजी
सुरीश्वरजीकृत

भजनपद संग्रह.

भाग १ लो.

प्रभट कता,

श्री अध्यात्म ज्ञानप्रसारक मंडळ.

ड. लक्ष्मणराव करभयंद दलाल.

(चंपागली मुर्बा.)

आवृत्ति त्रीञ्च.

प्रत १०००.

अमदावाद

धी " डाबमंड न्युजिलि " प्रिन्टिंग प्रेसमां
परीष देवीदास छजनदासे छाप्नुं.

वीर संवत् २४४१. विक्रम संवत् १९७२. सने १९१६.

मूल्या ०-८-०.

આ ત્રીજી આવૃત્તિ.

સર્વ જનોને આત્મિક આનંદ આપતો અને સહજોધ વડે સહજુણેને પ્રગટાવતો આ ભજનપદસંગ્રહ નામે ગ્રન્થ, કે જે ગુજરાતીમાં મહુમ શેઠ લલ્લુભાઇ રાયજીએ સને ૧૯૦૭ માં પ્રગટ કર્યો હતો ત્યાર બાદ તેની ખીજી આવૃત્તિ બાળબોધ લીપીમાં સાણંદના જૈન મંડળે પ્રગટ કરી હતી તેની ચાલુ માગણી રહેવાથી તેજ ગ્રન્થને ગુજરાતી લીપીમાં ત્રીજી આવૃત્તિ રૂપે પ્રગટ કરી જનસમાજ આગળ મુકવાનું સૌભાગ્ય પ્રાપ્ત થયું છે. ભજનપદ સંગ્રહ ભાગ ૧ હા તથા ખીજા પૈકી આધ્યાત્મિક પદોને એક જુદા પુસ્તક રૂપે ૨૦૦૦ પ્રત પ્રગટ કરી તેને અધ્યાત્મ ભજન સંગ્રહ નામ આપવામાં આવ્યું હતું. તે સાથે ૪૦૦૦ નકલ આ પ્રથમ ભાગની સર્વ પ્રજાએ હોંશથી ઉપયોગમાં લીધી છે. આ રીતે મંડળે પ્રગટ કરેલા સાતે ભાગની ખીજી અનેક આવૃત્તિઓ પ્રગટ થાય અને તેના યોગ્ય લાભ લેવાય તેવી ધ્યેય રખાય છે.

જૈનાચાર્ય શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી સૂરીશ્વરજીના સ્વરચિત અનેક ગ્રન્થોમાં ભજનપદ સંગ્રહનો હિસ્સો મોટો છે, અર્થાત્ સાત ભાગ પ્રગટ થઇ ગયા છે અને તે દરેક એક એકથી ચડીયાતા છે.

જીવોની રચિ કંઈ એક સરખી હોતી નથી, તેમ દરેક ગ્રન્થો માટે અધિકારી પણ જુદા હોય છે. પણ આ પ્રથમ ભાગ તો જૈન અને જૈનેતર પ્રજાને-બાળ અને વૃદ્ધ-સામાન્ય જ્ઞાન અને વિશેષ જ્ઞાનવાળા-દરેકે દરેકને એકરૂપેજ પ્રિય થઇ પડ્યો છે.

આ ત્રીજી વખતની આવૃત્તિમાં સુધારો વધારો શ્રીજૈનાચાર્ય બુદ્ધિસાગરજી ગુરૂ મહારાજે પોતાના હાથે જ્યાં કરવો ઘટે ત્યાં કર્યો છે. પ્રથમ આવૃત્તિની પ્રસ્તાવનાદિ તરફ ધ્યાન ખેંચી વાચક જનોને આવા ગ્રન્થો પૈકી ધણાં પદો કંઠસ્થ કરી, પોતે આત્મિક લાભ લેવા અને અન્યને આપવાને બલામણ્ કરી વિરમીશું.

શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી સૂરીશ્વર સિવાય આ. ય, વિ. આદિ જે મહા-પુરૂષોનાં પદો આ ભાગમાં લીધેલ છે તે આ સાંકળીયામાં સ્પષ્ટ સમજાય તે માટે તેનાં નામ આપેલાં છે.

૮૦ મું તથા ૮૪ મું પદ નજર ચુકે ફરીથી ૨૩૭ તથા ૨૩૯ મું લેવાયું છે. તથા ૨૨૪ ની સંખ્યા બે પદ ઉપર થઈ ગઇ છે અને ૩૩-૩૪-૩૫-૩૬ એ ચાર પદ રહી ગયાં છે તે વચમાં લીધેલ છે.

સુંબાઈ } લી.
પોશ્ર સુદ ૧ સં. ૧૯૭૨. } અધ્યાત્મ જ્ઞાનપ્રસારક મંડળ.

પહેલી આવૃત્તિની પ્રસ્તાવના.

જગતમાં મનુષ્યોને આનંદની પ્રાપ્તિ પ્રાપ્તવ્ય છે. બાહ્યવસ્તુમાં આનંદ નથી એમ શ્રી વીરપ્રભુએ કેવલજ્ઞાનથી કહ્યું છે તેથી બીજા પ્રમાણની જરૂર નથી. આસોક્ત વાક્ય પ્રમાણ એ નિયમને અનુસરી આગમપ્રમાણ પણ આનંદની સિદ્ધિમાં મળે છે. અનુમાનથી જોતાં પણ બાહ્યવસ્તુમાં આનંદ સિદ્ધ થતો નથી. આત્મામાં આનંદ છે એમ કેવલજ્ઞાની કહે છે અને તે અનુમાનથી પણ સિદ્ધ થાય છે. સત્ય આત્મિક આનંદનો અનુભવ આત્મિક જ્ઞાન વિના પ્રાપ્ત થતો નથી. આત્મિક જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ માટે અધ્યાત્મ ગ્રંથો અને દ્રવ્યાનુયોગના ગ્રંથોનું મનન આવશ્યક છે. અધ્યાત્મ શાસ્ત્ર વાંચવાથી અને મનન કરવાથી અનુભવ જ્ઞાન પ્રગટે છે અને તેથી સત્યાનંદની ખુમારી ઝળકી ઉઠે છે. અધ્યાત્મ જ્ઞાનના ઉપયોગથી આત્માનેજ સેવ્ય ઉપાસ્ય ગણી શ્રી આનંદધનજી તથા શ્રી ચિદાનંદજી વગેરેએ પદદ્વારા આત્મપ્રભુનું ગાન કર્યું છે. એમ શિષ્ટપુરૂષોએ સંસ્કૃત ગ્રંથોમાં પણ આત્મપ્રભુને ઉપાસ્ય સેવ્ય સમજી શ્લોકદ્વારા ગાન કર્યું છે. શ્રી હેમચંદ્ર આચાર્યે વીતરાગ સ્તોત્રમાં ષઃપરમાત્મા પરંજ્યોતિઃ છત્યાદિ શ્લોકદ્વારા આત્માની સ્તુતિ-ભક્તિ કરી છે. ગમે તે ભાષામાં, ગમે તે રાગમાં, ગમે તે હંદમાં આત્મપ્રભુની પદદ્વારા ભક્તિ રૂપ સ્તુતિ કરવાથી અનંતભવ સંચિત કર્મમલનો અપગમ થાય છે, અન્તરમાં કોઈ પણ વસ્તુનું જ્ઞાન થાય તો તેનું વર્ણન શ્લોક પદ વગેરેથી થઈ શકે છે, અધ્યાત્મશાસ્ત્રનું જ્ઞાન થાય છે તો, તે સંબંધી પદ વા શ્લોકદ્વારા જ્ઞાનની તરતમતાએ વર્ણન થઈ શકે છે. અધ્યાત્મશાસ્ત્ર પ્રતિ પદરચયિતાની વિશેષ રૂચિ હોવાથી કિંચિત્ અનુભવ જ્ઞાનરસની ખુમારીના સમયમાં લેખકે પદોદ્વારા અધ્યાત્મ સ્વરૂપનું યથાશક્તિ વર્ણન કર્યું છે. અધ્યાત્મશાસ્ત્ર વિશેષતઃ નિશ્ચય નયને અનુસરે છે તેથી રચેલ પદો નિશ્ચય નયની સાપેક્ષ યુદ્ધિએ પ્રાધાન્યતા બજે છે એમ વાચકોએ કથન લક્ષ્યમાં ઉત્તરવું યોગ્ય છે. “ જે પરણે તેનાં ગીત ગવાય ” તેમ અત્રે પણ અધ્યાત્મમયપદો વિષે સમજી લેવું. અધ્યાત્મજ્ઞાનનાં પદો વાંચીને સમજવાં, વિચારવાં અને વ્યવહારમાં વર્તન ઉચ્ચ રાખવું. આ પદોને કેટલાક અંધ શ્રદ્ધાળુ જોનો બજન કહી પોતાના ભક્તોને ભરમાવી પદોનો સ્વાદ લેવા દેતા નથી તે અફસોસની વાત છે. પદોમાં બજન એવા શબ્દો આવવાથી કંઈ જોન સિદ્ધાંતને હાનિ નથી. કોઈ એખા કહે, કોઈ ચાવલ કહે અને કોઈ ભાત કહે અને કોઈ તંદુલ કહે પણ તે શબ્દના ભેદથી અર્થનો

૪

બેદ થતો નથી. વસ્તુનું સ્વરૂપ સમજવું જોઈએ. બળન અને પદ એવા એકાંત શબ્દબોદને આગ્રહથી પકડતાં અનેકાંત તત્ત્વની શ્રદ્ધા થતી નથી. અમારાં બનાવેલાં પદોને કોઈ અન્યમતાવલંબીઓ બળન પણ કહે છે. અને જૈનો આપણે પદ કહીએ છીએ. પણ તેથી વસ્તુનો ફેરફાર નથી. કોઈ કહેશે કે તમારા બનાવેલા પદોમાં “બળન કરશે” વગેરે શબ્દો આવે છે તે આપણી મર્યાદા નથી, જૈન અધ્યાત્મશાસ્ત્રોમાં બળન વગેરે શબ્દ મૂક્યા નથી અને તમે તો મૂક્યા છે તેથી તે ઠીક ગણાય નહિ; એમ બોલનારને પ્રત્યુત્તરમાં કહેવાનું કે શ્રી આનંદધનજી પોતાના પદોમાં બળન એવા શબ્દ લાવેલા છે. જુઓ તે આ પ્રમાણે—પ્રમુ મજલે મેરા દીલ રાજી, આઠ પહો-રકી ચોસઠ ઘડીયાં દો ઘડીયાં ભવ છાજી. પ્રમુ જુઓ ત્યાં મજલે એવા શબ્દથી વ્યવહાર કર્યો છે. મજ ઘાતુ સેવામાં વર્તે છે. શબ્દનો સમુદ્ર અમુક દર્શનનો છે એમ નિશ્ચય નથી. શ્રી યશોવિજયજી પણ બળન એવા શબ્દથી પદ બનાવી કહે છે કે—મજન બિનું જીવિત જૈસે પ્રેત મલિન, મંદમતિ હોલત ઘર ઘર ઉદર મરનકે હેત. છેલ્લી ટુંકમાં ઉપાધ્યાયજી કહે છે કે—કથે નહિ ગુનગીત સુજસ પ્રમુ, સાધન દેવ બનન્ત; રસના રસ વિગારો કાંઠાંલો, બૂહત કુંદુંબ સમેત; ધત્તાદિથી પણ પૂર્વના આચાર્યો મજન શબ્દ લાવ્યા છે એમ સિદ્ધ થાય છે. આ પદોમાં બળનના રાગો મૂકેલા છે તે શ્રી રૂપવિનયજી મહારાજ તથા શ્રી વીરવિનયજી મહારાજ જે જે રાગ સાંભળતા હતા તે તે રાગ ઉપર પૂજ, સ્તવન, અને સજાય વગેરે બનાવતા હતા, તેમ અમેએ પણ બળનના રાગ લીધા છે. અમુકજ દર્શનના રાગ છે એવો કંઈ નિયમ નથી. તેથી મૂર્ખના બરમાવ્યાથી આત્માર્થી પુરૂષો બડકી જશે નહિ. અધ્યાત્મનાં પદોથી લેખકનો આશય વ્યવહારનયને નિષેધવાનો નથી. માટે પદ વાંચી કોઈ પણ જીવે વ્યવહારમાર્ગથી બ્રહ્મ થવું નહિ. કોઈ સ્થાને વ્યવહાર સંબંધી આક્ષેપ સમજાય તો તે અશુદ્ધ વ્યવહાર સંબંધી સમજવું. વ્યવહાર નયનો જનશાસનનો આધાર છે માટે વ્યવહારથી વિરૂદ્ધ શ્રદ્ધા કોઈએ સ્વપ્નમાં પણ ધારવી નહિ. ઉચ્ચ—શુદ્ધ—ગંભીર આત્મ પદોમાં અવસ્થ ગુરુ-ગમ શેવી જોઈએ. સાત નયોની સાપેક્ષ બુદ્ધિપૂર્વક અધ્યાત્મ પદોમાં અવળી વાણી છે તે પણ સમજવી. કેટલાંક એવાં પદો છે કે પૂર્ણ અધ્યાત્મશાસ્ત્રનો જ્ઞાતા હોય તથા દ્રવ્યાનુયોગનો જ્ઞાતા હોય તેનાવડેજ કૃષ્ણ વગેરે પદોમાં તથા અવળી વાણીમાં સાપેક્ષ બુદ્ધિથી રહેલી ગંભીરનય રહસ્યતા સમજી શકાય છે. પંડિત અધ્યાત્મ જ્ઞાતાઓનેજ યોગ્ય કેટલાંક પદ છે. પદોના ત્રણ વિભાગ સમજવા, જ્ઞાનમાર્ગ, અધ્યાત્મયોગમાર્ગ, અને વૈરાગ્યમાર્ગ. એ ત્રણ વિભાગ

૫

આ પદસંગ્રહમાં છે. નીતિ શિક્ષણનાં પદ પણ બનાવ્યાં છે, તે પણ ધર્મમાં પ્રવેશ કરતાં બહુ ઉપયોગી થઈ પડશે. છદ્મસ્થજ્ઞાનદાષ્ટથી જીનાજ્ઞા વિરૂદ્ધ ક્રોધ ઠેકાણે લખાયું હોય તેની ક્ષમા ચાચું છું. જે જે ગામમાં જેવી જેવી આત્મપરિણતિનાં પદો બનાવ્યાં છે તે વાચકને સમજવા માટે જ્યાં પદ બનાવ્યાં છે તે સ્થળ પણ નોંધવામાં આવ્યાં છે. અમદાવાદના પ્રખ્યાત ઝવેરી, દાતાર ગુણમાં કર્ણસમ શેઠ લલ્લુભાઈ રાયજીની પદોમાં વિશેષ રૂચિ હોવાથી અને તે પદોથી તેમના આત્માને બહુ આનંદ મળે છે માટે આ પદસંગ્રહનું પારિતોષિક પ્રેમભાવે તેમને અર્પણ કરું છું. શ્રીસકલસંઘ વગેરે ભવ્યજનો આ પદસંગ્રહરૂપ ગંગા નદીમાં ઝીલી નિર્મળ થાઓ એજ શુભાશા ॥

ૐ શાન્તિઃ શાન્તિઃ શાન્તિઃ

લી૦

મુનિ બુદ્ધિસાગર.

समालोचना.

संसाराग्निमें कथित पुरुषोंको सुख कैसे मिले, इस उपायमें बहुत मनुष्य तो यह समजते हैं कि, द्रव्योपार्जन करना, बहुत कुटुम्ब भेगा करना, राज्यमें अधिकार प्राप्त करना, लक्षों मनुष्योंसे पुजवाना इत्यादि परम सुखका साधन है. इसी वास्ते धर्म कर्म नित्य नैमित्तिक अनुष्ठान कुल मर्यादा आदिभी शिथिल करके पूर्वोक्त उपायमें लगते हैं. परंतु ये सब उपाय तो दुःखके हैं. उनसे परम सुख प्राप्ति कबी नहि होती. जो धनमें सुख मिलता, तो चक्रवर्ती राज्यको ठोकरमें ठुकराकर एकान्त सेवन क्यों करते.

न सुखं देवराजस्य, न सुखं चक्रवर्तिनः ।

यत् सुखं वीतरागस्य, मुने रेकान्तवासिनः ॥

जो सुख एकान्तवासी मुनिको है, वो इन्द्र तथा चक्रवर्तीको नहि है. तथा जितना मनुष्य जादे संबंधी होगा, उतनाही दुःख जादे नीकलेगा. किसीको ज्वर आता है, किसीका मस्तक दुःखता है, कोई मुमूर्षु है, सबके दुःखसे दुखी होना पडता है. राज्याधिकारकी तो औरभी दुर्दशा है. उसकी इच्छा करनी तो सबसे खराब है. आज कल राज्याधिकार ये है कि, अमुक महाशयको ५००) जुलमाना करनेका अधिकार मिला. अमुक महाशयको छ मास कैद करनेका अधिकार मिला. परंतु सभ्यगण ! एसाभी अधिकार आपने सुना है ? कि अमुक शेठजीको फांसी माफ करनेका अधिकार मिला, अथवा अमुक शेठजीको कैद माफ करनेका अधिकार मिला. मित्रगण ! जिससे जीवदया पलेबोही तो अधिकार कहा जाता हे ! और जो क्रूर परिणाम करनेवाले अधिकार हैं वोतो राजाके विना किसीको शोभित नहीं होते.

इत्यादि वात शोचकर प्राचीन ऋषि महात्मा लोकोने बड़े २ अध्यात्म शास्त्र रचकर सांसारिक जनोपर वो कृपा करी है, कि जिसका बखान सरस्वती देवी भी नहीं करसकती जैसा—

आसुप्तेरामृतेःकालं, नयेदध्यात्मचिन्तया ।

ईषन्नावसरंदद्यात्, कामादीनाम्पनागपि ॥

जब तक निद्रावस्था नहो, तथा मृत्यु न आवे तब तक अध्यात्म चिन्तासेही कालको वितावे, काम, क्रोध, लोभ, मोहको थोडा-साभी मोका न दे जिससे आकर सतावें. वो अध्यात्म चिन्ता कितनी कठिन है. इस बातको सबही बुद्धिमान् जानते है, उस अध्यात्म शास्त्रकी रचना कितनी प्रकारकी भाषामें कितनेही संज्ञा शब्दोंमें यद्यपि रचित है परंतु कितनेक तो विचारे मंदबुद्धियोंके समझमें नहीं आती. कितनेक बुद्धिमान्भी है तोभी अन्य भाषा होनेसे पूरा तत्व नहीं मिलता. अथवा कितनेक छंद प्रबंध के तथा गान विद्याके रसिक हैं. उनको गद्यभाषा नहीं रुचती इसलिये योग मार्ग क्रिया परायण श्री जैन श्वेताम्बर मुनिराजश्री बुद्धिसागरजीने बहुत आन्दमे आकर मनोहर २ भजन छंदमें बनाकर तैयार किये हैं. जिनका स्वाद विशिष्ट साधारण सब लोकोंको मिले. इन सबका सार यह हैकी मनुष्योंकी अध्यात्ममे रुचि हो और काम क्रोधादि अन्तःशत्रुओंका नाश हो और अध्यात्म पुष्टिके लिये वैराग्यका तथा भक्तिसकाभी सार पूर्ण रीतिसे दिखाया है. कारणकि बिना वैराग्यके वर्णन संसारा ऽऽसक्ति दूर नहीं होती. और भक्तिके बिना चित्तके आवरण विक्षेप दूर नहीं होते. इसलिये वैराग्य तथा इष्टदेवमें अनुराग अध्यात्म चिन्ताका परमोपाय है. ये सम्पूर्ण भजन आद्यंतसे मेने प्राय सब सुन है. इनमे जैन शास्त्रकी रीति प्रमाण कहीं दोष नहीं है. कहीं द्रव्यार्थिक नयकी मुख्यता, कहीं पर्य्यायार्थिक नयकी मुख्यता, कहीं नैगमादि नय

८

प्रमाण बहुत उत्तम रीतिसे बर्णन किया है. जो मनुष्य जैन शास्त्र तथा अभिधा लक्षणा व्यंजनातात्पर्यावृत्तिके मर्मज्ञ हैं उन लोकोंको मुनिराजश्री बुद्धिसागरजी रचित शास्त्र सिद्धान्तमे वो आस्वाद मिलेगा, की जिसका फल एक एक पदकी भावनासे अनेक कर्मकी निर्जरा है. मित्रगण ! ज्यादा क्या लिखे. अमारा मन तो इन पद रत्नको सुनकर सुखाब्धिमें मग्न होता है. तथा और लोक वैदिक धर्मावलंबी सुनते हैं तो चित्रकेसे लिखे होकर तथा कूद २ कर सुनते हैं. आहा ! सत्यही शास्त्रोमे जंगम तीर्थ साधुओंको कहा है.

श्लोक.

साधूनां दर्शनपुण्यं तीर्थभूताहि साधवः ।

तीर्थं फलति कालेन सद्यः साधुसमागमः ॥ १ ॥

ह. न्याय व्याकरण साहित्याऽऽचार्य

पं. श्यामसुन्दराचार्य वैश्य, के. बी. एस. एम.

K. B. S. M.

૯

અનુક્રમણિકા.

પદ.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૧	શ્રી કેશરીઆજીનું સ્તવન. (કેશરીયાતીર્થ.) ...	૧
૨	ચરમજીનેશ્વર સ્તવન. (ચ૦ જી૦ અતિઅલ્પવેશ્વર.) ...	૨
૩	શ્રી વીર જીન સ્તવન. (વીરજીનેશ્વર વચન સુધારસ.) ...	૨
૪	૧બોધપત્ર-ફૂલો. (નિર્મલક્ષાયિક ચેતના.) ...	૩
૫	૨બોધપત્ર. (બગડે તે સુધરે નહિ.) ...	૪
૬	શ્રી શાન્તિજીન સ્તવન. (શ્રી શાન્તિજીન અલ્પ અગોચર.) ...	૫
૭	જરા જીવો અન્તરૂમાં તપાસીરે. ...	૫૬. ૫
૮	અનુભવ આતમનો જો કરે. ...	૬
૯	જીવડા ધાટ નવા શીદ ધડે. ...	૬
૧૦	મુરખ માઈ માઈ શીદ કરે. ...	૭
૧૧	નિર્ભય દેશનારેવાસી આતમ. ...	૭
૧૨	નિર્ભય બ્રહ્મરૂપી તું સદા છે. ...	૮
૧૩	સાધુબાધ સમરસ અમૃત પીવો. ...	૮
૧૪	અનુભવ આતમાની વાત કરતાં. ...	૯
૧૫	અલ્પ દેશમે' વાસ હમારા. ...	૯
૧૬	અનુભવ આતમ વાતો કરીએ. ...	૧૦
૧૭	નગુરાનો સંગ ન કરીજે. ...	૧૦
૧૮	સુગુરાની સંગત કરીજે. ...	૧૧
૧૯	પરધર ભટકત સુખ ન સ્વામી. ...	૧૧
૨૦	અવધૂત અનુભવ પદ કોઈ રાગી. ...	૧૨
૨૧	સુખ ફુખ ભોગવવાં જીવ પડે. ...	૧૨
૨૨	નહિ અલ્પ લખ્યા કદિ જાવેરે. ...	૧૩
૨૩	સાધુબાધ અલ્પ નિરંજન સોહં. ...	૧૩
૨૪	સાધુબાધ ધ્યાન સમાધિ વરીજે. ...	૧૪
૨૫	સાધુબાધ સમય સુધારસ પીજે. ...	૧૪
૨૬	એણીપેરે ધ્યાન ધરીજે ઘટ અન્તરૂ. ...	૧૫
૨૭	એનીપેરે પ્રભુ સમરીજે ઘટ અન્તરૂ. ...	૧૫
૨૮	ગુરૂ વીના કોઈ તત્ત્વ ન પાવેરે. ...	૧૬
૨૯	દુનિયા છે દિવાનીરે. ...	૧૬
૩૦	અનુભવી આવોરે. ...	૧૭

૧૦

વિષય.

પૃષ્ઠ.

૩૧ અજ્ઞાની અથડાણારે.	૫૬.	૧૮
૩૨ જ્ઞાનીની સંગ સારીરે.	,,	૧૮
૩૩ શ્રી વીરજીન સ્તવન. (વીર જીનેશ્વર) ... આવો ધન.	,,	૧૭૨
૩૪ પાર્શ્વ જીન સ્તવન. (પ્રભુમું)	,,	૧૭૨
૩૫ ક્યારે મુને મળશે મારો સંત સનેહી.	,,	૧૭૩
૩૬ દેખોબાધ મહા વિકલ સંસારી. ... ૫૦ વિ૦	,,	૧૭૩
૩૭ પથરના નાવે ખેશીરે.	,,	૧૯
૩૮ તત્ત્વ સ્વરૂપી અલખ બ્રહ્મજું.	,,	૨૦
૩૯ પ્રભુજી તુમ દર્શન સુખકારી.	,,	૨૦
૪૦ સ્વમા જોવી દુનીઆદારી.	,,	૨૧
૪૧ અલખ અગોચર નિર્ભય દેશી....	,,	૨૧
૪૨ એવું સ્વરૂપ વિચારો હંસા.	,,	૨૨
૪૩ પરમ પદ પરખે તો સુખ મળે.	,,	૨૨
૪૪ વીર પ્રભુ બહાવારે મારા.	,,	૨૨
૪૫ માયા ન મુરખ તારીરે.	,,	૨૩
૪૬ પરખીને ક્ષેત્રે નાણુંરે.	,,	૨૪
૪૭ જગો જોગી અલખ સ્વરૂપી.	,,	૨૫
૪૮ અરે જીવ પામર પ્રાણીરે.	,,	૨૬
૪૯ પરમ પ્રભુ ઘટ અન્તરૂમાં ભાવો.	,,	૨૬
૫૦ ગુરૂગમથી બાધ જ્ઞાન ઝહો તુમ.	,,	૨૭
૫૧ તારો આતમરાય.	,,	૨૭
૫૨ મુરખ જીવડા કાંધ ન સમજ્યો.	,,	૨૮
૫૩ જોધ જોધને જોધ મે' લીધું.	,,	૨૮
૫૪ સુગુણ સ્નેહી સ્વામિ મહેક્ષે પધારો.	,,	૨૯
૫૫ ચેતન અનુભવ રંગ રમીજો.	,,	૩૨
૫૬ ચેતન આપ સ્વભાવ વિચારો....	,,	૩૩
૫૭ જ્ઞાની વીરલા કોધ જગતમાં.	,,	૩૪
૫૮ શાન્તિ સદા સુખકાર જગતમાં.	,,	૩૪
૫૯ કોધ ન કરશે પ્રીત ચતુર નર.	,,	૩૫
૬૦ આનન્દ ક્યાં વેચાય ચતુર નર.	,,	૩૫
૬૧ અમર પદ પરખી ક્ષેત્રેરે.	,,	૩૬
૬૨ સદા સુખકારી પ્યારીરે.	,,	૩૭

૧૧

પદ.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૬૩	ઉઠો ચેતન આળસ છ'ડી.	પ્રભાતીયું. ૩૭
૬૪	અભિનન્દન જન વંદીએ.	,, ૩૮
૬૫	શ્રી વિર સ્તુતિ. (વીર જીનેશ્વર વંદીએ)	,, ૩૯
૬૬	શ્રી સદ્ગુરૂ સ્તુતિ. (નમો નમો શ્રી સદ્ગુરૂ)	,, ૪૦
૬૭	હમારો દેશ છે ન્યારો.	પદ. ૪૨
૬૮	ચેતાવું ચેતી લેજેરે....	,, ૪૩
૬૯	કુલ્યો શું ફરે છે કુલીરે મૂરખ પ્રાણી.	,, ૪૪
૭૦	કોષક વિરલા પાવે હો જગમાં.	,, ૪૪
૭૧	આ જગ સ્વપ્ના કેરી બાજી.	,, ૪૫
૭૨	અલખ નિરંજન આતમ જ્યોતિ.	,, ૪૫
૭૩	ગાન કહો કેમ થાય મૂર્ખને.	,, ૪૬
૭૪	અન્તરના અજાનેરે.	,, ૪૭
૭૫	નેવાનું પાણી મોભેરે.	,, ૪૮
૭૬	આતમ ધ્યાનથીરે સન્તો સદા સ્વરૂપે રહેલું.	,, ૪૮
૭૭	પાપ કર્મ બહુ ભારીરે નિન્દા....	,, ૪૯
૭૮	જીવડા કુલી ફરે શું ફેક.	,, ૫૦
૭૯	ચેતન ચેતો ચતુર સુખણુ વખત વહી જાય છે.	,, ૫૧
૮૦	તારું નામ ન રૂપ લખાય.	,, ૫૨
૮૧	જીવ્યો આ કાચી કાચારે.	,, ૫૨
૮૨	ચેતાવું ચેતન મારારે.	,, ૫૩
૮૩	અરે આ જગમાં મોટીરે.	,, ૫૩
૮૪	શ્રી વીર પ્રભુ ચરમ જીનેશ્વર.	,, ૫૪
૮૫	અહો દૈવની ગતિ ન્યારી.	પદ ૫૫
૮૬	ચેતન અનુભવ રટના લાગી.	,, ૫૬
૮૭	માયામાં મનકું મોહુ'રે.	,, ૫૬
૮૮	જેતાં જેતાં આલ્યા ગયારે.	,, ૫૭
૮૯	પ્રભુ મનાવા પ્રભુ મનાવા.	,, ૫૮
૯૦	સુવિધિ જીનેશ્વર સાહિબ સેવો	સ્તવન. ૫૮
૯૧	સહજ સ્વરૂપી મારો અન્તરૂયામી.	પદ. ૫૯
૯૨	યાદ કરી લે સિદ્ધ સનાતન.	,, ૫૯
૯૩	જીવડા જગીનેરે જોગી સંજો....	,, ૬૦
૯૪	જીવડા જગમગે છે જ્યોતિ તારી.	,, ૬૦
૯૫	જીવડા તું જગીને જોજે ધર્મનેરે.	,, ૬૧

૧૨

પદ.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૯૬	પ્રભુ ભજી તું પ્રભુ ભજી તું સદ્દલ કર નર દેહરે. ...	૫૬. ૬૨
૯૭	ભજન કર મન ભજન કર મન. ...	” ૬૨
૯૮	ભજન કરી લે ભજન કરી લે. ...	” ૬૩
૯૯	જીવો ઝપાટો જીવો ઝપાટો. ...	” ૬૩
૧૦૦	પ્રીતમ મુજ શુદ્ધ યુદ્ધ અવિનાશી. ...	” ૬૪
૧૦૧	ચેતન તારી ગતિ ન્યારી. ...	” ૬૪
૧૦૨	પ્રીતમ મુજ કબહુ ન નિજ ધર આવે. ...	” ૬૫
૧૦૩	પ્રિયા મમ છટકી ભટકી અટકી. ...	” ૬૫
૧૦૪	ભલા મુજ અનુભવ અમૃત ભાવે. ...	” ૬૫
૧૦૫	આતમ અપનો સ્વરૂપ નિહારો. ...	” ૬૬
૧૦૬	મનવા ઝોંસી રમે ક્યું ખાજી. ...	” ૬૬
૧૦૭	ચેતન ચિદ્ધન સંગી રંગી. ...	” ૬૭
૧૦૮	હંસા સોહં ચિન્મય ધ્યાવે ...	” ૬૭
૧૦૯	ચિદ્ધન સંગી ગુણુગણુ રંગી. ...	” ૬૮
૧૧૦	આતમ અનુભવ કોઠક પાવે. ...	” ૬૮
૧૧૧	સમજી લે શાણા મન મેરા ...	” ૬૮
૧૧૨	અબહમ અબરામર અવિનાશી. ...	” ૬૯
૧૧૩	જટ જય જીવાની જીવ જોતો જરા. ...	” ૬૯
૧૧૪	મહાવીર પ્રભુ સુખકારી સદા. ...	સ્તવન. ૭૦
૧૧૫	અરે આ જાંદગાની મનુભવની ઝોળે જય છેરે ...	૫૬. ૭૧
૧૧૬	અરે ફૂલી ફોગટ ફરનારારે. ...	” ૭૧
૧૧૭	પ્યારા નેમ પ્રભુ મુજ મન મન્દિરિયે પધારજોરે. ...	સ્તવન. ૭૨
૧૧૮	ભોંયણી મલિલજીન સ્તવન ...	” ૭૨
૧૧૯	ઝોવોરે કિવસ તે મારો ક્યારે આવશે. ...	૫૬. ૭૩
૧૨૦	ત્રિધા આત્માની સઝાય. ...	” ૭૪
૧૨૧	વીરપ્રભુ સ્તવન (નમોવીર વિશ્વે) ...	” ૭૫
૧૨૨	બ્રમણાઝે શું બરમાયરે તું તો બ્રમણા ત્યાગી ...	” ૭૫
૧૨૩	ચેતન અતુરાધથી શિવપુર મારગ ચાલજોરે. ...	” ૭૬
૧૨૪	શાન્તિજીન સ્તવન. (જય જય શાન્તિ જીન) ...	” ૭૬
૧૨૫	પરમપદ પ્રેમી કોઠક પાવે. ...	૫૬. ૭૭
૧૨૬	સહજન ધર્મ ધર્મ મુખ યોલે. ...	” ૭૭
૧૨૭	સોહં સોહં સોહં સોહં. ...	” ૭૮
૧૨૮	શરણી ગતિ શરણ જાણોરે. ...	” ૭૯
૧૨૯	બહુ લાગે ગુણિજન પ્યારે. ...	” ૭૯

૧૩

પદ.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૧૩૦	ધ્યાન સદા સુખકાર....	૫૬. ૮૦
૧૩૧	કક્કાવલિ, ૧	” ૮૧
૧૩૨	હંસા કોધરે જણાવે જોગીડાજી.	” ૮૫
૧૩૩	પ્રેમીડો ખતલાવેરે કોઇ મારો....	” ૮૫
૧૩૪	આ પ્રભુ ભજનનું ટાણું.	” ૮૫
૧૩૫	હંસા હરદમ તત્ત્વ વિચારો.	” ૮૬
૧૩૬	સૌથી વીર પ્રભુ મુજ બહાલા....	સ્તવન. ૮૬
૧૩૭	જીવડા ભૂલી સત્ય સ્વરૂપ	૫૬. ૮૭
૧૩૮	ચેતન સ્વારથિયો સંસાર	” ૮૭
૧૩૯	કર તું શ્વાસોચ્છ્વાસે જાપ	” ૮૮
૧૪૦	આતમ નિજ ધરમાં તું આવ....	” ૮૯
૧૪૧	જીવડા હજી અવસર છે ખેસ....	” ૯૦
૧૪૨	જીવડા હજી જરા તો ચેત.	” ૯૦
૧૪૩	મનડા આતમમાં લયલાવ.	” ૯૧
૧૪૪	કર ચેતન શિવપુર તૈયારી.	” ૯૨
૧૪૫	મોહ માયામાં જે જકડાણા.	” ૯૨
૧૪૬	અદ્ભુત તમાસા નયને દીઠા.	” ૯૩
૧૪૭	સુણો સત્યોપાય શિવ પન્થનોરે.	” ૯૩
૧૪૮	ચેતન ચેતો હવે પ્યારા.	” ૯૪
૧૪૯	દેખો અન્તરમાં આતમારે.	” ૯૫
૧૫૦	અન્ધારે અથડાણોરે માયામાં ભૂલી.	” ૯૫
૧૫૧	સાચો અન્તરુ સ્વામી આતમ દિલમાં ધ્યાવજરે.	” ૯૬
૧૫૨	દુનીઆમાં ફોગટ ફૂલ્યોરે.	” ૯૬
૧૫૩	અનુભવ બત્રિશી.	ફુલા. ૯૭
૧૫૪	ચાર દિવસનું ચાંદરણું સંસારનું.	૫૬. ૧૦૦
૧૫૫	ચેતી ક્ષે તું પ્રાણિયા.	” ૧૦૧
૧૫૬	શ્રી મહાવીર સ્તવન (વીર જીનેશ્વર વંદના)	” ૧૦૧
૧૫૭	શ્રી વીર સ્તવન. (પરમ કૃપાળુ)	” ૧૦૨
૧૫૮	કક્કાવલિ. ૨	” ૧૦૩
૧૫૯	સદ્ગુરુ સ્તુતિ. (સદ્ગુરુની શિક્ષા)	” ૧૦૮
૧૬૦	સમાધિ પદ. (અન્તરૂના અલખેલા)	” ૧૦૯
૧૬૧	સહુ શક્તિના સ્વામી આતમ મહારા.	” ૧૧૦
૧૬૨	જ્ઞાનાનન્દી તત્ત્વ સ્વરૂપી આતમા.	” ૧૧૧
૧૬૩	અજ્ઞાનન્દ ચેતનજી વહેણે જાગજે.	” ૧૧૨

૧૪

પદ.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૧૬૪	સ્વામીને સેવક તું ધ્યારા આતમા. ...	૧૧૩
૧૬૫	જીવ આબો અવસર આ જય છેરે. ...	૧૧૪
૧૬૬	જગતના ખેલ છે ખોટા. ...	૧૧૫
૧૬૭	જ્ઞાને તું કરે છે માયારે. ...	૧૧૬
૧૬૮	જીવડા પ્રભુ ભજીવેરે. ...	૧૧૬
૧૬૯	ગાફલ ગર્વે કરીનેરે. ...	૧૧૭
૧૭૦	સુખ દુઃખ આવે સહુના શીરે. ...	૧૧૭
૧૭૧	અમોને તમે સમા જાતિ. ...	૧૧૮
૧૭૨	વેપારી ઉપર (વ્યાપારી વેપારે મનકું)...	૧૧૯
૧૭૩	જીવલડા જરૂર જાવુંરે. ...	૧૨૦
૧૭૪	મહાવીર સ્તવન. (ત્રિશલાના જાચારે)...	૧૨૦
૧૭૫	બૂલી ભવ બ્રમણા જંઝાલે. ...	૧૨૧
૧૭૬	મારું મારું તમ શું કરોરે. ...	૧૨૨
૧૭૭	ભક્તિ કરો ભગવન્તનીરે. ...	૧૨૩
૧૭૮	પરમપદ પરમાતમ ગુણુ ગાવું. ...	૧૨૩
૧૭૯	જાગીને જો તું જીવડા. ...	૧૨૪
૧૮૦	પામર પ્રાણી ન પારખે. ...	૧૨૫
૧૮૧	સેવો સહુગુરૂ પ્રાણિયા. ...	૧૨૬
૧૮૨	સન્ત ઉપર. (સન્ત સમાગમ દોહીલો.) ...	૧૨૬
૧૮૩	જય છે જય છે જય છે રે ...	૧૨૭
૧૮૪	નમિજીન સ્તવન (નમિજીન આજાન). ...	”
૧૮૫	સિદ્ધાચલ સ્તવન (શ્રી સિં નયણે)...	૧૨૮
૧૮૬	ગુંહલી (પબૂસણની). ...	૧૨૯
૧૮૭	દેખો દેહ દેરાસરમાંહિ પરમદેવ આતમા ...	૧૩૦
૧૮૮	ભયા અનુભવ રંગમજીડારે. ...	૧૩૧
૧૮૯	શરાની ગતિ શરા જાણુરે. ...	૧૩૧
૧૯૦	બિક્ષુક હોકર કરી ભવાધરે. ...	૧૩૨
૧૯૧	ધટ ખોળ્યા ખિન પાર ન આવેરે. ...	૧૩૨
૧૯૨	સુણુ નિજ દેશી ખચન હમારારે. ...	૧૩૩
૧૯૩	ગુરૂ મહિમા (ગુરૂ વીના કોઇ જ્ઞાન ન પાવેરે). ...	૧૩૩
૧૯૪	ગુણુ જ્ઞાન શું કરી શકેરે. ...	૧૩૪
૧૯૫	કોઇ નિજ ગુરૂ ધટમાં યુજે. ...	૧૩૪
૧૯૬	આતમ તત્ત્વ અનાદિરે. ...	૧૩૫
૧૯૭	શ્રી વીર સ્તવન (અનન્ત અનુપમ) ...	૧૩૫

૧૫

પદ.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૧૯૮	અવળી વાણી (પીપળાના ઝાડપર)	૧૩૬
૧૯૯	હુંટાતો ઘેળે દહાડેરે	૧૩૭
૨૦૦	અજવા નપે સુરતારે ચાલી.	૧૩૭
૨૦૧	આતમારે મન પ્યારા લાગીરે તારી પ્રીતડી વૈરાગી.	૧૩૮
૨૦૨	આતમ દષ્ટિ નિજ ગુણુ સૃષ્ટિ... ..	૧૩૮
૨૦૩	સિદ્ધાચળ સ્તવન.	સ્તવન ૧૩૯
૨૦૪	શ્રી શાન્તિ જીનેશ્વર વંદના સ્તવન.	૧૪૦
૨૦૫	ભલા જગ કોષક મુજકું ધ્યાવે.	આતમપદ. ૧૪૦
૨૦૬	કોઈ એક યોગીયો વિચારેરે આતમ અમર છે રે જી. યોગપદ. ૧૪૧	૧૪૧
૨૦૭	અસંખ્ય પ્રદેશી ક્ષેત્ર તારું.	અધ્યાતમ ક્ષેત્રતું પદ. ૧૪૨
૨૦૮	અલખ લહેરો લાગીરે.	યોગપદ. ૧૪૨
૨૦૯	અવધટ ઘાટ ઝોળંગી હમને... ..	૧૪૩
૨૧૦	ગગન તખ્તપર ઝગમગ જગી... ..	૧૪૪
૨૧૧	શ્રી સીમન્ધર સ્તવન.	૧૪૪
૨૧૨	શ્રી વીર સ્તવન (ચરમ જીનેશ્વર).	૧૪૬
૨૧૩	અવધૂત પક્ષપાત કેમ કીજે.	૫૬. ૧૪૬
૨૧૪	હમતો દુનિયાસેં ન ડરેંગે.	૧૪૭
૨૧૫	હિત શિક્ષા.	૫૬ યુંહલી ૧૪૮
૨૧૬	પતિવ્રતા પ્રમદાના ધર્મો સાંભળો.	૧૪૯
૨૧૭	સદાવિષે હિત શિક્ષા (સદામાં બટો છે.)	૧૫૧
૨૧૮	પતિવ્રતા સ્ત્રી વિષે હિત શિક્ષા. (સાચી શિક્ષા સમજી સ્ત્રીને સાનમાં)	૧૫૨
૨૧૯	સ્ત્રી ધર્મ વિષે હિત શિક્ષા. (શાણી સ્ત્રીને શિખામણુ છે સહજમાં)	૧૫૩
૨૨૦	પુત્રીને માની શિખામણુ. (શિક્ષા બાલીકાને માતા આપતી)	૧૫૪
૨૨૧	પુત્રને પિતાની શિખામણુ (પિતા કહે છે પ્રેમ પાત્ર નિજ પુત્રને).	૧૫૫
૨૨૨	શિષ્યને સદ્ગુરૂની શિક્ષા.	૧૫૬
૨૨૩	પુરૂષના ધર્મ વિષે (સમજી નરને શિ.)	૧૫૭
૨૨૪	લક્ષાધિપતિયોને હિતશિક્ષા (હે લક્ષાધિપતિઓ જગમાં શું રહ્યા).	૧૫૯
૨૨૪	શ્રાવકનું વર્તન (શ્રધાળુ ગંભીર શ્રાવક).	૧૬૧
૨૨૫	વ્યવહાર ધર્મશાધન વિષે (સાચી શિક્ષા).	૧૬૨
૨૨૬	મૂર્ખ વિષે (મૂર્ખની સંગત)... ..	૧૬૩
૨૨૭	અવળો શું ચાલે ચેતન ચાલ નિજ વાટે... ..	૫૬ ૧૬૪
૨૨૮	મુસાફર જીવડા કાપાનો મહેલ નથી તારો.	૧૬૪
૨૨૯	શૂરવીર સાધુ વ્રત પાળે છે તે ઉપર. (મુક્તિના પંથે.)	૧૬૫

પદ.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૨૩૦	પરખ્યાથી પ્રેમી સુરતામાં લય મને લાગી.	આત્મપદ. ૧૬૬
૨૩૧	ચેતનજી ચેતો જીહી આ દુનિઆની ખાજી.	... પદ ૧૬૬
૨૩૨	જોધને જોયું સગપણુ દુનિયાતું કાચું. ,, ૧૬૭
૨૩૩	આત્મસ્વરૂપ કૃષ્ણતું ગાન. (રમજો રંગે કૃષ્ણજી)	... ,, ૧૬૭
૨૩૪	ચેતનજી ચેતો કોઇ ન દુનિયામાં તારું. ,, ૧૬૮
૨૩૫	હવે હું સમજ્યો જીનવર નામ એક સાચું.	... ,, ૧૬૯
૨૩૬	પ્રાતઃ મંગલમ્ (શ્રી સંખેશ્વર પાર્શ્વજી)	... ,, ૧૬૯
૨૩૭	તારું નામ ન રૂપ લખાય. પદ ૧૭૦
૨૩૮	શ્રી વીરસ્તવનમ્ (શ્રી વીર પ્રભુ ચરમ).	... સ્તવન ૧૭૧
૨૩૯	આશા ઓરનકી ક્યા કીજે. ...	આનન્દધન પદ. ૧૭૪
૨૪૦	અખ મેં સાચો સાહિબ પાયો.યશો વિં ૧૭૪
૨૪૧	ચેતન અખ મોહે દર્શન દીજે....	... ,, ૧૭૫
૨૪૨	અખધુ પિયો અનુભવ રસ પ્યાલા.	... ચિદાનંદ. ૧૭૫
૨૪૩	ચેતન મમતા છાંડ પરીરી. યશો વિં ૧૭૬
૨૪૪	અક્લકલા જગજીવન તોરી. ચિદાનંદ. ૧૭૬
૨૪૫	સાધુભાઇ સોહે જૈનકા રાગી. વિનય વિં ૧૭૭
૨૪૬	જૈં હૈં અનુભવ જ્ઞાનરે. ચિદાનંદ ૧૭૭
૨૪૭	અલખ લખ્યા કિમ જાવે હો.	... ,, ૧૭૮
૨૪૮	અખધૂ નિરપક્ષ વિરલા કોઇ. ,, ૧૭૮
૨૪૯	સોહં સોહં સોહં સોહં ,, ૧૭૯
૨૫૦	સંતો અચરિજ રૂપ તમાસા. ,, ૧૭૯
૨૫૧	નિશાની કહા બતાવુંરે. આં ૧૭૯
૨૫૨	ચેતન શુદ્ધાતમકું ધ્યાવો. ,, ૧૮૦
૨૫૩	અખધૂ સો જોગી શુર મેરા. ,, ૧૮૦
૨૫૪	અખધૂ રામ રામ જગ કહાવે. ,, ૧૮૧
૨૫૫	ખેહેર ખેહેર નહી આવે અવસર. ,, ૧૮૧
૨૫૬	સમજપરી મોહે સમજપરી. ચિદાનંદ ૧૮૨
૨૫૭	અખધૂ એસો જ્ઞાન બિચારી. આં ૧૮૨
૨૫૮	જીવ જાને મોરી સફલ ધરીરી. ,, ૧૮૩
૨૫૯	કિન શુન ભયોરે ઉદાસી. ,, ૧૮૩
૨૬૦	જોગ જીગતિ જાણ્યા વિના. ચિદાનંદ ૧૮૩
૨૬૧	સાધુ ભાઇ અપના રૂપ જાળ દેખા. આં ૧૮૪
૨૬૨	અખધૂ વૈરાગ્ય ખેટા જાયા. ,, ૧૮૪

मुनिमहाराज श्री बुद्धिसागरसूरीश्वरजी कृत.

भजन पद संग्रह.

भाग १ लो.

श्री केशरीयाजीनुं स्तवन.

(१)

केशरीया तीर्थ जडा लारी, लविक तुम पूजे नरनारी;
 शरणु अेक इषल प्रभु धारी, कपट ओर निंदाकु वारी. के०
 संवत् ओगणीश आसठेमे, विन्तपुरनो संध,
 दर्शन करवा नीकयोरे, आणी छर्ष उमंग;
 शोक सहु चिन्ताने वारी, गणी सण मिथ्या जगयारी. के० १
 कृष्ण पक्ष छठ मंगलेरे, मास इडो डे पोष,
 प्रथम जनेश्वर लेटीयारे, पाया मन संतोष;
 धर्म डे उपयोगे धारी, जिनाशा जणी सुभकारी. के० २
 हरि हर अह्मा तुं जरोरे, शिवशंकर मडादेव,
 द्रोष अठारे क्षय कर्यारे, सुरनर करता सेव;
 भुदा तुम अकलगति न्यारी, निरंजन अह्म दशा तारी. के० ३
 अलवेश्वर अरिहंतजरे, आर अतिशयवन्त,
 अजराभर निर्मल प्रभुरे, सेवे सनजन सन्त;
 अचल तुज जगमां जलिहारी, जिनेश्वर जणु जयकारी. के० ४
 तुंछि तुंछि तुं हुं स्मइरे, व्यक्रीथी डे लेद,
 पिंडमां परगट पेजतांरे, वतें लेदलेद;
 लगी घट रटनाडी तारी, ज्योतडी डोवे उजियारी. के० ५
 अलज अउपी तुं प्रभुरे, 'बुद्धिसागर' धार,
 कर्म शत्रुकु लतीअेरे, करी केशरीयां सार;
 धरी घट ध्यान दशा गरी लडो अट अक्रीत वध प्यारी. के० ६

॥ ચરમ જિનેશ્વર સ્તવન. ॥

(૨)

ચરમ જિનેશ્વર અતિ અલવેસર, સખી હું નિશદ્દિન ધાડુંદે,
 પરિપૂર્ણ સ્યાદ્વાદ સ્વરૂપી, સમનયોથી વિચાડુંદે. ચરમ૦ ૧
 ગુણ અનંતા અજ અવિનાશી, કાર્ય ક્લે ભિન્ન ગ્રહીએદે,
 તેમ પર્યાય અનન્તા આતમ, સમયે સમયે વહીએદે. ચરમ૦ ૨
 અસ્તિતા પર દ્રવ્યાદિકની, સમયે સમયે અનન્તિદે,
 ચેતન દ્રવ્યે નાસ્તિતા તસ, સત્યપણે તે વહન્તિદે. ચરમ૦ ૩
 યદ્દિ નાસ્તિતા વર્તે નહીં તો, પરપરિણામિ હોયદે,
 આત્મ અસ્તિતા પરમાં વર્તે, નાસ્તિરૂપે અવલોચદે. ચરમ૦ ૪
 અસ્તિ નાસ્તિતા સમયે સમયે, આતમદ્રવ્યે ધરીએદે,
 કર્મ વર્ગણા ભિન્ન વિચારી, નિજગુણતા અનુસરીએદે. ચરમ૦ ૫
 ગુણ પર્યાય અનન્તા તેથી, ભિન્ન ન આતમ કયારેદે,
 ભિન્નાભિન્ન સ્વરૂપે વર્તે, નિર્મલ નિશ્ચય ધારેદે. ચરમ૦ ૬
 પૂર્ણકર પરમાતમ પ્રેમે, મન મંદિરમાં સ્મરીએદે,
 'બુદ્ધિસાગર' અવસર પામી, ભવજલ સાગર તરીએદે. ચરમ૦ ૭

॥ શ્રી વીરજિન સ્તવન. ॥

(૩)

વીર જિનેશ્વર વચન સુધારસ, પીતાં અવિહુડ પ્રીતજગીરી,
 મિથ્યા પરિણુતિ ભ્રમણા ભાગી, સુરતા વીરપદ બંધ લગીરી. વી૦ ૧
 અજ અવિનાશી અટલ અનાદિ, આત્માસંખ્યપ્રદેશપણેરી,
 નિર્મળ શુદ્ધ સનાતન શાશ્વત, પ્રતિપ્રદેશે શક્તિ ધણેરી. વીર૦ ૨
 આતમ વીર્ય અનંતુ ધારક, આવિભાવપણે જે ગ્રહેરી,
 વીરનામ જિનવરતુ' જાણે, ઘટ ઘટ શક્તિ નિત્ય લહેરી. વીર૦ ૩
 તિરોભાવ નિજ શક્તિ પ્રગટે, અસ્તિનાસ્તિસ્યાદ્વાદમયીરી,
 અલખ અગોચર અજરામરવર, વીર વીરતા પ્રગટ ભઈરી. વીર૦ ૪

समये समये निजऋद्धि अनन्ति, रत्नत्रयी अर्ध शुद्ध छतीरी,
 चेतना परगट हो उपयोगे, वर्ग रहित अपवर्ग गतिरी. वीर० ५
 प्रतिप्रदेशे कर्म वर्गणा, लागी अनन्ति हूर गर्धरी,
 षट्कारक शुद्धां घट प्रगट्यां, स्थिति सादि अनन्त थर्धरी. वीर० ६
 तेहिज वीरपणुं तुजभांही, भ्रान्ति भ्रमणा हूर करीरी,
 'पुद्धिसागर' ध्यातां प्रगटे, सत्ता वीर समान भरीरी. वीर० ७

१ बोधपत्र,—दुहा.

(४)

निर्मल क्षायिक चेतना, चिदानन्द गुणधाम,	
आतम सो परमातमा, अनन्त गुण विश्राम.	१
समय समय निज रूपमां, शक्ति अनन्त सदाय,	
विषुशे नहि को काणमां, चिहधन चेतन राय.	२
ज्ञेय त्रिकालिक वस्तुनुं, भासन निजमां थाय,	
उत्पत्तिस्थितिव्ययतणी, सत्ता निज वर्ताय.	३
शोधक शोधे अन्य क्यां, असत् न उपणे भाध,	
उपादान षट्कारको, घट घटमां वर्ताध.	४
चित्त स्थिर उपयोगता, लागे निजपदमांछ,	
अवर कोय भासे नहि, निश्चय अरणु ते त्यांय.	५
ज्ञेयरूप भासे सहु, ज्ञान गुणुनुं काण,	
दर्पणुमां अवभासता, उदासीनता राण.	६
भावे पीवे सहु करे, पणु तद्दृश्य न थाय,	
औद्यिक भावे लोग पणु, लिन्नपणुं वर्ताय,	७
विघटे श्रेणि विकल्पनी, अथवा जे वर्ताय,	
तोपणु तेथी लिन्न ते, बेद ज्ञान त्यां पाय.	८
करे कल्पना कोटी पणु, अगम्य नहि कल्पाय,	
सोडड सोडड ध्यानथी, बेद भाव भिट जाय.	९

શાસ્ત્રો પણ શાક્ષી ભરે, જ્યાંથી પ્રગટયાં એહ,	
સિદ્ધાચલ સમરે સદા, નિશ્ચય ગુણ ગણુગેહ.	૧૦
અસંખ્ય પ્રદેશી આતમા, ધ્યાવો ગાવો ભાઈ,	
અનુભવિએ એ ભોગવું, એ પદ સ્થિરતા લાઈ.	૧૧
ક્ષણ ક્ષણમાંહિ સમરીએ, આત્મ સદા સુખદાય,	
આતમરામે મન રમે, ઋદ્ધિ સખ પ્રગટાય.	૧૨
સદ્ગુરૂ સંગત હીનતા, બાહ્યાચાર પ્રધાન,	
અન્તર દૃષ્ટિ શૂન્યતા, બહિરાતમ પદ સ્થાન.	૧૩
જેને જેવી યોગ્યતા, જાણે તેવું જીવ,	
સમજી સત્ય સ્વરૂપમાં, રમજો ભવ્ય સદીવ.	૧૪

૨ બોધપત્ર.

(૫)

બગડે તે સુધરે નહીં, સુધરે નહિ તે બગડે;	
આપોઆપ સ્વભાવમાં, મૂરખ મન તો ઝઘડે.	૧
શુદ્ધ સ્વરૂપી ચેતના, નિશ્ચય ભાવે ભજે,	
આપોઆપ સ્વભાવમાં, પરમાતમ પદ મજે.	૨
જેવું હશે તે ભોગવે, સ્થિરતા એહવી જડે,	
આપોઆપ સ્વભાવમાં, પરપરિણતિ ત્યાં રડે.	૩
શુદ્ધબુદ્ધ અવિનાશિની, શ્રદ્ધા શુદ્ધિ ઠરે,	
બોલે ચાલે સહુ કરે, પણ નહિ મૂલથી ફરે.	૪
અમૃત આસ્વાદ્યા પછી, કોણુ છાશ આભડે,	
અનુભવ વાતો અટપટી તે, પાત્રતામાં પડે.	૫
અસ્તિ નાસ્તિ સત્તામયી ધ્રુવ, આતમ તે તું સ્મરે,	
ભિન્ન નથી તેથી કદા, ફેગટ કયાં તું ફરે.	૬
ધ્રુવની તારી તેથી ચારી, અનેકાન્તથી કરે,	
ક્ષાયિક શુદ્ધ સ્વરૂપ પામી, અજરામર થઈ ઠરે.	૭
વસ્તુ તારી પાસ છે પણ, શોધતાં તે મજે,	
સદ્ગુરૂના સંગ યોગે, મહેનત લેખે વજે.	૮

ભાગ ૧ લો.

૫

શ્રી શાન્તિજિન સ્તવન.

(૬)

(મરાઠી સાખીનો રાગ.)

શ્રીશાન્તિ જિન અલખ અગોચર, દીનાનાથ હયાળુ,

દિનમણિ દીનોદ્ધારક દીનપર, કરૂણા કરજો કૃપાળુ,

મોરા સ્વામીરે, ભવ પાથોધિ તારો. ૧

ક્રોધ કપટથી મનડું મેલું, આડું અવળું ભટકે,

તુજગુણ ધ્યાન કરતાં સાહિબ, સટક દઈને સટકે. મોરાં ૨

મોહ પ્રમાદે આયુષ્ય ગાળું, લીધાં વ્રત નવી પાળું,

ડહાપણુના દરિયામાં ડૂબી, દીધું સમ્વર તાળું. મોરાં ૩

દુનિયાદારી દૂર ન કીધી, પાપે કાયા પોષી

દગા પ્રપન્થો નિશદિન કરતાં, બનીયો ભારે દોષી. મોરાં ૪

સાચો સાહિબ નિરખી નયણે, શરણુ ગ્રહયું સુખકારી,

દોષને ટાળી પાપ પખાળી, થાશું નિજગુણ ધારી. મોરાં ૫

સેવા ભક્તિ નિશદિન કરશું, તુજ આણા શિર ધરશું

'બુદ્ધિસાગર' અવસર પામી, અજરામર થઈ ડરશું. મોરાં ૬

(અ. દ. ભ.)

“ જરા જુઓ અન્તરૂમાં તપાસીરે ”-પદ.

(૭)

(માન માયાના કરનારાંરે—એ રાગ.)

જરા બુઝો અન્તરૂમાં તપાસીરે, જ્યાં શોભે છે આત્મ પ્રકાશી;

જ્ઞાન રાજને ક્રિયા છે ફાસીરે, એક અવિનાશીને એક છે વિનાશી.

જ્ઞાન યોદ્ધોને ક્રિયા છે કટારી, જ્ઞાન શાશ્વત પદવાસી;

જ્ઞાન દિવાકર ક્રિયા પતંગિયું, દુષ્ટાન્ત વિશ્વવિલાસીરે. જરાં ૧

વિના આતમજ્ઞાન ક્રિયાએ ઘહેલો, દેખી આવત મન હાંસી,

સમજણ વણુ શું કરશે બિચારા, ગળે દે છે પોતાને તે ફાંસીરે. જ.

જ્ઞાની ગીતારથ શાસન ધોરી, જ્ઞાને સકળ સુખરાશિ,

'બુદ્ધિસાગર'પદ જ્ઞાનીનાં સેવો, હું તો જ્ઞાનીને હઉં છું શાખાશીરે જ.

(પેથાપુર)

“ અનુભવ આતમનો જો કરે ”—પદ.

(૮)

(અરે જીવ શીદને કલ્પના કરે—એ રાગ.)

અનુભવ આતમનો જો કરે, તદા તું અજરામર થઈ ઠરે;
 દેહ દેવળમાં ઉંઘ્યા દેવને, ઘડી નહિ સુખ અરે;
 સુરતા ઘટે ઉંઘ ભાગે, જાગે દેવ દુઃખ હરે. તદા તું ૦ ૧
 ત્યાગે ન જલ જેમ માછલું ભાઈ, તેમ ગુણુ નિજ વરે;
 અલખ અવિહત આતમાની, દશા કદિ નહિ રૂરે. તદા તું ૦ ૨
 પાર્શ્વમણિ સમ ધ્યાન તારૂ, સિદ્ધ યુદ્ધતા વરે;
 પરમબ્રહ્મ સ્વરૂપ પામી, નામ રૂપ નહિ ધરે. તદા તું ૦ ૩
 ગાયીમાંહિ યેશીને ઝટ, ચાલજે નિજ ધરે;
 સારથી મનડું અશ્વ ઇન્દ્રિય, સાચવે સુખ સરે. તદા તું ૦ ૪
 છેઠ્ઠી બાજી જીતી લે ભાઈ, માયાથી શીદ મરે;
 ‘યુદ્ધિસાગર’ ચેત ઝટપટ, ચેતના કરગરે. તદા તું ૦ ૫
 (વિદ્યાપુર)

“ જીવહા ઘાટ નવા શીદ ઘડે ”—પદ.

(૯)

(અરે જીવ શીદને કલ્પના કરે—એ રાગ.)

જીવહા ઘાટ નવા શીદ ઘડે, પલકની ખખર તને નહિ પડે;
 માયાથી મસ્તાન થઈ અરે, દુર્ગતિ રડવડે,
 સહગુરુનો સંગ કરે ભાઈ, મારગ સાચો જડે. પલક ૦ ૧
 જે ધરે ઘડીયાલ વાજે, નોખત ગડગડગડે;
 તેહ ધરે જો કાગ ઉડે, ગીધયૂથ અડવડે. પલક ૦ ૨
 મોહ મહિરા પીને મર્કટ, કૂદી છાપરે ચડે;
 મનડું મર્કટ થાય વશતો, સુક્તિપુરી જઈ અડે. પલક ૦ ૩
 કર પ્રીતિ પરમાત્મા સાથે, ફેગટ કયાં આથડે.
 ‘યુદ્ધિસાગર’ આત્મધ્યાને, તુજને નહિ કોઈ નડે. પલક ૦ ૪
 (વિદ્યાપુર)

“ મુરખ મારુ મારુ શીદ કરે ”—પદ.

(૧૦)

(રાગ ઉપરનો.)

મુરખ મન માઈં માઈં શીદ કરે, ફેગટ લવબ્રમણા કરતો ફરે,
તાઈ ધાર્યું થાતું હોય તો, ઇચ્છાવિષ્ણુ કેમ મરે;
પાપની પોઠો ભરીને પાપી, મરી નરક અવતરે. ફેગટ૦ ૧
મરણ કાળ જળ આવે પાસ તખ, હાય હાય ઉચ્ચરે;
હાય ધસંતાં જાત પરલવ, ઠામ કદી નહિ ઠરે. ફેગટ૦ ૨
માંદ્યની રૂદ્ધિ તારી પાસ જાણી, બ્રમણા ભાઈ પરિહરે;
‘બુદ્ધિસાગર’ આત્મધ્યાને, વાગિચ્છત કારજ સરે. ફેગટ૦ ૩
(વિજાપુર)

“ નિર્ભય દેશનારે વાસી આતમ ”—પદ.

(૧૧)

(મનસા માનલિનીએ જીવો ગારખ-એ રાખ.)

નિર્ભય દેશનારે વાસી આતમ, પડે શું માયા જાળમાં,
અસંખ્ય પ્રદેશી દેશ ત્હારો, નિરાકાર ગુણવાનજી;
જરા મરણ નહીં દેશમાં તે, નિશ્ચલ સુખનું ઠાણ. નિર્ભય૦ ૧
રોગ શોગ વિયોગ નહિ જ્યાં, મમતાને અભિમાનજી;
પ્રતિ પ્રદેશે સુખ અનંતુ, સમતા અમૃત પાન. નિર્ભય૦ ૨
જ્ઞાન ગુણથી દેશમાં નિજ, ભાસે સર્વ પદાર્થજી;
નિત્ય અવિચલ દેશ તારો, શુદ્ધ એ પરમાર્થ. નિર્ભય૦ ૩
જ્યોતિમાંહિ જ્યોત પ્રગટે, કરતાં દેશનું ધ્યાનજી;
અનુભવવાશી ઓળખ્યો તો, આંચું નિજપદભાન. નિર્ભય૦ ૪
ભયો શું માયાદેશમાં ભાઈ, નહિ જ્યાં સુખનો લેશજી;
‘બુદ્ધિસાગર’ ચેતી લ્થો ભાઈ, પામી અવસર ખેશ. નિર્ભય૦ ૫
(વિજાપુર.)

“ નિર્ભય બ્રહ્મરૂપી તું સદા છે ”-પદ.

(૧૨)

(રાગ ઉપરનો)

નિર્ભય બ્રહ્મરૂપી તું સદા છે, શોધતો ક્યાં અન્યમાં;
 ઉપાદાન કારણથી નહીં, ભિન્ન તું કે કાલમાં,
 શુદ્ધ મારગ ઝોળખીને, ઉલટ મારગ મા ચાલ. નિર્ભય૦ ૬
 ઝાંઝવાના પાણી જેવી, જુઠી માયા જલજી,
 ભ્રમણામાં ભુલી વાલ્કમ, ધૂલી શિર મા ડાલ. નિર્ભય૦ ૭
 સુરજ વાદલ વીંટીયો પણુ, કદી નહીં બદલાયજી
 ધ્યાનવાયુ યોગે તારૂં, શુદ્ધ રૂપ પ્રગટાય. નિર્ભય૦ ૮
 આપો આપ વિચાર હંસા, સોડહં સોડહં ધ્યાનજી;
 ‘બુદ્ધિસાગર’ આતમા સો, શુદ્ધ બુદ્ધ ભગવાન. નિર્ભય૦ ૯
 (વિદ્યાપુર.)

“ સાધુભાઈ સમરસ અમૃત પીવો ”-પદ.

(૧૩)

સાધુભાઈ સમરસ અમૃત પીવો, જન્મ જરા મરણાદિક વારી,
 આદિ અનન્ત સ્થિતિ જીવો. સાધુ૦ ૧
 અસ્તિ નાસ્તિ સ્યાદ્વાદ સ્વરૂપી, અનેકાન્ત મત સમજો,
 ગુણપર્યાય સ્વરૂપ વિચારી, આતમ દ્રવ્યે રમજો, સાધુ૦ ૨
 પંચદ્રવ્યથી ભિન્ન વિચારી, પર ઉપયોગ ન દીજો;
 પક્ષાદિક સોડહં પદ સમરો, અનહદ આનંદ લીજો. સાધુ૦ ૩
 ચાર નિષ્કેપે ચરણુ વિચારી, નિજપદ સ્થિરતા કીજો;
 ભય અંચલતા પર ગ્રાહકતા, તેથી દૂર રહીજો. સાધુ૦ ૪
 પંકજ જલથી રહે જેમ ન્યારૂ, તેમ પર પુદ્ગલ ન્યારો;
 અન્તર દષ્ટિ સદા સ્થિરતામાં, સો પરમાતમ પ્યારો; સાધુ૦ ૫
 નિર્મલ નિશ્ચય નિત્ય નિયામક, સાતનયે જેહ જાણો;
 ‘બુદ્ધિસાગર’ આતમરાયા, સો ચઠતે ગુણુઠાણો. સાધુ૦ ૬
 (વિજાપુર.)

भाग १ दो.

५

“ अनुभव आतमानी वात करतां ”—पद.

(१४)

अनुभव आतमानी वात करतां, लडेरि सुभनी आवशे;
 रोगी नडीं तुं लोगी नडीं तुं, नडो नडीं तल्लारलु;
 देहमां वसीयो माया रसीयो, अनुपयोगे धार, अनुभव० १
 तुज्जथी सहुं शोधाय ँडाला, आदि नडीं तुज्ज अतलु;
 मायामां भस्तान थर्ध तुं, लाभयोरशि लभंत. अनुभव० २
 परस्वभावे लान लूडी, ठर्यो नडीं अेक डामलु;
 पाह डेठण इद्धि परगट, देजे नडीं दुःख धाम. अनुभव० ३
 देव साडिभ रीजीने तने, आपी नरनी देहलु:
 साध्य सिद्धि साधीवे तुं, भाग्या-वरश्या भेड. अनुभव० ४
 सुद्धिसागर लानु प्रगटे, थाय लुवन उद्योत. अनुभव० ५
 (विजपुर.)

“ अलख देशमें वास हमारा. ”—पद.

(१५)

अलख देशमें वास हमारा, मायासे हमहूँ न्यारा;
 निर्मल न्योति निराकार हम, हरहम हम ध्रुवका तारा. अ० १
 सुरता संगे क्षणु क्षणु रडेणु, हुनियाहारी हर करणी;
 सोडंनपका ध्यान लगाना, भोक्ष महालकी निस्सरणी. अ० २
 पढना गणना सभडीं लुका, जभ नडीं आतम पिछाना;
 वरविना क्या जन तमासा, लुणुभिन लोजनकुं थाना. अ० ३
 आतमज्ञान विना जन लणु, जगमां सधणे अंधियारा;
 सहशुइसंगे आतमध्याने, घटखिंतरमे उलयारा. अलख० ४
 सभसे न्यारा सभ हममांडि, ज्ञाताज्ञेयपणु धारे;
 सुद्धिसागर धन धन जगमे, आप तरे परकुं तारे. अलख० ५
 (विजपुर.)

“ અનુભવ આતમ વાતો કરીએ. ”—પદ.

(૧૬)

(દેખોલાઇ મહાવિકલ સંસારી—એ રાગ.)

અનુભવ આતમ વાતો કરીએ, સદ્ગુરૂ સંગે જ્ઞાન વિચારી;
 પરપરિણતિ પરિહરીએ અનુભવ૦ ૧
 માફં તાફં પરમાં માની, ભવજલધિ કેમ તરીએ;
 પ્રતિ પ્રદેશે કર્મ વર્ગણુ; વાર અનંતિ વરીએ. અનુભવ૦ ૨
 આચ્છાદિત આતમની રૂદ્ધિ, ભૂદ્યો ભવજલ દરીએ;
 ઉત્પત્તિ સ્થિતિ વ્યયને વિચારી, અંતર દૃષ્ટિ ધરીએ. અનુભવ૦ ૩
 નયનિક્ષેપે આતમ બાણી, કઠિન કર્મ નિર્ઝરીએ;
 બુદ્ધિસાગર અચળ મહોદય, શાશ્વત શિવપદ વરીએ. અનુભવ૦ ૪
 (વિભાપુર.)

“ નગુરાનો સજ્જ ન કીજેરે. ”—પદ.

(૧૭)

ધન્યાશ્રી.

નગુરાનો સંગ ન કીજેરે, સંગતથી ગુણુ બાય. નગુરા.
 કોળાની સંગતથકીરે, વાસ કણીકનો બાય;
 ગંગાજલ જલધિ મઝ્યુરે, તુરત ગુણુ પલટાય, નગુરાનો ૧
 સડેલ પાનના સંગથીરે, શુભ પાન વિણુશાય;
 કાગ સંગથી હંસલોરે, મૃત્યુ અવસ્થા પાય. નગુરાનો ૨
 સંગત જેવી પ્રાણીનેરે, તેવો તે થઇ બાય,
 વેશ્યાની સંગતથકીરે, વિષયે મન લલચાય. નગુરાનો ૩
 સત્ય તત્ત્વ સમજે નહીં રે, સત્ય માર્ગ અજ્ઞાન;
 આપમતિએ ચાલતારે, બુદ્ધિહીન નાદાન. નગુરાનો ૪
 સંગત તેની વારીએરે, કરીએ સદ્ગુરૂ સંગ,
 શાસ્ત્રોથી પણુ સંગનોરે, ચોલ મજ્જ સમરંગ. નગુરાનો ૫
 પ્રેમે સંગતિ પારખીરે, કરીએ મન વિશ્વાસ;
 બુદ્ધિસાગર ટેકથીરે, રહીએ સદ્ગુરૂપાસ. નગુરાનો ૬
 (વિભાપુર.)

“ सुगुरानी सङ्गत कीजरे ”-पद.

(१८)

राग धनाश्री.

सुगुरानी संगत कीजरे, संगतथी शुष्ण थाय.-सुगुरा०	
पार्थमिष्ठिना संगथीरे, बोह ते सोनुं थाय.	
धियण लमरी संगथीरे, लमरीनुं पद थाय.	सुगुरा० १
सुसंगतथी शुष्ण वधेरे, दोषो हरे नय;	
आन्ति भ्रमणा सहुं टणेरे, सत्यरूप प्रगटाय.	सुगुरा० २
भ्रमणां दुनिया करेरे, माने दुःखमां सुण;	
स्वप्न सुभलरी लक्षतांरे, क्यांथी? लागे लुण.	सुगुरा० ३
यथामति रूचिथकीरे, जेवी संगत थाय;	
तन्मयवृत्ति हेरथीरे, शुद्धज्ञान न ब्रह्माय.	सुगुरा० ४
दुर्लभ देवाराधनारे, दुर्लभ सहसुर सेव,	
सहसुर सेवन लक्षितथीरे, पाभो अभृत भेव.	सुगुरा० ५
जेनी जेवी योग्यतारे, तेवो आपे भाध;	
भुद्धिसागर सेवीअरे, सहसुरनी करी शोध.	सुगुरा० ६

(विष्णुपुर)

“ परधर भटकत सुख न स्वामी ”-पद.

(१९)

(सोवे सोवे सारी रेनगुभाई-अे राग.)

परधर भटकत सुख न स्वामी, विनति धार मुज अंतर्थाभी,	परधर—
काल अनादि लटकथो ंहालम, स्वभांमां पणु सुख न हीहुं,	
अशुद्धपरिष्ठाति कारज अे सहुं, आन्तिथी मनमाने भीहुं. प०	
हाण अनादि पडथो नहीं छुटे, निर्मल निजधन योरो लुटे,	
आत्मिक सहज स्वभावे पावे, येतन शक्ति सहज विष्णुटे. प०	
क्षायिक पञ्चक लम्बि लोगी, योगी पणु जे सहज अयोगी,	
स्थिति सादि अनन्त विदासी, आविर्भावे शुद्ध प्रकाशी. प०	

૧૨

ભજન પદ સંગ્રહ.

ધ્યાતાં નિર્મલ ધ્યાન પ્રભાવે, નિજધર સાહિબ ક્ષણમાં આવે;
બુદ્ધિસાગર અવસર પામી, ધ્યાનાનન્દી પદ નિજગાવે. ૫૦
(વિજાપુર)

“ અવધૂત અનુભવ પદ કોઈ રોગી. ”—પદ.

(૨૦)

અવધૂત અનુભવ પદ કોઈ રોગી, દૃષ્ટિ અન્તર્ જસ ભગી. અ.
જલ પંકજવત્ અન્તર્ ન્યારા, નિદ્રા સમ સંસારા;
હંસ ચગ્ચુવત્ જડચેતનકું, ભિન્ન ભિન્ન કર ધાર્યા. અવ૦ ૧
પુદ્ગુલ સુખમે કબહુ ન રાચે, ઐદયિક ભાવે ભોગી;
ઉદાસીનતા પરિણામે તે, ભોગી નિજધન યોગી અવ૦ ૨
ક્ષાયોપશમિક ભાવ મતિશ્રુત, જ્ઞાને ધ્યાન લગાવે;
આપહિ કર્તા આપ અકર્તા, સ્થિરતાએ સુખ પાવે. અવ૦ ૩
કારક પદ્ ઘટ અન્તર્ શોધે, પરરિણુતિકું શોધે;
બુદ્ધિસાગર ચિન્મય ચેતન, પરમાતમ પદ બોધે. અવ૦ ૪
(વિજાપુર)

“ સુખ દુઃખ ભોગવવાં જીવ પડે. ”—પદ.

(૨૧)

(અરે જીવ શીઠને કલ્પના કરે—એ રાગ.)

સુખ દુઃખ ભોગવવાં જીવ પડે, કર્યું દૈવ ક્ષણમાં આવીને અડે,
થનાર હોય તે થાય એણિપરે જેમ, ગજેન્દ્ર કાંઠુ ગળે,
કર્મનો ધાર્યો મનસુબો ભાઈ, બ્રહ્માથી નહીં ફરે. કર્યું ૧
કનક કોટિ પ્રાપ્ત કરવા, કોઈક દ્વીપ સગ્ચરે
વહાણુમાંહિ બેશી જાતાં, અર્ધ પન્થમાં મરે. કર્યું ૨
એક પિતાના પુત્ર બેને, જનની સાથે જણે,
એક નિરક્ષર મૂર્ખ રહેવે, જાની જગ એક ભણે. કર્યું ૩
આમ કેરી લુંબ લેવા, કોઈક ઝાડે અડે;
આયુષ્ય અવધિ આવી હોય તો, પલકમાંહિ પડે. કર્યું ૪

थनार डोय ते थाय ज्वडा, शिदने कल्पना करे;
 बुद्धिसागर आत्मध्याने, वाग्निच्छत कारण सरै. कथुं० ५
 (विज्जपुर.)

“ नहि अलख लख्या कदि जावेरे. ”-पद.

(२२)

नहि अलख लख्या कदि जावेरे, केध अनुभववी मनमे लावे;
 मन वाणी कायासें न्यारा, निराकार निर्धारा;
 जति विंग वयन नहि जमे, सोहि साधिण हिलप्यारारे. के. १
 स्याद्राह सत्ताये पूरा, केध न वाते अधूरा;
 कायरसें ते रडेवे हूरा, पाभे चिद्धन जन जे शूरादे. केध० २
 लेह ज्ञान रवि अन्तर् प्रगटे, मोह तिभिर सहु विघटे;
 आत्म ते परमात्म इपे, धयण लंग जयुं यटकेरे. केध० ३
 सह्युइ संगे अमृत पाभी, रोग शोग सहु वाभी;
 बुद्धिसागर निर्लय जेले, ध्याने सदा निर्नाभीरे. केध० ४
 (विज्जपुर.)

“ साधु भाइ अलख निरञ्जन सोऽहं ”-पद.

(२३)

साधु भाध अलख निरञ्जन सोऽहं;
 पञ्चभूतसें न्यारा वर्ते, पूछो अन्तर् कोऽहं. साधु० १
 इपातीत स्वइपी परगट, इपाइप प्रकाशी;
 सहज स्वभावे समता सारी, अत्यानंद विलासी. साधु० २
 सभ इद्धि घट अंतर् तेरा, जोजत भिटत अन्धेरा;
 अगमपथका वासी हंसा, क्या माने जग भेरा. साधु० ३
 अनेककुं ओकभांछि सभावी, स्थिर दृष्टिथी ध्यावे;
 निर्मल निर्लय निश्चय निरणी, आपोआप सुहावे. साधु० ४
 ओक भित्या तण सणकुं छांडया, दुर्घट घाट ओणंधी;
 बुद्धिसागर निर्लय जेले, समतानंद तरंगी. साधु० ५
 (विज्जपुर.)

૧૪

ભજન પદ સંગ્રહ.

“ સાધુભાઈ ધ્યાન સમાધિ વરીજે ”-પદ.

(૨૪)

સાધુભાઈ ધ્યાન સમાધિ વરીજે, આત્મ સમાધિ પાકર પ્રેમે, ભવ
જલધિકું તરીજે. સાધુ૦ ૧

અસંખ્ય પ્રદેશી આપોઆપે, સ્થિર ઉપયોગે ભાસે;
સ્વપ્રદશાસમ સંસારે તખ, મનડું કબહું ન વાસે. સાધુ૦ ૨

બાહિર વાસકું ત્યાગી અન્તર્, શુદ્ધ વાસમાં વસીએ;
અખેદ પ્રવૃત્તિ નિર્ભયરૂપે, કરતાં લેશ ન ખસીએ. સાધુ૦ ૩

અનુભવ દર્શન દૃષ્ટા પામી, વીર્યોલ્લાસ વિકાસે;
સહજ સ્વરૂપ રૂપારૂપી, જ્ઞાતાજ્ઞેય પ્રકાશે. સાધુ૦ ૪

જ્યેાં લોં અંતર્ તત્ત્વ ન ધ્યાવે, ત્યાં લોં સુખ નહિ પાવે;
અંતર્ શોધી ઝોધી પદ નિજ, સત્યાનન્દ કહાવે. સાધુ૦ ૫

નામ યોગથી કાજ ન સીજે, યું સાહિળ કયું રીજે;
સદ્ગુરૂસંગે રહીએ નિશદ્દિન, અનુભવ ખ્યાલા પીજે. સાધુ૦ ૬

પડ્ દર્શનકા ઝઘડા લેદી, થાવે ચિદ્ધન વેદી;
છેદી કર્માષ્ટકા ઝઘડા, કબહું ન હોવત ખેદી. સાધુ૦ ૭

ખૂંજે પૂંજે આતમ પદકું, ભોગી પણ તે અભોગી;
ખુદ્ધિસાગર શિવપદ સાધે, તો નિશ્ચયથી યોગી. સાધુ૦ ૮

(૪૬૨.)

“ સાધુભાઈ સમય સુધારસ પીજે ”-પદ.

(૨૫)

સાધુભાઈ સમય સુધારસ પીજે, અન્તર્ આતમ હીરો
પરખી, સુખકર તેહ ગ્રહીજે સાધુ૦ ૧

શુદ્ધ સ્વરૂપી રૂપારૂપી, નિત્યાનિત્ય વિલાસી;
પર પુદ્ગલથી ન્યારો વર્તે, લોકાલોક પ્રકાશી સાધુ૦ ૨

અન્તર્ અખય ખબનો ભારી, વર્તે છે સુખકારી
લક્ષ્ય લગાવી લેવો ભાઈ, સમજે નરને નારી. સાધુ૦ ૩

વેદક આતમ પણ નહિ વક્તા, અનુભવ અન્તર ધારો,
 ખેલે આતમ આપ સ્વભાવે, તો હોવે ભવપારો. સાધુ૦ ૪
 જો સમજે તો સમજી લેને, મળિયું ઉત્તમ ટાણું,
 જેવું ઉત્તમ ષડ્ગુણ આણું, તેવું શિવ વહુ આણું, સાધુ૦ ૫
 નિજ પદવાસી તું વિશ્વાસી, છે તું ગુણગણ રાશિ;
 ખુદ્ધિસાગર આતમ ધ્યાને; ઝગમગ જ્યોતિ વિલાસી સાધુ૦ ૬
 (ઈડર)

“ ણીપેરે ધ્યાન ધરીજે ઘટ અન્તર ”-પદ.

(૨૬)

એણીપેરે ગાંઠકી જે નર માંહિલા એણીપેરે એ રાગ
 એણીપેરે ધ્યાન ધરીજે ઘટ અન્તર, એણીપેરે ધ્યાન
 ધરીજેરે-હેણ.

મનકર વશમે ને તનકર કબજે, આતમરૂપ સમરીજેરે હેણ;
 આસન મારી આશા મારી, સમતાભાવ વરીજે. ઘટ૦ ૧
 સ્થિર ઉપયોગ કરી ધ્યાવે નરમાંહિલા, ચિત્ત પરમાં નવી દીજેરે હેણ.
 અસંખ્ય પ્રદેશી પરમાતમ સો, પોતાના પર રીજે. ઘટ૦ ૩
 જિન કેમ દીન થાય અહું નિજ પદ તણ, ઝગમગ જ્યોતિજગાવેરે હેણ.
 ખુદ્ધિસાગર નિર્ભય દેશી, સમજે તે નર પાવે. ઘટ૦ ૩
 (ઈડર)

“ ણીપેરે પ્રભુ સમરીજે ઘટ અન્તર ”-પદ.

(૨૭)

(રાગ-ઉપરનો.)

એણીપેરે પ્રભુ સમરીજે ઘટ અન્તર, એણીપેરે પ્રભુ
 સમરીજેરે હેણ;
 ક્રોધ કપટ કલ્યાથી અળગા, રાગ દ્રેષ દૂર કીજેરે, હેણ;
 વાળી ચિત્ત પરમાંથી પ્રેમે, અન્તર સુરતા દીજે. ઘટ૦ ૧
 અલખ અરૂપી અજરામર હરદમ, સ્મરતાં દિલ ઉભયારીરે, હેણ;
 ધ્યાન કરતાં ત્રિભુવન સાહિય, આપે શિવસુખ ભારી, ઘટ૦ ૨

૧૬

ભજન પદ સંગ્રહ.

અનુક્રમે યોગાભ્યાસ કરીને, ભવ શિવરૂપતા પાવેરે, હેભુ;
બુદ્ધિસાગર સમજે તેને, ભવ ભ્રમણા દૂર જાવે. ઘટ૦ ૩
(ઇંદર)

“ ગુરુ વિના કોઈ તત્ત્વ ન પાવેરે. ”—પદ.

(૨૮)

ગુરુ વિના કોઈ તત્ત્વ ન પાવેરે, ભટકત ભટકત દેશોદેશે;
જ્યાં ત્યાં ગુરુની બુદ્ધિ ધારી, વન્દન કરવા દોડે;
નીચ કુગુરુનો સંગ કરીને, ફેગટ માથું ફેાડે. ગુરુ ૧
ઘોણું તેટલું દૂધ ગણીને, નિજબુદ્ધિથી ચાલે
આક ગોદુધ ભેદ ન જાણે, ચાલે ડાક ડમાલે. ગુરુ ૨
અન્તર તત્ત્વ વિના જગ મૂઠા, ગુરુતું નામ ધરાવે;
ભોળાજન ભરમાવી પોતે, દોડી દુર્ગતિ જાવે. ગુરુ ૩
સદ્ગુરુ શ્રદ્ધાવણુ આ જગમાં, કદિ ન આવે પારે;
જ્યાં ત્યાં જાવે ત્યાં તે તેવો, એ મૂરખનો ધારો. ગુરુ ૪
આતમજ્ઞાની સદ્ગુરુજીના, ધરો મનમાં વિશ્વાસા;
બુદ્ધિસાગર આપસ્વભાવે, થાવે સદ્ગુરુ દાસા. ગુરુ ૫
(વિજયપુર)

“ દુનિઆ છે દીવાનીરે. ”—પદ.

(૨૯)

(રાગ ધીરાનો)

દુનિયા છે દીવાનીરે, તેમાં શું તું ચિત્ત ધરે,
જેને જરા જાગીરે, માયામાં મુંઝી શાને મરે; દુનિયા૦
દુનિયાદારી દુઃખ કરનારી, દૃષ્ટિ ફેરે ફેર.
જેવી દૃષ્ટિ તેવો તું છે, સમજે નહિ તો અન્ધેર;
માયાના આંધ્યા ભવેરે, કારજ કાજે કરગરે. દુનિયા૦ ૧
દુનિયા જીતી નહિ જીતાશે, તેમાં રાખે ચિત્ત,
જશ અપજશમાં મનજે વર્તે, તો નહિ થાય પવિત્ત;
જગતભાન ભૂલેરે, કારજ સહુ સહેજે સરે. દુનિયા૦ ૨

ઘડીમાં સારો ઘડીમાં ખોટો, દુનિયા ખોલે ખોલ,
 ખોટાને સારો કોઈ કહેવે, કોણ કરે તસ તોલ;
 સમજીને સૌ સહેવુંરે, કરશે જેવું તેવું ભરે. દુનિયાં ૩
 સ્વપ્ના જેવી દુનિયાદારી, દર્પણમાં સુખ છાય,
 આત્મવિના પુદ્ગલમાં ખેલે, સુખ કદાપિ ન થાય;
 સમજો સમજી શાણુરે, ચિદ્ધનઅર્થી શાન્તિ વરે. દુનિયાં ૪
 સૌથી ન્યારો ચિ ધન ખ્યારો, અન્તર આતમ લેખ,
 પરમાતમ પરગટ પોતે તું, શુકલ ધ્યાને દેખ;
 ખુદ્ધિસાગર સમજીરે, વળજો ચિદાનન્દ ધરે. દુનિયાં ૫
 (પૈથાપુર.)

“અનુભવી આવોરે.”-પદ.

(૩૦)

(રાગ ધીરનો)

અનુભવી આવોરે, અનુભવ વાત કરો,
 માયાની ભૂલ ભાગીરે, દેખાડો શિવમાર્ગ ખરો;
 ચરમ નયણથી મારગ જોતાં, મારગ નાવે હાથ;
 બાહિર નયણે મારગ જોતાં, ભૂદ્યો ત્રિભુવન નાથ.
 માયાની મોંજ મારીરે, તેને હવે અપહરો. અનુભવીં ૧
 ભૂદ્યો જૂદ્યો ભવમાં ભારે, ખરે દિવસ અન્ધાર;
 અન્ધારે અથડાણો જ્યાં ત્યાં, લાખ ચૌરાશિ મનર;
 આડો અવળો દોડયોરે, વિનતડી દિલ ધરો. અનુભવીં ૨
 ખાલું પીલું મન નવી ભાવે, સમજી તોપણ મૂઠ,
 મુજ મન કોઈ ન તુમ વિણ જાણે, એ અન્તરુતું ગૂઠ;
 ગપ્પા હાંકી ગાયોરે, કારજ મુજ કો ન સર્થો. અનુભવીં ૩
 જ્યાં ત્યાં જાઈ પૂછું તુજને, વિરલા જાણે તુજ;
 તુજ વિણ મન્દિર શૂનું લાગે, પાડે ન કોઈજન સુજ;
 કુચુરુએ ઘેરોરે, અજ્ઞાને હું લડથડયો. અનુભવીં ૪

અનુભવીએ અનુભવ આપ્યો, અન્તરનયણે દેખ,
 યુદ્ધિસાગર અગમ પન્થમાં, સરખા આતમ લેખ;
 સદ્ગુણના સર્જકે, મુક્તિ સુખ સહેજે વરો. અનુભવી૦ ૫
 (પેથાપુર.)

“અજ્ઞાની અથઠાણારે.”—પદ.

(૩૧)

અજ્ઞાની અથઠાણારે, સત્ય નવી સમજી શકે;
 પોતની હઠ પકડીરે, મનમાને તેવું બકે; અજ્ઞાની૦
 સત્ય ન શોધ્યું અન્તર નયણે, જડમાં માને ધર્મ;
 ધર્મ મર્મનો ખ્યાલ કરે નહિ, ખાંધે ઉલટાં કર્મ;
 અન્ધારું અજવાળેરે, કહો કેમ ટકી શકે. અજ્ઞાની૦ ૧
 જાનડીયા જેમ વર વિન તેમ, જ્ઞાની વિના અન્થ;
 નાક વિના જેમ મુખ ન શોભે, અનુભવી વિણ તેમ પન્થ;
 છીપ રૂપા જેવીરે, આઘેથી જોતાં ચકચકે. અજ્ઞાની૦ ૨
 આપમતિ ત્યાં યુક્તિ ખેંચી, મતની તાણાતાણુ,
 કરતા કર્મ વધારે લોકો, સાતનયોના અભણુ;
 જ્ઞાનીની આગળ આવીરે, કહો કેમ કરી ટકે. અજ્ઞાની૦ ૩
 ભૂલ્યો કહેતાં ભૂલ ન ભાગે, પ્રગટે જો ઘટજ્ઞાન,
 ત્યારે ભ્રમણા બ્રાન્તિ ભાગે, આવે આતમ જ્ઞાન;
 યુદ્ધિસાગર યોધેરે, અન્તર સૂર અગમજો. અજ્ઞાની૦ ૪
 (પેથાપુર.)

“જ્ઞાનોનો સજ્જ સારીરે.”—પદ.

(૩૨)

રાગ ઉપરનો.

જ્ઞાનીની સર્જાં સારીરે, સમજજો નરનારી,
 જગમ કલ્પ વલ્લિરે, જ્ઞાનની સર્જાં નિર્ધારી,
 પત્થર પત્થર રત્ન ન હોવે, યુગે યુગે નહિ દેવ;
 ઠામ ઠામ નહિ કલ્પવૃક્ષ ભાષ, તેમ જ્ઞાની ગુરૂ મેવ,
 પાપ પલમાં કાપેરે, દેખાડે શિવપર બારી. જ્ઞાની૦ ૧

ઘટમાં પરમાતમ દેખાડે, શાશ્વત સુખ લણ્ડાર, અનુભવ જ્ઞાને સ્થિરતા આપે, ભય ચગ-ચલતા વાર; વાસનાવિષ વારીરે, આપે પદ અનહારી.	જ્ઞાની૦ ૨
પાર્શ્વમણિથી પણ ચઢિયાતા, જ્ઞાની સદ્ગુરુ સન્ત, અર્પે આતમરૂપ ધરોધર, કરી મિથ્યાત્વનો અન્ત; મિથ્યા ટેવ વારીરે, શુદ્ધ પદે ચિત્ત ઠારી.	જ્ઞાની૦ ૩
મહાતીર્થ મહાદેવ મહેશ્વર, કરો જ્ઞાનીની સર્જાં; આપોઆપ સ્વરૂપે વર્તો, પામી અનુભવ રજાં; બુદ્ધિસાગર ઓઘેરે, અન્તર ઘટ ઉજિયારી.	જ્ઞાની૦ ૪

(પિથાપુર.)

“પત્થરના નાવે બેશીરે.”—પદ.

(૩૭)

રાગ ઉપરનો.

પત્થરના નાવે બેશીરે, તરનાર કેણીપેરે તરે, તેલ આશા રેતીરે, પીલે કહો કેમ સરે; જલ વલોવો માખણુ અર્થે, તેતો નિષ્ફલ ભય, અજ્ઞાનિકુગુરુની સર્જાં, તત્ત્વ કશું ન જણાય; અન્ધાને દોર્યો અન્ધેરે, ઠામ કેણીપેરે ઠરે.	પત્થર૦ ૧
બાવળીયાને બાથ ભરો પણ, સરે ન કાર્ય લગાર, દુંઢાંની કઠિ પાન ન બનશે, ખર લીંડે પાપડસાર; જોધને તમે જોજોરે, કુગુરુઓ ઘરોઘરે.	પત્થર૦ ૨
ખારા જલથી તૃષા ન ભાગે, કુચકા લક્ષે ભુખ, જીઓ વિચારી મનમાં સમજી, ઉલટું થાવે દુઃખ; સડેલ શઠની સર્જાંરે, કહો કોઈ કેમ સુધરે.	પત્થર૦ ૩
આતમ કર્મ સ્વરૂપ ન જાણે, કારણ કાર્ય સ્વરૂપ, ગુણ પર્યાય દ્રવ્ય નહિ જાણે, તે શું ટાળે ભવ ધૂપ; તાડ વૃક્ષ છાચારે, તાપ કેવી રીતે હરે.	પત્થર૦ ૪

૨૦

ભજન પદ સંગ્રહ.

ભિક્ષુક ઘરમાં હસ્તિ ખાંધ્યો, ખાવે શું ખોરાક,
બુદ્ધિસાગર એણીપેરે ઓલે, કુચુરૂ છે નાપાક;
સુચુરૂને સેવેરે, પગ-ચમીગતિ પ્રાણીવરે.

પૃથ્થર૦ ૫
(વિથાપુર.)

“તત્ત્વ સ્વરૂપી અલક્ષ બ્રહ્મ તું.”—પદ.

(૩૮)

તત્ત્વ સ્વરૂપી અલક્ષ બ્રહ્મ તું, પરમાત્મ પરગટ પોતે;
ઘટમાં વશીયો માયાવશથી, જડમાં નિજને શું ગોતે. તત્ત્વ૦ ૧
અજરામર અવિનાશી અરૂપી, આંખ મિચકર અવધારો;
રટના અવિહડ પદની લાગે, તો હોવે ઘટ ઉજિયારો. તત્ત્વ૦ ૨
અવિચલ અસંખ્ય પ્રદેશી આત્મ, ચિદ્ધન ચેતન તું ધ્યારો;
નિત્યાનિત્ય સ્વરૂપી જ્ઞાતા, અનેકાન્તમત નિર્ધારો. તત્ત્વ૦ ૩
પરમેષ્ઠિમય પરગટ પોતે, સમજ સમજ આત્મદેવા;
બુદ્ધિસાગર પ્રેમ લાવથી, કરવી તેની દિલ સેવા. તત્ત્વ૦ ૪
(ઈડરગુફા.)

“પ્રભુજી તુમ દર્શન સુખકારી.”—પદ.

(૩૯)

પ્રભુજી તવ દર્શન સુખકારી, તવ દર્શથી આનન્દ પ્રગટે,
જગજન મર્જીલકારી. પ્રભુજી૦ ૧
તપ જપ કિરિયા સંયમ સર્વે, તવ દર્શનનેમાટે;
દાન ક્રિયા પણ તુજ અર્થે છે, મળતો નિજઘર વાટે. પ્રભુજી. ૨
અનુભવ વિષુ કથની સહુ ફીકી, દર્શન અનુભવ યોગે;
ક્ષાયિકલાવે શુદ્ધ સ્વભાવે, વર્તે નિજગુણુ લોગે. પ્રભુજી૦ ૩
દેશ વિદેશે ઘરમાં વનમાં, દર્શન નહિ પામીજે;
દર્શન હીઠે દૂર ન મુકિત, નિશ્ચયથી સમજીજે. પ્રભુજી૦ ૪
ચેતન દર્શન સ્પર્શન યોગે, આનન્દ અમૃતમેવા;
બુદ્ધિસાગર સાચો સાહિબ, કીજે લાવે સેવા. પ્રભુજી૦ ૫
(અમદાવાદ.)

“સ્વપ્ના જેવી દુનિયાદારી.”—પદ.

(૪૦)

અજપાળપે સુરતા ચાલી—એ રાગ.

સ્વપ્ના જેવી દુનિયાદારી, કદિ ન તારી થાનારી;
 દૃષ્ટિ ખોલીને દેખો હંસા, મિથ્યા સહુ જગની ચારી. સ્વપ્ના. ૧
 દર્પણમાં પ્રતિબિમ્બ નિહાળી, શ્વાન બ્રાન્તિથી બહુ ભસ્યો;
 બૂડીમાયા બૂડી કાયા, ચેતન તેમાં બહુ ધસ્યો. સ્વપ્ના. ૨
 નિજ છાયા કૂપજલમાં દેખી, કૂદી કૂપે સિંહ પડ્યો;
 પર પોતાનું માની ચેતન, ચાર ગતિમાં રડવડ્યો. સ્વપ્ના. ૩
 છીપોમાં રૂપાની બુદ્ધિ, માની મૂરખ પસ્તાયો;
 જડમાં સુખની બુદ્ધિ ધારી, જ્યાં ત્યાં ચેતન બહુ ધાયો. સ્વપ્ના. ૪
 કુટુંબ કળીલો મારો માની, કીધાં કર્મો બહુભારી;
 અન્તે તારૂં થશે ન કોઈ, સમજ સમજ મન સંસારી. સ્વપ્ના. ૫
 જન્મ્યા તેતો જરૂર જશે, અહીંથી અન્તે પરવારી;
 સમજ સમજ મન ચેતન મેરા, બુદ્ધિસાગર નિર્ધારી. સ્વપ્ના. ૬
 (અમદાવાદ.)

“અલખ અગોચર નિર્ભય દેશી.”—પદ.

(૪૧)

રાગ પૂર્વનો.

અલખ અગોચર નિર્ભય દેશી, સિદ્ધ સમોવડ તું ભારી;
 અનુભવ અમૃત લોગી હંસા, અકલગતિ ધ્રુવતા તારી. અલખ. ૧
 અસંખ્ય પ્રદેશે દૃષ્ટિ દેઈ, શ્વાસોશ્વાસે ઘટ જાગો;
 સ્થિરતા સમતા લીનતા પામી, દૂરે પરપરિણુતિ ત્યાગો. અલખ. ૨
 લેહજ્ઞાનથી ભાવો ભવિકા, આતમ રત્નત્રયી સ્વામી;
 અભેદ દૃષ્ટિ અન્તર્ લક્ષી, થાવો શિવપદ સુખરામી. અલખ. ૩
 ભાગ્યદશા પૂરણ જસ હોવે, આતમ ધ્યાને મન લાગે;
 બુદ્ધિસાગર ધન્ય નરા જગ, પ્રણમો સન્તો દિલરાગે. અલખ. ૪
 (અમદાવાદ.)

२२

लज्जन पद संग्रह.

“एवुं स्वरूप विचारो हंसा.”—पद.

(४२)

राग प्रभातियाल,

ओवुं स्वरूप विचारो हंसा, गुडतम शैली धारीरे. ओवुं.
 पुद्गल इपादिकथी न्यारे, निर्मल स्फटिक समानोरे;
 निज सत्ता त्रणु काले अण्डित, कण्डु रडे नडि छानोरे. ओवुं. १
 लेदज्ञान सूर उदये नगी, आतम धंधे लागोरे;
 स्थिर दृष्टि सत्ता निज ध्यायी, पर परिणुमता त्यागोरे. ओवुं. २
 कर्म अन्ध रागादिक वारी, शक्ति शुद्ध समारीरे;
 जीवो समता गंगा नलमां, पाभी ध्रुवनी तारीरे. ओवुं. ३
 निजगुणरमतो राम थयो नभ, आत्माराम कडाथोरे;
 युद्धिसागर शोधो घटमां, निजमां निज परथायोरे. ओवुं. ४
 (अभहावाद.)

“परमपद परखेतो सुख मळे.”—पद.

(४३)

परमपद परखेतो सुख मणे, अनादि दुःखनी आन्ति टणे;
 शुद्ध रूपे लणे चेतना, निजधन निजमां मणे,
 साध्यलक्षी आतमा थई, अकलपणे निज कणे. परम १
 त्यागी थईने त्यागी ले तुं, अवसर आण्यो इणे,
 युद्धिसागर नगतां घट, कर्मनुं शुं वणे. परम २
 (विजपुर.)

“वीर प्रभु व्हालारे मारा.”—स्तवन.

(४४)

वीर प्रभु व्हालारे मारा, लागे मनमां अतिशय ध्यारा. वीर.
 त्रिशला नन्हनरे ज्ञानी, पांतीश गुणुथी शोले वाणी. वीर. १
 दुनियादारीरे त्यागी, आतम गुणुथी प्रीति लागी. वीर.
 त्रीशे वर्षेरे दीक्षा, दीधी नगजन करवा शिक्षा. वीर. २

કેવલ કમલારે પામ્યા, જન્મ જરાદિક દુઃખડાં વામ્યા. વીર.
 બુદ્ધિસાગરરે સેવા, ભાવે કરતાં શિવ સુખ મેવા. વીર. ૩
 (અ. દ. ભ.)

“માયા ન મૂરખ તારીરે.”—પદ.

(૪૫)

માયા ન મૂરખ તારીરે, શું માને મારી મારી;
 મારી મારી કરતાં તારી, ઉમર સહુ પરવારીરે.
 માયા ન તારી. માયા.
 રાવણુ સરખા રાજા ચાલ્યા, ચાલ્યા રઠું ભીખારીરે;
 માયા ન તારી. માયા.
 જેની હાકે ધરણી ધૂળે, તે પણ ચાલ્યા હારીરે.
 માયા ન તારી. માયા. ૧
 હહાપણુના દરિયામાં ડૂલી, શિરપર ધૂલી ડારીરે;
 માયા ન તારી. માયા.
 કપટ કળામાં કાળો થઇને, મારી પેટ કટારીરે.
 માયા ન તારી. માયા. ૨
 નિર્દય નક્કટ નાગો થઇને, કીધી ચોરી જારીરે;
 માયા ન તારી. માયા.
 હગા પ્રપગ-ચો પાખણુડ માંડી, દોડયો નરકની બારીરે.
 માયા ન તારી. માયા. ૩
 અભિમાનના તોરે ફૂલી, વાત કરી તકરારીરે;
 માયા ન તારી. માયા.
 વાત વાતમાં લડી પડયો તું, ધર્મ ન હુદયે ધારીરે.
 માયા ન તારી. માયા. ૪
 નિન્દામાં નિશ્ચિન શૂરો થઇ, દોષ કર્યો તે બારીરે;
 માયા ન તારી. માયા.
 સન્તની સર્જીત કહી ન કીધી, પાપીથી પ્રીતિ ખ્યારીરે.
 માયા ન તારી. માયા. ૫

લાલચુ લમ્પટ લુચ્ચો બની તેં, કરી કુસર્જી ચારીરે;
માયા ન તારી. માયા.
ભજન પ્રભુવું ભૂલી તેંતો, ધર્મિસંગ નિવારીરે.
માયા ન તારી. માયા. ૬
જ્ઞાનની વાત ન મનમાં ગમતી, ખ્યારી ઘેખર ઘારીરે;
માયા ન તારી. માયા.
ફેગટ મમતામાં કુલીને, ઉમર આખી હારીરે.
માયા ન તારી. માયા. ૭
ચેતો ચેતો ચિત્તમાં ચટપટ, સમજે નરને નારીરે;
માયા ન તારી. માયા.
આંખ મિંચાએ કશું ન હાથે, જાવું સૌ વિસારીરે.
માયા ન તારી. માયા. ૮
કરજે પરમારથથી પ્રીતિ, ગુરૂ સેવા ઉપગારીરે;
માયા ન તારી. માયા.
બુદ્ધિસાગર ધર્મીજનની, હું જાઉં બલિહારીરે.
માયા ન તારી. માયા. ૯
(અમદાવાદ)

“પરખીને લેજો નાણુંરે.”—પદ.

(૪૬)

પરખીને લેજો નાણુંરે, આ આંચું ઉત્તમ ટાણું;
ટેં ટેં કરતાં તુરત વારમાં, આવે જમતું આણુંરે. પરખીને. ૧
હેં હેં કરીને હસતાં આંચું, પરભવતું પસ્તાતુંરે, પરખીને.
ફૂલણ કાંકાં મારે શું તું, પડતું રહેશે ભાણુંરે. પરખીને. ૨
શું મસ્તાનો થઈને મહાલે, ચાલ્યા લાખ નવાણુંરે. પરખીને.
મોહમાયાના વશમાં થાતાં, પડચું ઝાઝમાં કાણુંરે. પરખીને. ૩
માથે કાલ ઝપાટો વાગે, ઉંઘણ શું ઉંઘાણુંરે. પરખીને.
થાતાં એંદી આળસનો તું, નર્કતું પામે લહાણુંરે. પરખીને. ૪

ભાગ ૧ લો.

૨૫

પ્રભુને પ્રેમે કદિ ન લજતાં, દુઃખ વાદળ પથરાણુંરે. પરખીને.
જન્મ જરાનાં દુઃખડાં ટાળે, તો તને જોગી જાણુંરે, પરખીને. ૫
હાહા કરતાં વર્ષોગાળે, આત્મિકધન ભૂલાણુંરે, પરખીને.
ખુદ્ધિસાગર ચેતો ચેતન, અન્તર્ ગાવો ગાણુંરે. પરખીને. ૬
(અમદાવાદ.)

“જાગો જોગી અલખ સ્વરૂપી.”-પદ.

(૪૭)

રાગ મરાઠી સાખી.

જોગો જોગી અલખ સ્વરૂપી, પૂર્ણાનન્દ વિલાસી;
નિજપદમાંહિ વાસ તમારા, જ્ઞાતા જ્ઞેય પ્રકાશી,
ખેલો આતમરે અવસર આઠ્યે સારો,
જુગો જુગ તુંહિ મન ખ્યારો-ખેલો ૧
ચિદ્ધન શુદ્ધ સ્વરૂપે સોહિ, મુનિજનનાં મન મોહિ;
દિનમણિ ત્રણ ભુવનમાં તું છે, પોતે પોતાને જોહિ. ખેલો ૨
અન્તર્ ધન પરખીલે તારૂં, સારામાં જે સારૂં;
તન્મય વિશ્વાસી થા તેનો, ખ્યારામાં જે ખ્યારૂં. ખેલો ૩
ભૂલી દુનિયાના ડહાપણુને, વળજે સવળી વાટે;
ઉઘીશ નહિ તું અગમપન્થમાં, માલ છે માથાં સાટે. ખેલો ૪
હાથે નહિ તે સાથે કરવું, અહભુત એહ તમાસા;
પામ્યા અનન્તા પામે તેને, તે પદના તું ખ્યાસા. ખેલો ૫
ચિન્તામણિ નિર્ધનના હાથે, તે તો કબહુ ન ચડશે;
માનો મનમાં જે તે આઠ્યું, પરલવ માલુમ પડશે. ખેલો ૬
ચઉટામાં મીસરી વેરાણી, કીડી કળાથી ખાવે;
કુંજર તેને ગ્રહી શકે નહિ, યોગ્યતાએ સહુ પાવે. ખેલો ૭
જેના માથે સદ્ગુરૂ નહિ છે, નશુરા ભટકે ભારે;
ખુદ્ધિસાગર આત્મ ઉભગર, સદ્ગુરૂ તરે ને તારે. ખેલો ૮
(પેથાપુર.)

૨૬

ભજન પદ સંગ્રહ.

“અરે જીવ પામર પ્રાણીરે.”-પદ.

(૪૮)

અરે જીવ પામર પ્રાણીરે, તારૂં કદિ ન કોઈ થાશે;
 સ્વારથનું સગપણુ જગમાં સૌ, જ્ઞાની એમ પ્રકાશે. અરે૦ ૧
 સાંજસમે જેમ પંખી ટોળું, લેશું એહું ભાવે;
 બહાણું વાતાં નિજનિજ પંથે, એકલડાં સહુ જાવે. અરે૦ ૨
 સંધ્યાની વાદળીઓ જેવું, બહુનું માયા બળું;
 તેમાં રખડી મરતાં નાહક, સાર કશે નહિ ભાળું. અરે૦ ૩
 ખોટું મોટું કરીને માન્યું, રહે ન અન્તે છાતું;
 અલખ ખલકમાં સાચો સમજી, ઝાલો તેહનું ખાતું. અરે૦ ૪
 નરભવ દુર્લભ પ્રાણી પ્રેમે, કર પરમાતમ પ્રીતિ;
 સાચો સાહિબ સત્ય સુબહે, ટાળે ભવ ભવ ભીતિ. અરે૦ ૫
 ખટપટ લટપટ ઝટપટ ત્યાગી, પરમાતમને ધ્યાવો;
 બુદ્ધિસાગર શાશ્વત સુખડાં, સહજે સન્તો પાવો. અરે૦ ૬

(અમદાવાદ.)

“પરમ પ્રભુ ઘટ અન્તર્માં ભાવો.”-પદ.

(૪૯)

પરમ પ્રભુ ઘટ અન્તર્માં ભાવો, ગાવો ધ્યાવો વધાવો. પરમ૦
 પિણ્ડે પરમાતમ વસિયા તસ, પૂજા શુદ્ધ રચાવો;
 સમતા જલથી પ્રક્ષાલો વિભુ, તન્મય ત્યાં થઈ જાવો. પરમ૦ ૧
 ભાવ દયા ચંદનથી અર્થો, સદ્ગુણુ પુષ્પ ચઢાવો;
 ક્ષાયિક સમકિત ધૂપ કરો વળી, જ્ઞાન દીપક પ્રગટાવો. પરમ૦ ૨
 ક્ષાયિક ચરણનો સ્વસ્તિક કરીએ, અનુભવ નૈવેદ્ય ધરીએ;
 આવિર્ભાવે આત્મિક ગુણુક્રમ, ધરતાં મર્જૂલ વરીએ. પરમ૦ ૩
 સામગ્રી પૂજનની પામી, પૂજે અન્તર્યામી;
 પૂજક પૂજ્યપણું પ્રગટાવી, હોવે ચિદ્ધન સ્વામી. પરમ૦ ૪
 ગુણુસ્થાનક ચોથું પામીને, લ્યો પૂજનનો લહાવો;
 બુદ્ધિસાગર પૂજન અર્થે, ન મળે અવસર આવો. પરમ૦ ૫

(અમદાવાદ.)

ભાગ ૧ લો.

૨૭

“ગુરુગમથી માઈ જ્ઞાન ગ્રહો તુમ.”—પદ.

(૫૦)

ગુરુપદ.

ગુરુ ગમથી ભાઈ જ્ઞાન ગ્રહો તુમ, ગુરુ દેવતા ગુરુ દીવો;
 ગુરુ આંખોને ગુરુ છે પાંખો, ગુરુ ગીતારથ જગ દીવો. ગુરુ ૧
 ગુરુ કૃપાથી જ્ઞાનજ પ્રગટે, વિઘટે મિથ્યા મલ ભારી;
 ચિરંજીવને ગુરુ ગીતારથ, ખૂડંતાં ખેડલી તારી. ગુરુ ૨
 દેવ ગુરુ ખે પાસે દેખી, વન્દો કેને પહેલા ભાઈ;
 ઉપકારી ગુરુ વન્દન પહેલું, સન્તજનોએ દિયું બતાઈ. ગુરુ ૩
 ગુરુને દેખી વન્દન કરવું, નમ્ર વચનને ઉચ્ચરવું;
 હાથ નેડીને સુણો દેશના, ગુરુ વિનયે મનડું ધરવું. ગુરુ ૪
 સમકિત દાયક સદ્ગુરુ દર્શન, વિધિયે કરને નરનારી;
 પ્રાણાન્તે પણ ગુરુની આણા, લોપો નહિ હિમ્મત ધારી. ગુરુ ૫
 જેના માથે સદ્ગુરુ નહિ તે, નગુરા દુઃખ લહેશે ભારી;
 સેવો ગુરુને જ્ઞાનજ અર્થે, સમજ સમજ મન સંસારી. ગુરુ ૬
 ગુરુની ભક્તિ કરને પ્રેમે, શ્રદ્ધા મન લાવી સારી;
 યુદ્ધિસાગર વંદો સદ્ગુરુ, હું બલું તસ બલિહારી. ગુરુ ૭
 (અમદાવાદ.)

“તારો આતમરાય.”—પદ.

(૫૧)

તારો આતમરાય, મહાશય તારો આતમરાય;
 કાદવમાં મણિ ખરડાયો છે, સ્વચ્છ કરો ચિત્તલાય; મહા ૦
 આતમ હીરો ઝળકે જ્યોતે, ને ને ઘટની માંચ. મહા ૦ ૧
 સત્ય સનાતન સુખનો દાતા, આપોઆપ કહાય; મહા ૦
 જેની શક્તિ પાર વિનાની, સાધનથી તે સધાય. મહા ૦ ૨
 જગદીશ્વર જગનાથ યુગોયુગ, જ્ઞાનથકી પરખાય; મહા ૦
 જેની સેવા અમૃત મેવા, જન્મ જરા દૂર બાય. મહા ૦ ૩

२८

लज्जन पद संग्रह.

गुणु पर्यायनो धारक लाज्जन, समये समये थाय; मडा०
 परमातम ते निश्चयनयथी, ध्यावे तो सुभ पाय. मडा० ४
 व्यवहारे शुद्ध वर्ते तदर्थे, क्षणु क्षणुमांडि सदाय; मडा०
 कारणु कार्य मडोदय सिद्धि, पुद्धिसागर गुणु गाय. मडा० ५
 (पैथापुर.)

“मूरख जीवडा कांई न समज्यो.”—पद.

(५२)

राग भराठी साभी.

भूरुभ लुवडा कांई न समज्यो, पाप कीधां डै लारी,
 तप जप दान क्रियादिक छोडी, कीधी तडे चोरी नरी;
 हवे चेतोरे चित्तमां चतुरविचारी, छोडी आ दुनियादारी. हवे. १
 कोध कोधनी साथ न आवे, तन धन नूठ कडावे;
 नाहक भमता तेमां राभी, नरक निगोदो जवे. हवे. २
 कीधां वार अनन्ति सगपणु, लाभचोरारी लटकी;
 ताडूं तेमां वज्युं शुं चेतन, लावचमांडि लटकी. हवे. ३
 भायानां विष वृक्षो वावे, आवे इणतो नडारां;
 प्यार करंतां जगमां परगट, थया जनो दुःभियारा. हवे. ४
 आतम ते परमातम देडे, छे प्रीति तस साची;
 आत्म समोवड कोध नथी जग, रडेजे तेडमां राची. हवे. ५
 अलण पन्थमां अजण तमासा, कोध न कोधना दासा;
 पुद्धिसागर अवसर पाभी, धर आतम विश्वासा. हवे. ६
 (पैथापुर.)

“जोई जोईने जोई में लीधुं.”—पद.

(५३)

राग भराठी साभी.

जेध जेधने जेध मे लीधुं, मनडुं निश्चय कीधुं;
 दुनियामां स्वारथनुं सगपणु, कारज कांई न सिध्युं;
 मारा आतमचे सत्य तंदि अेकीवो. तंदि गत्र तंदि चेतो. म० १

આ સંસારે જડમાં રાચી, વિષયારસમાં માચી;	
ભૂલ્યો ભટકયો અટકયો લટકયો, ગણી માયાને સાચી. માં ૨	
શોધી શોધીને સારજ કાઢ્યો, સૂત્ર સિદ્ધાન્ત વિચારી;	
સત્ય સ્વરૂપી તત્ત્વમસિ તું, નિરાકાર સુખકારી. માં ૩	
મન વાણી કાયાથી ન્યારા, ગુણ અનન્તાધારા,	
પરમેશ્વર પરગટ પોતે તું, ટળતાં કર્મ વિકારા. માં ૪	
અહ્ભુત યોગી નિજગુણ ભોગી, કેવલ જ્ઞાન પ્રકાશી,	
અન્તર્ ધનનો રાજા તું છે, તુજમાં મહા કાશી. માં ૫	
સામગ્રી સહુ પામ્યો હંસા, જાવે હવે શું ભૂલી;	
બાહ્યગરની બાહ્યસમ જગ, અન્ત ધૂલની ધૂલી. માં ૬	
ભરદરિયે તેં વહાણુ હંકાર્યું, શિવપુર જાવા ધાર્યું;	
ભૂલ્યો તો ભટકીશ ભવમાં તું, નહીં નશીબ પરવાર્યું. માં ૭	
આંચો અવસર ચૂક ન ચેતન, આપોઆપ તું તરશે;	
બુદ્ધિસાગર આત્મ ઉજગર, ધ્યાને કારજ સરશે. માં ૮	
	(પેથાપુર.)

“સુગુણા સનેહા સ્વામી મહેલે પધારો.”—પદ.

(૫૪)

સમતાએ આત્માને આપેલો ઉપાસમ્ભ.

સુગુણા સનેહા સ્વામી મહેલે પધારો,	
વિનતડી અવધારો,	કૃપાળુ, મહેલે પધારો.
શેરીએ શેરીએ સ્વામી પુલડાં ખીછાવું,	
તોરણુ નવીન રચાવું.	કૃપાળુ ૧
વ્રત નિયમ કરી શરીર શોષાવું,	
લુખાં અલુણાં ધાન્ય ખાવું,	કૃપાળુ;
તારામાટે હું તો તીરથ કરતી,	
ફાવે તે ડુંગર ફરતી.	કૃપાળુ ૨
દીવાની થઈને મેં તો દુનિયામાં ખોળ્યા,	
માયાના દરિયા ડોળ્યા,	કૃપાળુ;

પીંપળાને પાણી મેં તો પ્રેમથી રેડયાં, ઋષિયોને પ્રેમથી તેડયા.	કૃપાગુઠ ૩
માલાના મણુકા હું તો નિશદ્દિન ગણુતી, અન્થોને પ્રેમથી હું લણુતી.	કૃપાગુ;
ત્યાગી થઈનેરે મેં તો ચીવર ત્યાગ્યાં, ભીક્ષાનાં ભોજન માગ્યાં.	કૃપાગુઠ ૪
વનવાસી થઈને મેં વાઘાંબર પેહેર્યું, ચિન્તાએ મન મારું ઘેર્યું.	કૃપાગુ;
જ્યાં ત્યાં જાણું હું ત્યાં શૂન્યજ ભાસે, દુઃખ હું કહું કેની પાસે.	કૃપાગુઠ ૫
લાખ ચોરાશી જીવયોનિ હું ભમતી, જન્મ જરા દુઃખ ખમતી,	કૃપાગુ;
ચાર ગતિમાં મારી લાજ હુંટાણી, દુષ્ટોએ જ્યાં ત્યાં તાણી.	કૃપાગુઠ ૬
મારી ંહારે કોણ ચઢશે પ્રીતમજી, ખોલ્યામાં રાખું હવે શરમ શી.	કૃપાગુ;
મોટાના ઘરની મારી લાજ હુંટાય, તેમાં ફજેતી તારી થાય.	કૃપાગુઠ ૭
ઘરણી વિના તમે વેશ્યાના સંગી, એકું ખાઈને થયા ભંગી.	કૃપાગુ;
વિષયના ખ્યાલા અમી માનીને પીધા, વેશ્યાએ હાલ ખે કીધા.	કૃપાગુઠ ૮
સમજે તો સમજણ છેલ્લામાં છેલ્લી, ગઈ વેળા ન આવે વહેલી.	કૃપાગુ;
નાનો ખાલુડો નથી પારણે સૂતો, જેથી સમજતો નથી હું તો.	કૃપાગુઠ ૯
વાંક ગુન્હો શો મારોરે આંચો. વૈરી વેશ્યાએ ભમાંચો,	કૃપાગુ;
સુખ અનન્તુ ઘરમાં ન દીકું, વિષ્ણાએ ભૂંડ મન મીકું.	કૃપાગુઠ ૧૦

- वेश्या तो नारी कदि थाशे न तारी,
वैरिणी दुःख द्वेषे लारी. कृपाणु;
- मुजे भीडी ने मन राजे छे काती,
झेली आधी तारी छाती. कृपाणु० ११
- घणुं कडेतां रे भने आंसुडां आवे,
शरम तने शीद नावे. कृपाणु;
- कडेा तो स्वामिणु हुं वैरागणु डोवुं,
कडेा तो निशदिन रेवुं. कृपाणु० १२
- निर्दय थर्ध तमे सामुं न जुवो,
पोतानी पत तेमां पुज्यो. कृपाणु;
- आवी कुलवट तमे क्यांथीरे राणी,
कया लगते ते लाणी. कृपाणु० १३
- दुष्ट योरोज्ये तमने पकडीने तुंटया,
कष्ट आपीने गुण कूटया. कृपाणु;
- जगिने जुज्यो जरा आंभ उवाडी.
दृष्टिने दोष दूर काडी. कृपाणु० १४
- पाये पडीने अम विनति करं छुं,
ध्यान सदा हुं धरं छुं. कृपाणु;
- जोलेो जोलेो ने हवे उत्तर आपो,
यरणु कमलमां थापो, कृपाणु० १५
- लान लावीने हवे स्वामिणु जोले,
प्रेमथी अन्तर् जोले—
- सुशुणी मारी ते मारी.
- काण अनन्तो में झेगट गाज्यो,
लावी टणे नडि टाज्यो. सुशुणी० १६
- आडे मारगे प्राणुपति पधारै,
ण्डाली अी तेने वारै, सुशुणी;
- आजे तें तारी सेवा जलवी,
इरज पतिनी समजवी. सुशुणी० १७

વેશ્યાનો સર્જી હવે કરું ન શાણી,
 સર્જીત ખૂરી મેં જાણી. સુગુણી:
 સમતાના સર્જી એમ સ્વામિજી આઠ્યા,
 તત્ત્વ રમણતામાં કાઠ્યા. સુગુણી ૧૮
 ગુણકાણે ચોથે સ્વામિજી ચક્રીયા,
 વેશ્યાના હાથ હેઠે પડ્યા—
 અન્તર્માં જીઓ વિચારી,
 ભેદ દૃષ્ટિ થઇ ભિન્નતા બોધી,
 લીધું સત્યજ ઘટ શોધી. અન્તર્માં ૧૯
 ક્ષાયિકભાવે નિજ ઘરને તપાસી,
 જ્ઞાનથી કીધું પ્રકાશી. અન્તર્માં;
 ક્ષપક શ્રેણિએ મહેલે ચડંતા.
 ક્ષાયિક લખિંધ વરંતા. અન્તર્માં ૨૦
 શક્તિ વ્યક્તિ ઘટ અન્તર્ જાગી,
 સુખ વિલસે મહાભાગી, અન્તર્માં;
 પુદ્ગલ સર્જી નિવારી સ્વધામે,
 તન્મય રૂપ શુદ્ધ પામે. અન્તર્માં ૨૧
 આતમ નરનારી સમતા સંયોગ,
 ભોગવે શાશ્વત ભોગ. અન્તર્માં;
 મળિયો સમય લેખે એમજ આવે,
 ખુદ્ધિસાગર શિવ દાવે. અન્તર્માં ૨૨
 (પેથાપુર.)

“ ચેતન અનુભવ રજ્ઞ રમીજે. ”—પદ.

(૫૫)

ચેતન અનુભવ રજ્ઞ રમીજે, આગમ દોહન અનુભવ અમૃત
 યોગી અનુભવ રીજે;

અનુભવ અમૃત વહ્નિ સરખો, અનુભવ કેવલ ભાર્થ;

અનુભવ શાશ્વત સુખ સહોદર, ધ્યાન તનુજ સુખદાઈ. ચેતન ૧

અનુપમ અનુભવ વર્ણન કરવા, કે ન સમર્થ કહાવે;
 વચનાગોચર સહજ સ્વરૂપી, અનુભવ કોઈક પાવે. ચેતન૦ ૨
 અનુભવ હેતુ તપ જપ કિરિયા, અનુભવ નાત ન જાતિ;
 નયનિક્ષેપોથી તે ચારો, કર્મ હણે ઘનઘાતિ. ચેતન૦ ૩
 વિરલા અનુભવ રસ આસ્વાદે, આતમ ધ્યાને યોગી;
 આતમ અનુભવવણુ જે લોકો, શિવ સાધે તે ઢાંગી. ચેતન૦ ૪
 અનુભવ યોગે આતમ દર્શન, પામી લહત ખુમારી;
 ખુદ્ધિસાગર સાચી ંહાલી, અનુભવ મિત્રની ચારી. ચેતન૦ ૫
 (અમદાવાદ.)

“ચેતન આપ સ્વભાવ વિચારો.”—પદ.

(૫૬)

ચેતન આપ સ્વભાવ વિચારો, આપ સ્વભાવે ક્ષાયિક તૃપ્તિ;
 આવે ભવજલધિ આરો—ચેતન૦ ૧
 જ્ઞાનામૃતતુ' પાન કરીને, પરપરિણુતિને નિવારી;
 શુદ્ધચરણુ લોજનથી તૃપ્તિ, થાશે શિવ સુખકારી. ચેતન૦ ૨
 આતમગુણોથી તૃપ્તિ સાચી, જ્ઞાનીજન એમ ભાખે;
 આતમધ્યાન કરે જે કોઈ, તે ઘટ અન્તરૂ આખે. ચેતન૦ ૩
 પુદ્ગલથી પુદ્ગલને તૃપ્તિ, આતમ આપ સ્વભાવે;
 અનુભવ યોગે સ્થિરતા સર્જે; તૃપ્તિ જન કોઈ પાવે. ચેતન૦ ૪
 સ્વમ સરિખી મિથ્યા તૃપ્તિ, સંસારે જન જાણે;
 બ્રાન્તિ નિવારક જ્ઞાનિઘટમાં, તૃપ્તિ વાત પિછાનો. ચેતન૦ ૫
 મધુ સાકર ઘૃતથી જે તૃપ્તિ, જ્ઞાનિમન તે ખોટી;
 આતમ શુદ્ધ સ્વભાવે રમતાં, તૃપ્તિ છે જગ મોટી. ચેતન૦ ૬
 ઇન્દ્રાદિક પણુ વિષયવિકારે, તૃપ્તિ કદાપિ ન પાવે;
 આપ સ્વભાવે ધ્યાન દશામાં, તૃપ્તિ સહેજે થાવે. ચેતન૦ ૭
 આતમધ્યાની નિસ્પૃહયોગી, મમતા સર્જે નિવારી;
 ભિક્ષુક સુખિયા જગમાં સાચા, તસ જાઉ બલિહારી. ચેતન૦ ૮
 નિર્ભય નિજ દેશે છે તૃપ્તિ, ભાખે છે જિન વાણી;
 ખુદ્ધિસાગર અવસર પામી, તૃપ્તિ લહો ગુણુ ખાણી. ચેતન૦ ૯
 (અમદાવાદ.)

“જ્ઞાની વિરલા કોઈ જગત્માં.”—પદ.

(૫૭)

જ્ઞાની વિરલા કોઈ જગત્માં, જ્ઞાની વિરલા કોઈ,
 વહુ વિચારી ભેઈ—જગત્માં—જ્ઞાની૦
 કોઈ ભાષા જ્ઞાનથીરે, ધરતા મન અહંકાર;
 ભાષા કારણુ જ્ઞાનનુરે, નાવે ભાષા પાર. જગત્માં૦ ૧
 વાદવિવાદે માનતારે, કોઈક સાચું જ્ઞાન;
 પરપરિણુતિ પોષ્યાથકીરે, વાધે ઉલટું માન. જગત્માં૦ ૨
 રાગ દ્વેષનો ક્ષય કરીરે, અર્પે આતમ ભાન;
 પૂરણુ શાન્તિ જેહથીરે, બણુો સત્ય તે જ્ઞાન. જગત્માં૦ ૩
 આતમ અનુભવ જ્ઞાનથીરે, નાસે ભવભય કુંદ;
 બુદ્ધિસાગર પામતોરે, જ્ઞાની પૂર્ણાનન્દ. જગત્માં૦ ૪
 (અમદાવાદ.)

“શાન્તિ સદા સુખકાર જગત્માં.”—પદ.

(૫૮)

શાન્તિ સદા સુખકાર જગત્માં, શાન્તિ સદા સુખકાર,
 સેવો ચિત્તમઝાર—જગત્માં—શાન્તિ૦
 ભવ જંઝાળે ભટકતારે, શાન્તિ હોય ન લેશ;
 મન અન્યલતા બહુ વધેરે, ઉલટો વાધે કલેશ. જગત્માં૦ ૧
 સત્તા ધન વૃદ્ધિથકીરે, હોય ઉપાધિ ભેર;
 ચિત્ત સ્થિરતા નહિ ભજેરે, પ્રગટે દિલમાં તોર. જગત્માં૦ ૨
 દુનિયાની ખટપટથકીરે, ખટપટિયું મન થાય;
 મનકુંડું ભટકે બાહ્યમાંરે, બહિરામત પદ પાય. જગત્માં૦ ૩
 લેશ વિકલ્પ ન ઉપજેરે, અન્તરૂ વર્તે ધ્યાન;
 ઉપાધિ અળગી થતારે, હોવે શાન્તિ ભાન. જગત્માં૦ ૪
 ખારા જલના પાનથીરે, કદિ ન તૃપ્તિ થાય;
 ધૂમાડા બાચક ભરેરે, હાથ કશું નહિ આય. જગત્માં૦ ૫
 માયા મમતા યોગથીરે, કદિ ન શાન્તિ હોય;

શાન્તિ વર્તે આત્મમારે, નિશ્ચયથી અવલોચ. જગત્માં ૬
 આતમધ્યાને આતમારે, શાન્તિથી ભરપૂર;
 ખુદ્ધિસાગર શાન્તિમારે, રહેવું સદા મગરૂર. જગત્માં ૭
 (અમદાવાદ)

“કોઈ ન કરશે પ્રીત ચતુરનર”-પદ.

(૫૯)

કોઈ ન કરશે પ્રીત ચતુરનર, કોઈ ન કરશે પ્રીત;
 પ્રીત વસે ત્યાં ભીત, ચતુરનર કોઈ ન કરશે પ્રીત.
 પ્રીતિ ભવ દુઃખ મૂલ છેરે, પ્રીતિતું ક્રૂણ શોક;
 પ્રીતિ કરતાં પ્રાણીનેરે, વાધે રોગ વિયોગ. ચતુર ૧
 સ્વાસ્થમાં અન્ધા ળનીરે, પ્રીત કરે નરનાર;
 પરપુદ્ગલની લાલચેરે, વૃદ્ધિ કરે સંસાર. ચતુર ૨
 સ્વાસ્થની જે પ્રીતીરે, તેનો અન્તે નાશ;
 અનુભવીએ એ દાખવ્યુંરે, ધર તેનો વિશ્વાસ. ચતુર ૩
 મૂરખ સાથે પ્રીતીરે, કરતાં નિશ દિન દુઃખ;
 પશ્ચિંત સાથે પ્રીતીરે, કરતાં નિશ દિન સુખ. ચતુર ૪
 આતમ તે પરમાતમારે, પ્રીતિ છે તસ સાચ;
 મણિસમ આતમ પ્રીતીરે, પરપ્રીતિ જેમ કાચ. ચતુર ૫
 ધર્મ સ્નેહને સાચવીરે, કરીએ સજ્જન સર્જી;
 યોગ્ય જનો લહી યોગ્યતારે, પામે અનુભવ રર્જી. ચતુર ૬
 અનુભવ રર્જી મજીઠ જ્યુરે, આતમમાંહિ સુહાય;
 ખુદ્ધિસાગર હંસ જ્યુરે, અન્યુ વિરલા પાય. ચતુર ૭
 (અં ૬. ભ. ૫.)

“આનન્દ ક્યાં વેચાય ચતુરનર.”-પદ.

(૬૦)

આનન્દ ક્યાં વેચાય, ચતુરનર આનન્દ
 આનન્દની નહિ હાટીરે, આનન્દ વાટ ન ઘાટ;
 આનન્દ અથડાતો નહીરે, આનન્દ પાટ ન ખાટ. ચતુર ૧

ક્ષણિક વિષયાનન્દમાંરે, રાચ્યા મૂરખ લોક;	
જડમાં આનન્દ કલ્પીનેરે, જન્મ ગમાવે ફેક.	ચતુર૦ ૨
ખાલપણે અજ્ઞાનથીરે, રમવામાં આનન્દ;	
ક્ષણિક આનન્દ તે સહિરે, રાચે ત્યાં મતિમન્દ.	ચતુર૦ ૩
અજ્ઞાને જે ભક્તિમાંરે, માન્યો મન આનન્દ;	
આનન્દ સાચો તે નહીંરે, મૂર્ખ મતિનો ફન્દ.	ચતુર૦ ૪
લેહજ્ઞાન દૃષ્ટિ જગેરે, જાણે આતમ રૂપ;	
આતમમાં આનન્દ છેરે, ટાળે ભવભય ધૂપ.	ચતુર૦ ૫
જ્ઞાની જ્ઞાનથકી લહેરે, શાન્ધત સત્યાનન્દ;	
યોગી આત્મસમાધિમાંરે, પાવે આનન્દ કન્દ.	ચતુર૦ ૬
આનન્દ, અનુભવયોગથીરે, પ્રગટે ઘટમાં ભાઈ;	
સદ્ગુરૂ સર્જાંત આપશેરે, જ્ઞાનાનન્દ વધાઈ.	ચતુર૦ ૭
સદ્ગુરૂ હાટે પામશેરે, આનન્દ અમૃત મેવ;	
ખુદ્ધિસાગર કીજાએરે, પ્રેમે સાચી સેવ.	ચતુર૦ ૮
	(અ. ૬. ભ. ૫.)

“અમર પદ પરખી લેજોરે.”—પદ.

(૬૧)

અમર પદ પરખી લેજોરે, પરખ્યાથી સુખ થાય. અમર૦	
કોઈક રાચ્યા માનમાંરે, કોઈક રાચ્યા દામ;	
પરભવ જાતાં પ્રાણીનેરે, કોઈ ન આવે કામ.	અમર૦ ૧
ગાડી વાડી લાડીમાંરે, જીવો ભૂલ્યા ભાન;	
વિધાના કીડા પરેરે, પરવસ્તુ ગુલતાન.	અમર૦ ૨
દુઃખસન્તતિદાવાનલેરે, કદી ન શાન્તિ થાય;	
નિજપદ જાણે જે નરાંરે, સાચી શાન્તિ તે પાય. અમર૦ ૩	
મન વચ કાયા યોગનીરે, નિવૃત્તિ જખ થાય;	
અધ્યાતમ સુખ સમ્પન્નેરે, જન્મ મરણુ દુઃખ જાય. અમર૦ ૪	
સમતા સ્થિરતા સમ્પન્નેરે, અનુભવ જાણે જ્યોત;	
વર્તે નિજપર ભિન્નતારે, થાય ભુવન ઉલ્લોત. અમર૦ ૫	

विषय वासना परिहरीरे, करतां आत्म ध्यान;
 अजर अमर पद लोगवेरे, येतन गुणुनी भाषु. अमर० ६
 ज्ञानि सहस्र सङ्गतेरे, होवे आत्मप्रकाश;
 पुद्धिसागर कील्येरे, सन्तनी सङ्गत भास. अमर० ७
 (अ. ६. ल. ५.)

“सदा सुखकारी प्यारीरे.”—पद.

(६२)

सदा सुखकारी प्यारीरे, समता गुणु लखडार—सदा०
 ज्ञान दशाङ्कल जल्येरे, तप जप लेणे मान;
 समता विष्णु साधुपण्येरे, कासकुसुम उपमान.: सदा० १
 वेद पठो आगम पठोरे, गीता पठो ने कुरान;
 समता वषु शोखे नहीरे, समजे अतुर सुजल्यु. सदा० २
 निश्चय साधन आत्मनुरे, समता योग वभाषु;
 अध्यात्म योगी थवारे, समता प्रशश्य प्रभाषु. सदा० ३
 समता विष्णु स्थिरता नहीरे, स्थिरता दीनता काज;
 समता दुःखडरणी सदारे, समता गुणु शिरताज. सदा० ४
 परपरिष्णुति त्यागी मुनिरे, समतामां लयदीन;
 नरपति सुरपति साडिभारे, तस आगण छे दीन. सदा० ५
 राखी निजपद ध्यानथीरे, सेवो समता सार;
 पुद्धिसागर पील्येरे, समतामृत गुणुकार. सदा० ६
 (अ. ६. ल. ५.)

“उठो चेतन आळस छंडी.”

॥ प्रभातीयुं. ॥

(६३)

उठो चेतन आणस छंडी, धर्म हृदयमां धारोरे;
 प्रभादे शुं पोढ्या चेतन, जय झेगट अवतारोरे. उठो० १
 निद्रा देतां काण अनंतो, चार गतिमां लभियोरे;
 तोपणु शुं तुं तेना वश थछ, शय्यामांछि रभियोरे. उठो० २

૩૮

ભજન ૫૬ સંગ્રહ.

નિદ્રાને આહાર વધાર્યાં, વધતાં ચેતન જાણોરે;
 તેહનો નાશ કરીને ચેતન, ધર્મ હૃદયમાં આણોરે. ઉઠો ૩
 શું સંસારમાં સાર વિચારી, માઝં માઝં કરતોરે;
 મૃત્યુતણો ભય માથે ગાજે, છાયા મીઠે ફરતોરે. ઉઠો ૪
 કર્મ કાઠીયા આતમ ધનને, નિશદ્દિન લૂંટે પ્રાણીરે;
 જાગ જાગ આતમ નિજ ભાવે, એવી જિનવર વાણીરે. ઉઠો ૫
 ઉઠી પ્રભાતે પાપારંભના, કામ નિવારણ કરજોરે;
 એવીસ જિનવર સકલતીર્થને, ઘટમાંહિ ભવિ ધરજોરે. ઉઠો ૬
 શ્રી સંખેશ્વર સાહિબ મોરા, નામ જપું હું તોરોરે;
 સકલ મર્જાંલ કર્તા હુઃખ હર્તા, નાસે કર્મ કઠોરોરે. ઉઠો ૭
 દાન શીયલ તપ ભાવના લેહે, ધર્મ સેવન જે કરશેરે;
 બુદ્ધિસાગર શાશ્વત શિવપદ, ભવસાગર ઝટ તરશેરે. ઉઠો ૮
 (પાદરા.)

“ શ્રી અભિનન્દન સ્તવન. ”

(૬૪)

અભિનન્દન જિન વંદીએ, સમતા રસ ભણડારે;
 દોષ અઢારે ક્ષય ગયા, ઉપન્યા ગુણ સુખકારે. અભિ ૧
 સુરઘટ સુરતરૂ ઉપમા, પ્રભુને કહો કેમ છાજેરે;
 આત્મક સુખની આગળે, ચિન્તામણિ પણ લાજેરે. અભિ ૨
 લોકાલોક પ્રકાશતા, મહિમા અપરંપારે;
 તારક વારક ચઉગતિ, સત્ય સ્વરૂપાધારે. અભિ ૩
 શુદ્ધ બુદ્ધ અવિનાશી તું, અવિચલ નયનાનન્દરે;
 પામી સુરતરૂ પુણ્યથી, સેવે બાઉલ કોણ મન્દરે. અભિ ૪
 અનુપમ પ્રભુ ગુણ ધ્યાનથી, નિશદ્દિન મનમાં રાચુરે;
 બુદ્ધિસાગર જિન ધ્યાવતાં, લાગ્યું સ્વરૂપ શુદ્ધ સાચુરે. અભિ ૫
 (લોદરા.)

“ श्री वीरस्तुति. ”

(६५)

दुःखः

वीर जिनेश्वर वंदीये, त्रिशला नन्दन धीर;	
लयलग्नन लगवन्तल, सर्व वीरमां वीर.	१
प्रणमुं पदकञ्ज प्रेमथी, ज्यज्य श्री जगदीश;	
अह्लुत यरित्र आपनुं, ञ्जुं विश्वावीश.	२
स्मरतां यरित्र ताह्यइं, गुणु आवे निज अऊं;	
रोम रोम व्यापे अहो, वैराग्यादि अलऊं.	३
क्यां सर्षप ने सुरगिरि, तुज मुज अन्तर् अेम;	
वारंवार हुं विनपुं, ञ्जो प्रभुलु केम.	४
नथी योग्यता धर्मनी, नथी योग्य यारित्र;	
नथी शक्ति तुज लज्जितां, मन पणु नहीं पवित्र.	५
अन्तर् त्याग न वस्तुनो, आह्य वस्तुमां राग;	
परनिन्दा जिह्वाग्रडे, मनमां काणो काग.	६
अहेभाध लण्डार हुं, उपशम नहीं लगार;	
सहा कोधथी धमधमुं, पापीनो शिरदार.	७
क्षमा नहीं तलमात्रने, पणुं सन्त सहाय;	
परलवरीमां रक्त हुं, निष्कल आयुं नय.	८
साधु सन्त न पारणुं, कइं न सेवा लेश;	
वाह विवाहे रक्त थध, पासुं मिथ्या कलेश.	९
अहंभावमां व्यर्थ हुं, गाणुं निशदिन काण;	
स्मरणु कइ नहीं ताह्यइं, सुंजी माया आण.	१०
दोष न हेणुं आत्मना, परदोषोमां रक्त;	
कइं न लज्जिता सन्तनी, थयो कुसईं लज्जिता.	११
परोपदेशे दक्षता, वाणी वहु रसाण;	
जणो छे जिन अे सहु, हीनोद्धार दयाण.	१२
हास्य कृतुहल मे कयीं, कीधां लक्ष अलक्ष्य;	
जिनवर लाषित धर्ममां, कदि न राणुं लक्ष्य.	१३

ઘડી ન કીધું ધ્યાન મેં, ઇચ્છ્યાં પૂજામાન;	
કદિ ન ગાયા જ્ઞાનીને, ગાયાં કૂડાં ગાન.	૧૪
નરથો ન સદ્ગુરૂ દેવને, ધરી ન આજ્ઞા શીસ;	
શિક્ષા દેતાં સન્તપર, કીધી મનમાં રીસ.	૧૫
જનમનરગ-જન હેતુથી, કીધાં ધાર્મિક કર્મ;	
આત્મિક શુદ્ધ સ્વભાવનો, ભૂલ્યો સત્યજ ધર્મ.	૧૬
ક્યાં પ્રભુની નિઃસર્જીતા, ક્યાં પ્રભુનો દૃઢ રજી;	
ત્રિશલાનન્દન જગધણી, સત્યજ તારો સર્જી.	૧૭
રાગારિજયથી થયો, રતનત્રયી ગુણધામ;	
રાગારિ વશમાં પડ્યો, સર્વ દોષનું ઠામ.	૧૮
તુજ ઘટમાં ઋદ્ધિ સહુ, પ્રગટી આવિર્ભાવ;	
તિરોભાવ મુજમાં સહિ, પામ્યો હજી ન દાવ.	૧૯
નિજપદ ભોગી તું સહિ, કરૂં હું પદ્મગલ ભોગ;	
રોગી શોગી હું સહિ, ઘટે ન તુજમાં ભોગ.	૨૦
અજરામર નિર્મલ તુંહિ, શાશ્વત સુખ ભણુડાર;	
અહ્ભુત શક્તિ તાહારી, કોઈ ન પામે પાર.	૨૧
શરણુ શરણુ તારૂં ગ્રહુ, રાખી નિજ ઉપયોગ;	
શુદ્ધ સ્વરૂપાકારના, ધ્યાને શિવ સુખ ભોગ.	૨૨
આતમ વ્યક્તિ સમારવા, તુજ સેવા સુખકાર;	
આતમ તે પરમાતમા, ઘટમાં નિશ્ચય ધાર.	૨૩
જાગ જાગ અખ આતમા, પ્રભુ પદ પડુંજ સેવ;	
સિદ્ધ સમોવડ તું સહિ, જાગે તો તું દેવ.	૨૪
સ્તુતિ પચ્ચિશી ગાઈ મેં, હૃદય ધરી વિવેક;	
પુદ્ધિસાગર આત્મના, ધર્મે સાચી ટેક.	૨૫

(વળાદ.)

“શ્રી સદ્ગુરુ સ્તુતિ:”

(૬૬)

નમો નમો શ્રી સદ્ગુરૂ, સમકિત દાયક દેવ;	
પ્રણમું પદ પડુંજ મુદ્દા, સેવન કરૂં સદૈવ.	૧

- ગુરુ શ્રદ્ધા ગર્ભાલે, નિર્મલ આતમ યાય;
ગુરુકરુણાદષ્ટિધરી, રત્નત્રયી પ્રગટાય. ૨
- ભક્ત કરો સર્જુરુતણી, ગુરુભક્તિ આધીન;
શક્તિ જગે ગુરુ ભક્તિથી, દીન પણ હોવે જિન. ૩
- ગુરુ સેવામાં તીર્થ સહુ, સહેજે સુસ સમાય;
નિમિત્ત કારણ તીર્થથી, અધિક તસ મહિમાય. ૪
- ઉપાદાન છે આતમા, તીર્થ સકલ શિરદાર;
તસ શુદ્ધિ અર્થે ગુરુ, તીર્થ તીર્થ નિર્ધાર. ૫
- સમયાજ્ઞા વિધિથી સદા, ગુરુ આરાધો ભવ્ય;
આત્મજ્ઞાનપ્રાપ્તિ કરી, એહજ છે કર્તવ્ય. ૬
- ભક્ષ્યાભક્ષ્ય જણાવતા, હેયાદેવ વિચાર;
સત્યાસત્ય જણાવતા, ધર્માધર્માચાર. ૭
- પાપ પુણ્ય પરખાવતા, જીવાજીવ સ્વરૂપ;
સહુપદેશે સદ્ગુરુ, ટાળે ભવભયધૂપ. ૮
- મિથ્યાતમઃ નિવારવા, સદ્ગુરુ સૂર્ય સમાન;
રાગ રોગને ટાળવા, ધનવન્તરિ સમ જાણ. ૯
- ગુરુ ગુરુ જગ સહુ કહે, ગુરુ કોને કહેવાય;
જ્યાં ત્યાં ગુરુની ભુદ્ધિથી, પામર જન ભટકાય. ૧૦
- સદ્ગુરુ સર્જુત યોગથી, શુદ્ધ તત્ત્વ પરખાય;
ભેદ જ્ઞાન સૂર્યોદયે, નિર્મલ જ્યોતિ જગાય. ૧૧
- સદ્ગુરુ ભક્તિ સેવના, કરજો ભવિ નિશદિન;
સમજે નહીં કદાગ્રહી, સદ્ગુરુ સર્જુત હીન. ૧૨
- ધામધૂમને ઢાંગમાં, મુંઝયા મોહી લોક;
સત્ય ધર્મને ઝાળવે, જગમાં થોડેથોડ. ૧૩
- સદ્ગુરુ શિષ્યો પામશે, મર્જુલ શાન્તિ સ્થાન;
અનન્યભક્તિયોગથી, ચિદાનન્દ શુભવાન. ૧૪
- અર્પી સત્ય સ્વરૂપને, ટાળે મિથ્યા ટેવ;
નિશ્ચય શ્રદ્ધા ગુરુતણી, આપે અમૃત સેવ. ૧૫

૪૨

ભજન ૫૬ સંપ્રદ.

ગુરૂ પરીક્ષા દોહીલી, દુર્લભ ગુરૂ વિશ્વાસ;	
વિરલા ગુરૂ પ્રેમીજના, વિરલા ગુરૂના દાસ.	૧૬
વિરલા જ્ઞાની ભૂતલે, આત્માર્થી જન કોઇ;	
અધુના પગ-ચમ કાળમાં, વદુ વિચારી જોઈ.	૧૭
બાહ્યક્રિયાવ્યવહારમાં, નિરપેક્ષાએ ધર્મ;	
માની મોહ્યા માનવી, ટાળે નહિ તે કર્મ.	૧૮
સદ્ગુરૂ શિક્ષા યોગથી, સમજે સમજી જીવ:	
ગુરૂ આજ્ઞાને ધારતો, થાવે જીવનો શિવ.	૧૯
અનુભવ જ્ઞાની આત્મના, ગુરૂજી મહા કૃપાલ;	
ભાવ દાન દાતા સદા, જિન આણી પ્રતિપાલ.	૨૦
કર્તા ભાવોદોતના, હર્તા કર્મ કલકું;	
સત્ય ધર્મ દાતા ગુરૂ, આણો મન નિઃશકું.	૨૧
ભાવ આઝ શ્રી સદ્ગુરૂ, ભાવદીપ જ્યકાર;	
ભાવરત્ન ચિન્તામણિ, કલ્પવલ્લિ સુખકાર.	૨૨
પરોપકારિગુરૂતણો, પ્રત્યુપકાર ન થાય;	
અદ્ભુત મહિમા ગુરૂતણો, વિરલાને સમભય.	૨૩
શ્રદ્ધા ભક્તિ યોગ્યતા, દુર્લભ આ સંસાર;	
ધર્મ તત્ત્વ આરાધતો, ભવ્ય મુક્તિ વરનાર.	૨૪
સદ્ગુરૂ પવિત્રશી કહી, ગુરૂથી સહુ તરનાર;	
બુદ્ધિસાગર વન્દના, હોજો વારંવાર.	૨૫

(નરોડા.)

“હમારો દેશ છે ન્યારો.”—પદ.

(૬૭)

અમારો દેશ છે ન્યારો, પ્રભુ પ્રેમે જણાવાનો;	
અમારા દેશમાં શાન્તિ, અલખ નામે ગણાવાનો.	૧
અમારો તે તમારો છે, તમારો તે અમારો છે;	
સમજતાં સહુ સુખી થાવે, જઈ દેશે ફરી નાવે.	૨

અમારા દેશમાં યોગી, અલખની ધુન લગાવે છે;	
અમારા દેશમાં સન્તો, અલખનાં ગાન ગાવે છે.	૩
નહીં જ્યાં શોક નહિ જ્યાં રોગ, નહીં જ્યાં જન્મ ને જાતિ;	
નહીં જ્યાં દુઃખ દિલ્ગીરી, નહીં જ્યાં વર્ણ ને જ્ઞાતિ.	૪
સદા જ્યાં યોગીઓ જાગે, નહીં કોઈ વૈખરી ખોલે;	
નહીં જ્યાં કર્મનું નામ, અતુલ ધન શુદ્ધ કો તોલે.	૫
અખણ્ડસુખની વહે ધારા, સદા શુદ્ધ ખુદ્ધ નિર્ધારા;	
લહે દેશ તે મહારાણા, અવર સહુ જાણુ નાદાના.	૬
નહીં યગ્નચૂત આ વાસા, અમારા દેશ ખહુ ખાસા;	
અમારો દેશ જે જાણે, અનન્તાં સુખ તે માણે.	૭
અલખ દેશી અવિનાશી, પરમપદ એજ વિશ્વાસી;	
ચલો હંસા અલખ દેશે, અરૂપી આત્મના વેશે.	૮
સદા તસ ધ્યાનમાં રહેજે, અખડાનન્દ ઘટ લેજે;	
પુદ્ગલધિ આત્મનો સર્જી, અમારા દેશ ગુણરજી.	૯

(અમદાવાદ.)

“ચેતાવું ચેતી લેજેરે.”—પદ.

(૬૮)

ચેતાવું ચેતી લેજેરે, એ છે ખાલપણાનો ખેલી-એ રાગ.	
ચેતાવું ચેતી લેજેરે, એક દિન જરૂર ઉડી જાવું;	
ધૂળની માયા ધૂળમાં મળશે, ફેગટ મન પરતાવું. ચેતાવું ૧	
સ્વપનાની સુખલડી દેખી, ફેગટ મન લલચાવું;	
તન ધન જોખન પામી સન્તો, શું મનમાં હરખાવું. ચેતાવું ૨	
આશા ખેડીએ બંધાણો, પરધન ખાંતે ખાવું;	
નીચાં કર્મ કરીને અન્તે, નાહક નકે જાવું. ચેતાવું ૩	
ભૂલી આતમજ્ઞાનની ખાલ, માયામાં લપટાવું;	
બ્રમણ્યામાં ભૂલીને ભાઈ, બ્રહ્મસ્વરૂપ કેમ પાવું. ચેતાવું ૪	
તાઈં હારી પાસે જાણી, સમતામાં દિલ લાવું;	
અલખ નિરખ-જન આતમજ્યોતિ, ખુદ્ધિસાગર ધ્યાવું. ચેતાવું ૫	

(મેહસાણા.)

“ફૂલ્યો શું ફરે છે ફૂલીરે મૂરખ પ્રાણી.”—પદ.

(૬૯)

ચેતે તો ચેતાયું તનેરે, પામર પ્રાણી—એ રાગ.

ફૂલ્યો શું ફરે છે ફૂલીરે, મૂરખ પ્રાણી;
 કાયા માયા જૂઠી કેવી, ઝાંઝવાના નીર જેવી;
 તેને તુચ્છ કરી દેવીરે. મૂરખ-ફૂલ્યો ૧

આઉપું જાવે છે ખૂટી, કરે શું તું માથાકૂટી;
 ખૂટી તેની નહીં ખૂટીરે. મૂરખ-ફૂલ્યો ૨

પાણીમાંહિ પરપોટો, ખેલ સહુ એમ ખોટો;
 માન નહીં મન મોટોરે. મૂરખ-ફૂલ્યો ૩

કુટુંબ કખીલો સારો, માન નહીં મન મારો;
 એક દિન થશે ન્યારોરે. મૂરખ-ફૂલ્યો ૪

આંખે જે જે દેખે સારું, તે તે ભાઈ નહીં તારું;
 માને કેમ મારું મારુંરે. મૂરખ-ફૂલ્યો ૫

ચેતી લેને જાય ચાલી, કરી માથાકૂટ ખાલી;
 માયામાં શું રહ્યો મહાલીરે. મૂરખ-ફૂલ્યો ૬

કાયા માયાથી રે ન્યારો, અરૂપી અલખ ધારો;
 બુદ્ધિસાગર મન ખ્યારોરે. મૂરખ-ફૂલ્યો ૭

(આજ્ઞેલ.)

“કોઈક વિરલા પાવેહો જગમાં.”—પદ.

(૭૦)

કોઈક વિરલા પાવેહો જગમાં, અધ્યાતમ રસ પાવે;
 કોઈક ગાવે કોઈક ધ્યાવે, વિરલા કોઈ પચાવેહો. જગમાં ૧

સિંહણુકેરું દુગ્ધ પાત્ર, સોનાનામાં ઠરશે;
 ખાય બિલાડી ખીરનું ભોજન, વમન તેવારે કરશેહો. જગમાં ૨

વિષ્ટા કેરું ભોજન રાસલ, પેટ ભરીને ચરશે;
 સાકર સ્વાદે તે શું સમજે, પ્રાણ પલકમાં હરશેહો. જગમાં ૩

મોતીકેરો ચારો દેખી, કાગ ચાંચ નવ ભરશે;
 ચક્રવર્તિની ખીરજ ખાતાં, નિર્ધન ઠામ ન ઠરશેહો. જગમાં ૪
 પાત્રતામાં અધ્યાતમરસ, ઠામ ધરીને ઠરશે;
 યુદ્ધિસાગર આતમ ધ્યાને, વગિ-છત કારજ સરશેહો; જગમાં ૫
 (મેહેસાણા.)

“ આ જગ સ્વપ્ના કેરી વાજી.”—પદ.

(૭૧)

(સુનીચો ખાતાં રાવ સદાશિવ, મન ચડજના ધૂલેવા—એ રાગ.)
 આ જગ સ્વપ્નાકેરી ખાણ, ચેતન ફૂલી શું ફસિયો;
 તન ધન જોખન માત પિતા સખ, ક્ષણમાં મૂકીને ખસિયો. આ ૦ ૧
 પુત્ર પુત્રીઓ સાથ ન આવે, ઘરણી ઘરમાં બહુ રોશે;
 ચેતન ઉઠે ગન્દી કાયા, પુણ્ય પાપ સાથે હોશે. આ ૦ ૨
 સગાં સમ્બન્ધી ધન્યે લાગે, યાદ ન તારી કો કરશે;
 માઝં માઝં શું મનમાં માને, કરશે જે તેવું ભરશે. આ ૦ ૩
 પંખીનું એક ટોળું બેહું, ખાય પીએ ગુલતાન કરે;
 સાંજ પડી તખ ઉડ ગએ સહુ, ફેગટ શું? અભિમાન ધરે. આ ૦ ૪
 ચેત ચેત અખ ચેતન ચતુરા, ચાર ઘડીનું ચાંદરણું;
 લગન વેળા ગઈ ઉંઘમાં, મનમાં જાણે હું પરણું. આ ૦ ૫
 માયા મમતા ફરે મૂકી, આતમ હીરો હાથ ધરો;
 યુદ્ધિસાગર સદ્ગુરૂ સર્જાં, ભવસાગર ક્ષણમાંહિ તરો. આ ૦ ૬
 (મેહેસાણા.)

“ અલખ નિરજ્જન આતમ જ્યોતિ.”—પદ.

(૭૨)

(ઉપરનો રાગ.)

અલખ નિરજ-જન આતમ જ્યોતિ, સન્તો તેહનું ધ્યાન ધરો;
 આરે કાયામાં આતમ હીરો, ભૂલી કયાં ભવમાંહિ ફરો. અલ ૦ ૧

૪૬

ભજન પદ સંગ્રહ.

ધ્યાન ધારણા આતમ પદની, કરતાં ભ્રમણા મિટ જાવે;
 આતમ તત્ત્વની શ્રદ્ધા હોવે, અનહદ આનન્દ મન થાવે. અલ૦ ૨
 વિષયારસ વિષ સરખો લાગે, એન પડે નહિ સંસારે;
 જીવન મરણ પણ સરખું લાગે, આતમ પદ ચિન્હ ત્યારે. અલ૦ ૩
 હલકો નહિ ભારે એ આતમ, કેવલજ્ઞાનતણો દરિયો;
 ખુદ્ધિસાગર પામતાં તે, લવ સાગર ક્ષણમાં તરિયો. અલ૦ ૪
 (મેહસાણા.)

“જ્ઞાન કહો કેમ થાય મૂર્ખને.”—પદ.

(૭૩)

(જે કોઇ પ્રેમીઅંશ અવતરે, પ્રેમરસ તેના ઉરમાં ઠરે—એ રાગ.)

જ્ઞાન કહો કેમ થાય મૂર્ખને, જ્ઞાન કહો કેમ થાય;
 કોટી કરો ઉપાય—મૂર્ખને૦
 ખાર મેઘ જે સાથ ચઢીને, વરસે મુશલધાર;
 પણ મગશેલીયો પાષાણુ ન લીજે, જલ મધ્યે નિર્ધાર. મૂર્ખને૦ ૧
 ધ્યાન પૂછડી વાંકી ટાળી, સિદ્ધિ નહીં કરાય;
 ગર્જાજલમાં નહાય કાગડો, કાગપણું નહિ જાય. મૂર્ખને૦ ૨
 સાબુએ ચોળીને કોયલા, ધૂવે જલમાં કોય;
 પણ રંગ ઘેરંગ ન હુવે, ગર્હલ ગાય ન હોય. મૂર્ખને૦ ૩
 દારૂ ઘટમાં દૂધ ભરો પણ, મટે ન દારૂ વાસ;
 ઝાંઝવાના જલથકી કદિ, મટે ન જલની ખ્યાસ. મૂર્ખને૦ ૪
 માથાકૂટ મૂર્ખની આગલ, રણમાંહિ જેમ પોક;
 અન્ધા આગલ આરશી જેમ, જાવે વાણી ફેક. મૂર્ખને૦ ૫
 ભાગવત લેસની આગલેરે, ગાંડા આગલ ગાન;
 કપિ ન કરશે રતન પારખું, એ ચુકિત દિલ જાન. મૂર્ખને૦ ૬
 મૂર્ખ આગલ યોધ કરે તે, ભારે ખત્તા ખાય;
 સુગરી વાનરને ઉપદેશે, માળો નિજ વિખરાય. મૂર્ખને૦ ૭
 ખાળક સમજે દૂધ પાનમાં, જાણે શું તે વેદ.
 અન્ધારા અજવાળા વચ્ચે, શો અન્ધકને લેદ. મૂર્ખને૦ ૮

ભાગ ૧ લો.

૪૭

ગયા ગામડીઆ રાજ સલામાં, દીઠ્ઠી નગર મન્નર;
 ગાયન કરતાં ગાયકને તો, દીધા ડામ ગમાર. મૂર્ખને૦ ૯
 ગુણી ન્યાયી બાણીનેરે, દેને ભાઈ બોધ;
 મૂઠ કદાવ્રહી બોધતાંરે, ઉલટો વાધે કોધ. મૂર્ખને૦ ૧૦
 યોગ્યતા લોહચુમ્બકેરે, સમજણ સૂચિ વ્રહાય;
 ધુદ્ધિસાગર યોગ્યતારે, કોઈકિ વિરલા પાય. મૂર્ખને૦ ૧૧
 (મેહસાણા.)

“અન્તરના અજ્ઞાનેરે.”—પદ.

(૭૪)

અન્તરના અજ્ઞાનેરે, ંહાલા દુઃખ પાય છે.
 નિરગ્જન સેવેરે, કટાકૂટ બય છે;
 ક્યાંથી આઁયો ને ક્યાં જઈશ, શાથી જગ જન્માય;
 તારૂં કોણુને છે તું કોનો, મરીને ક્યાં તું બય;
 અન્તરના વિચારેરે, સમજણ સહાય છે. અન્તર૦ ૧
 ંહાપણુ તારૂં શું દુનિયામાં, બૂઠી સ્વાર્થ સગાઈ;
 ભલા ભલા પણ મૂકી ચાલ્યા, આવે ન સાથે કાંઈ;
 જલમાંના પરપોટારે, જેવી ઁહ કાય છે. અન્તર૦ ૨
 જગની માયા દુઃખની છાયા, કર નહિ ત્યાં વિશ્રામ;
 ક્ષણ કિમ્પાકના સરખું સુખ ત્યાં, કેવલ દુઃખતું ધામ;
 જોઈને તમે જોજેરે, લોળા જન ભરમાય છે. અન્તર૦ ૩
 વન્ધ્યાને સ્વપ્નાની અન્દર, સારો પુત્ર જણાય;
 પરણાઁયો ચોરીની અન્દર, મનમાં સુખ બહુ પાય;
 મરી ગયો રાતીરે, મૂર્છા બહુ ખાય છે. અન્તર૦ ૪
 રૂવે પીટે માથું પછાડે, આંખો ઉઘડી બય;
 પુત્ર કલ્પના સુખ દુઃખ ખોટું, ધુદ્ધિસાગર ગાય;
 દુનિયા ઉંધી ચાલેરે, શું ત્યાં કો ઉપાય છે. અન્તર૦ ૫
 (મેહસાણા.)

“નેવાનું પાણી મોભેરે.”-પદ.

(૭૫)

નેવાનું પાણી મોભેરે, ંહાલા આલ્યું જાય છે;
 દુનિયા મન અવળુંરે, સવળું સન્ત ગાય છે;
 જાવું ત્યાં તો કોઈ ન જાવે, કરવું તે ન કરાય;
 જાણવું તે તો રહ્યું ંાકી, રાતને દીન ગણાય;
 મોહ દાડ પીધેરે, ભાન તો ભૂલાય છે. નેવાનું ૦ ૧
 રાજને તો રકું ગણીને, કરી નહીં સારવાર;
 રકુંને રાજ માની ખેઠો, ઘિક પડયો અવતાર;
 અન્તર ધન ખોયુંરે, મોટો એ અન્યાય છે. નેવાનું ૦ ૨
 લોહ અણાનું ભક્ષણ કરવું, જેવું એહ મુસ્કેલ;
 તેવું આત્મસ્વરૂપે થાવું, નથી બાળકનો ખેલ;
 કોઈક જીવ સમજેરે, બુદ્ધિસાગર ગાય છે. નેવાનું ૦ ૫
 (મેહસાણા.)

“આતમ ધ્યાનથીરે સન્તો સદા સ્વરૂપે રહેવું.”-પદ.

(૭૬)

(આપ સ્વભાવમાંરે, અબધુ સદા મગનમેં રહેના-એ રાગ.)

આતમ ધ્યાનથીરે, સન્તો સદા સ્વરૂપે રહેવું,
 કર્મોધીન છે સૌ સંસારી, કોઈને કાંઈ ન કહેવું. આતમ ૦ ૧
 કોઈ જન નાએ કોઈ જન રૂવે, કોઈ જન મુદ્ધ કરતાં;
 કોઈ જન જન્મે કોઈ જન ખેલે, દેશાટન કોઈ કરતા. આતમ ૦ ૨
 વેળુ પીલી તેલની આશા, મૂરખ જન મન રાખે;
 બાવળીઓ વાલીને આંબા, કેરી રસ શું આખે ? આતમ ૦ ૩
 વેરી ઉપર વેર ન કીજે, રાગીથી નહિ રાગ;
 સમભાવે સૌ જનને નિરખે, તો શિવ સુખનો લાગ. આતમ ૦ ૪
 જાહી જગની પુદ્ગલ બાજી, ત્યાં શું રહીએ રાજી;
 તન ધન યૌવન સાથ ન આવે, આવે ન માતાપતાજી. આતમ ૦ ૫

लक्ष्मी सत्ताथी शुं थावे, मनमां जे जे विचारी;
 अक दिन उठी जलुं अन्ते, दुनिया सौ विसारी. आत्म० ६
 लला लला पणु उठी यात्या, जेने केधक आले;
 भीलाडीनी दोटे चडीयो, उदरडो शुं म्हाले. आत्म० ७
 काण अपाटो सौने वागे, योगिजन जग जगे;
 भुद्धिसागर आत्म अर्था, रडेजे सौ वैरागे. आत्म० ८
 (भेहेसाणा.)

“पाप कर्म बहु भारीरे निन्दा.”—पद.

(७७)

(दही रमतमां पडीरे सन्तो दही रमतमां पडी—अे राग.)
 पाप कर्म अहु भारीरे निन्दा, पाप कर्म अहु भारी;
 मनमां जेजे विचारीरे, निन्दा—अे टेक.
 निन्दकनी दृष्टि छे अवणी, शुषु अवगुषु हेभाय;
 पापीमां पापी छे निन्दक, मरी नरकमां जयरे. निन्दा० १
 यांदां हेजे अगडो जेम, निन्दक हेजे दोष;
 धतुर लक्षकनी पेठे अे, शुं करवे त्वां रोषरे. निन्दा० २
 याडी युगली निन्दक करतो, कलंक चढावे शीर;
 अंदालथी पणु निन्दक पापी, धोतो परनां चीररे. निन्दा० ३
 क्रिया काण्ड निन्दकनां सन्तो, लेजे नडीं गणाय;
 नाम दधने निन्दा करतो, मुक्ति पुरी नडि पायरे. निन्दा० ४
 साधु सन्त वैरागी त्यागी, जेगी लोगी इकीर;
 निन्दा परतणी परहरशो, पाभशो लवजल तीररे. निन्दा० ५
 निन्दामांदि सहु लपटाया, अचिया कोधक सन्त;
 निन्दक माथे नथी शिंघडां, वाणीथी ओणभन्तरे. निन्दा० ६
 अहेभाधनी पुत्री निन्दा, मुक्तिमार्ग प्रतिदूण;
 लाभचौराशिमां लटकावे, नाथी माथे धूणरे. निन्दा० ७
 समकित्ती निन्दा नचि करशे, करशे शुषुतुं गान;
 श्वान हंतने कृषु वभाषे, शुषुतुं कर अहु मानरे. निन्दा० ८

૫૦

ભજન પદ સંગ્રહ.

સર્વ ગુણો ભણો જિનવરમાં, ખાકી દોષી હોય;
 નિજમાં અવગુણ પોઠ ભરી છે, બુવે ન તેને કોયરે. નિન્દા૦ ૯
 કર્મવશે સૌ દોષે ભરિયા, કરો ન નિન્દા ભાઈ;
 બુદ્ધિસાગર ગુણને ગાતાં, જગમાં હોવે વડાઈરે. નિન્દા૦ ૧૦
 (મહેસાણા.)

“જીવડા ફૂલી ફરે શું ફોક.”—પદ.

(૭૮)

(શામળિયાની પાઘડી—એ રાગ.)

જીવડા ફૂલી ફરે શું ફોક, તારૂં જગ કો નહીં;
 તારી કાયા સુકોમળ કેળ કે, તે પણ અહીં રહી;
 ઘર હાટો ને ચોપડારે, કુટુંબને પરિવાર;
 આંખ મિંચાએ સાથમાંરે, કોઈ ન આવે લગાર તારૂં ૧
 હસતો ખાતો પહેરતોરે, ફરતો મારે લહેર;
 કાળ કોળીઆ આગળેરે, લાગે શી ત્યાં દેર. તારૂં ૨
 પુણ્ય પાપને નહિ ગણેરે, અભિમાનનો તોર;
 એક દિન એહવો આવશેરે, ચાલે નહિ કંઈ ભેર. તારૂં ૩
 ફૂડ કપટને કેળવેરે, કળ્યા ને કંકાસ;
 માંહોમાંહે લડાવતોરે, મરી નરકમાં વાસ. તારૂં ૪
 રાજ રંક ને બાદશાહરે, હકીમ હોદ્દાદાર;
 કાળે સહુ ભક્ષણ કર્યારે, તારો ત્યાં શો ભાર. તારૂં ૫
 મરી મરી સહુ ચાલિયારે, પરગટ ચાલે પેખ;
 પૃથ્વી થઈ નહિ કોઈનીરે, ચેતન નજરે દેખ. તારૂં ૬
 આજ કાલ કરતાં થકારે, દહાડા વીતી બય;
 કરવું હોય તે કીલએરે, પસ્તાવો પછી થાય. તારૂં ૮
 મરડી મૂછો મહાલતારે, જગ વર્તાવે આણુ;
 ધાગાવિણુ નાગા ગયારે, ભેને નજરે મશાણુ. તારૂં ૮
 વંશ કોઈનો નવિ રહ્યોરે, નામ ભત ને ભાત;
 આયુધ્ય ખૂટે ચાલવુંરે, પરભવ લેવી વાટ. તારૂં ૯

भाग १ क्षो.

५१

वैराग्ये मन'वाण्णेरे, तो लडेशो लवपार;
 शुद्धिसागर चेतणेरे, पाभो शिव सुभकार.

तां० १०

(भेडिसाष्टा.)

“चेतन चेतो चतुर सुजाण वखत वही जाय छे.”—पद.

(६८)

(उपरनो राग.)

चेतन चेतो चतुर सुजण, वखत वही जय छे;
 लल देने प्रलुल्लुतुं नाम-वखत०

अंजनगिरि घोणा थयारे, चेत चेत जट चेत;
 लमे तेतेर पर भाज न्युंरे, काण जपाटा हेत. वखत० १

मनमां आशा अतिघण्टीरे, नवनव वधती जय;
 आशा गागर कूटतांरे, आधि उपाधि समाय. वखत० २

ललयाया कोर्ध लोभमांरे, कपटे कोर्ध कूटाय;
 मित्रार्धमां भ्हालतारे, लवमांदि लटकाय. वखत० ३

स्वारथिया संसांमांरे, स्वप्ना नेतुं सुभ;
 सायुं सुभ नदि प्राणियारे, अन्ते दुःखतुं दुःख. वखत० ४

गादी तक्रिया जेसतारे, करता लोक सलाम;
 हसी हसी हेता ताणीयेरे, उडि गया तेना राम. वखत० ५

सां नरतुं नवि गण्युंरे, कीधां जडुलां पाप;
 लललीना नूठडेरे, पाभ्यो अति सन्ताप. वखत० ६

ज्ञान ध्यान विवेकमांरे, काठयो नदि कंथ काण;
 दुःख हावानल सारिणीरे, राख्यो अटपट जण. वखत० ७

भोड माया भूडी परीरे, सहशुद्धेनो कर सङ्ग;
 शुद्धिसागर पाभीयेरे, आत्म अनुभव रङ्ग. वखत० ८

(भेडिसाष्टा.)

૫૨

ભજન પદ સંગ્રહ.

“ તારું નામ ન રૂપ લક્ષાય ”-પદ.

(૮૦)

(રાગ ઉપરનો.)

તારું નામ ન રૂપ લખાય, અલખ પરમાતમા;	
તારી શક્તિ અનન્ત કહાય-અલખ૦	
જ્ઞાનાદિક તુજ સમ્પદારે, કર્મોચ્છાદિત થાય;	
પરભાવ રંગી ચેતનારે, કર્મ ગ્રહણુનો ઉપાય.	અલખ૦ ૧
ધૂમાડા ખાચક ભરેરે, હાથ કથું નહિ આય;	
પર પોતાનું માનતારે, જન્મ મરણુ દુઃખ પાય.	અલખ૦ ૨
દેખે તે તારું નહીરે, તારું તાહરી પાસ;	
પોતાને રડું માનીનેરે, ક્યાં કર તું પર આશ.	અલખ૦ ૩
કાલ અનન્તો ઉઘિયોરે, મિથ્યા રાત્રી મઝાર:	
સદ્ગુણે ઉકાડિયોરે, સફલ થયો અવતાર.	અલખ૦ ૪
વિનય ભક્તિ કૃણા ગ્રહીરે, ભાવ અપૂર્વ ગ્રહાય;	
ચિદ્ધન સર્જું ખેલતારે, કર્મ કલર્જું કટાય.	અલખ૦ ૫
શુદ્ધ સ્વરૂપી ચેતનારે, દો ભેદે વર્તાય;	
દેહાતીત થઈ આતમારે, જ્યોત જ્યોત મિલાય.	અલખ૦ ૬
શુદ્ધ સ્વરૂપે આતમારે, સત્તાએ સહુ હોય;	
બુદ્ધિસાગર ધ્યાવતારે, આપ સ્વરૂપે ભોય.	અલખ૦ ૭
	(મહેસાણા.)

“ જુવો આ કાચી કાચારે.”-પદ.

(૮૧)

(ચેતાવું ચેતી લેજેરે-એ રાગ.)

જુવો આ કાચી કાચારે, જેવા પાણીના પરપોટા;	
જે જે ભાવો નિરખે નયણે, જરૂર જાણુ મન ખોટા.	જુવો૦ ૧
હાહ માંસ રૂઘિર ને ઘાતુ, ઉપર ચામડી આછી;	
વિદ્યા મૂતર લીંટ કોથળી, થયો તું તેમાં વાસી.	જુવો૦ ૨

શત ઘટ જલના ઉપર રેડે, તોપણ કાયા મેલી;	
પવિત્રતા એમાં ક્યાં દીડી, અવસર આવે ઘેલી.	જુવો૦ ૩
ત્રણ્ય ભુવનનો સ્વામી આતમ, કાયામાંહિ વસિયો;	
આયુષ્ય અવધિ પૂરી થાતાં, દેહગેહથી ખસિયો.	જુવો૦ ૪
થઈ નહિ કોઈની થશે ન તારી, માને મારી મારી;	
બુદ્ધિસાગર ચેતી લેજે, ચિદ્ધન અન્તર ધારી.	જુવો૦ ૫

“ચેતાવું ચેતન મારારે.”—પદ.

(૮૨)

(ઉપરનો રાગ.)

ચેતાવું ચેતન મારારે, આતો જૂઠી માયા બાણ;	
સ્વમાની સુખલડી ખાતાં, ભૂખ જરા નવી ભાણ.	ચેતાવું૦ ૧
સાગરનું પાણી છે નિર્મલ, પીતાં લાગે ખાઈ;	
તૃષા ન લાગે તૃષ્ણાજલથી, વચન માનીલે માઈ.	ચેતાવું૦ ૨
કાંકાં મારે ફેગટ ફૂલી, ભ્રમણામાંહિ ભૂલી;	
કાચી કાયા માટી વાસણ, અન્ત ધૂલની ધૂલી.	ચેતાવું૦ ૩
ઝાંઝવાના જલને દેખી, મૃગલાં પીવા દોડે;	
સિંહ ગુફામાં મેઘ ગાજથી, ફેગટ માથું ફેડે.	ચેતાવું૦ ૪
રફું આલ્યાને રાજ આલ્યા, આલનહારા આલે;	
મૃત્યુ ખાજનો ભય છે માથે, ફેગટ શું તું મહાલે.	ચેતાવું૦ ૫
આરે કાયામાં આતમ હીરો, જ્ઞાન સુખનો દરિયો;	
બુદ્ધિસાગર પામતાં તે, ભવસાગર ઝટ તરિયો.	ચેતાવું૦ ૬

(મહેસાણા.)

“અરે આ જગમાં મોટીરે.”—પદ.

(૮૩)

(ઉપરનો રાગ.)

અરે આ જગમાં મોટીરે, જ્યાં ત્યાં તૃષ્ણા નદિયો વહેતી;	
જ્ઞાન ધ્યાનની તોડી તેંડો, જાન તડાકા દેતી.	અરે૦ ૧

૫૪

ભજન પદ સંગ્રહ.

તૃષ્ણા નદીમાં આશા પાણી, મોહમેઘ ત્યાં વરશ્યો;
 ચેતન આતંક ટળવળતો ત્યાં, રહિયો તે તો તરશ્યો. અરે૦ ૨
 દેહ દેશના ઘટઘટમાંહિ, દેખતાં દેખાતી;
 પડિયા પ્રાણી ગોથાં ખાતા, વહેતી લેતી ભતી. અરે૦ ૩
 ભળતી તેતો નરકનિગોદે, જ્યાં નહિ દુઃખનો આરો;
 ચેતનહારા જલદી ચેતો, અલો જ્ઞાની તારો. અરે૦ ૪
 રક્ત આલ ને પહિડત જ્ઞેશી, બુદ્ધા ભોળા પડિયા;
 રોગ શોગનાં ગોથાં ખાતા, જન્મમરણથી નડિયા. અરે૦ ૫
 ક્રોધ મગરને નિન્દા ખાડો, અદેખાઈની ભમરી;
 પડતાં પ્રાણી પાપે તેમાં, નીકળ ભય ત્યાં દમરી. અરે૦ ૬
 સહ્શુરૂ તારો હાથ અલીને, ખૂંડતાને તારે;
 બુદ્ધિસાગર સહ્શુરૂ સર્જાં, ઉતારો પેલી પારે. અરે૦ ૭

(મોહસાણા.)

“ શ્રી વીર જિન સ્તવન.”

(૮૪)

શ્રીવીર પ્રભુ, ચરમ જિનેશ્વર વંદી વીનતિ કીજીએ;
 પ્રભુસમ થાવા આત્મિક અનુભવ, રસના પ્યાલા પીજીએ;
 પ્રભુ તુજ મુજ વચ્ચે અન્તર મોહું, પણ ધ્યાનથકી લાગ્યું છોહું;
 આત્મિક અનુભવી મન તે ખોહું. શ્રી વીર૦ ૧
 સિદ્ધશાશ્વત પદ સુખનારસિયા, અક્ષય સ્થિતિ સિદ્ધશિલાવસિયા.
 મુજ મનમન્દિરથી નવી ખસિયા. શ્રી વીર૦ ૨
 પ્રભુ કર્મ સર્જાં દૂરે ટાળી, આત્મિક ઋદ્ધિને અબ્જુવાળી;
 વર્યા મુક્તિ વધુ ઝટલટકાળી. શ્રી વીર૦ ૩
 જ્ઞાનદર્શન ચરણુ એ રતનત્રયી, બ્યાપી સિદ્ધ વ્યક્તિ ગુણુમયી;
 મિથ્યાત્વ દશા સળ દૂર ગઈ. શ્રી વીર૦ ૪
 મુખ વીર વીર એમ ઉચ્ચારું, પણ વીર ગુણુ નવી સંભારું;
 કહો આતમને કેમ કરી તારું. શ્રી વીર૦ ૫

હું ક્રોધી કપટીને દ્વેષી, મોહી રોગી ભોગી કલેશી;
હું ભવ અટવીમાં રહ્યો ખેશી. શ્રી વીર૦ ૬
નિરાગીથી કેમ રાગ કરૂં, જે રાગ દશા અટપરિહરૂં;
તો ભવજલધિ હું સહેજે તરૂં. શ્રી વીર૦ ૭
પ્રભુ ધ્યાનદશા જે ચિત્ત બળે, તો તુજ મુજ અન્તરૂં અટ ભાગે.
એમ સેવક ગુણગાવે રાગે. શ્રી વીર૦ ૮
ધ્યાતા જે ધ્યેયસ્વરૂપ થાવે, તો ધ્યાન દશા લેખે આવે;
બુદ્ધિસાગર એમ ગુણ ગાવે. શ્રી વીર૦ ૯
(વિભપુર.)

“ અહો દૈવની ગતિ ન્યારી.”—પદ.

(૮૫)

ગઝલ.

અહો દૈવની ગતિ ન્યારી, સહુ પ્રાણીને બની ભારી;
ધરીમાં કરે પલકમાં હરે, દીવો વાયુથી જીવો જ્યુ કરે. અહો૦ ૧
જેના નાદથી સહુ નાસે, જેની જ્યોતથી સહુ ભાસે;
અવસ્થા એક તે ના ધરે, ગતિ દૈવની ગમે તે કરે. અહો૦ ૨
જેના શૌર્યથી સહુ ખીના, જેની કાન્તિમાં સહુ લીના;
ભૂલ્યા ભૂલથી ભલી બાલ, ગતિ દૈવની રહી ગાલ. અહો૦ ૩
જેની હાકથી સહુ ખીતા, ભણ્યા ભાવથી વળી ગીતા;
જેવી કર્મની ગતિ તેવા, રૂવે કે મરે જમે મેવા. અહો૦ ૪
અવસ્થા સદા વિચિત્રા સહુ, જીઓ રામની કથા શું કહું;
જીઓ કૌરવો બહુ કૂલ્યા, પ્યારી પ્રાણુ ધન સહુ ડૂલ્યા. અહો૦ ૫
પલકમાં તાપ પલકમાં છાય, અવસ્થા એક કદિ ના બાય;
ધરી માન શું ભૂલે ભાન, ચેતી ચિત્તમાં ધરો ધ્યાન. અહો૦ ૬
સજી સાધનો ધરો ધ્યાન, પ્રભુનું બહુ કરો ગાન;
અવસ્થા ન એક જનારી, બુદ્ધિસાગરે કહ્યું ધારી. અહો૦ ૭
(વિભપુર.)

“વેતન અનુભવ રટના લાગી.”—પદ.

(૮૬)

ચેતન અનુભવ રટના લાગી, અલખ તોરી આતમમાં રહ—
 લાગીરે હેજી, કોઇ વિરલા તુજ ગુણુ રાગી. અલખ૦ ૧
 કાદવમાં ચીર ઘોવે ઘોખી, ખીજ ખોયા ઉખર ભૂપ્રાણી;
 વાણીના સહુ ખેટા બયા, કર્યું જગત ધૂલધાણી. અલખ૦ ૨
 ભૂલ્યો જન જગને ચેતાવે, વેશ્યા સહુને નાચ નચાવે;
 ઉધ્યાજન ઋદ્ધિ બહુ પાવે, જાગ્યો શીશ કટાવે. અલખ૦ ૩
 પહિડત પોપટ બહુ બહુ ખોલે, કૃષિધર સામે તાકી ડોલે;
 પરધર મૂરખ ઋદ્ધિ ખોળે, નારી કન્ત હિંચોળે. અલખ૦ ૪
 અનુભવ વિરલા જોગી જાણુ, મૂરખ આપમતિને તાણુ;
 ખુદ્ધિસાગર આતમજ્ઞાને, ઠરશે નિર્ભયસ્થાને. અલખ૦ ૫
 (અમદાવાદ.)

“માયામાં મનડું મોહ્યુંરે.”—પદ.

(૮૭)

માયામાં મનડું મોહ્યુંરે—જાગીને જો તું,
 નરભવતું જીવન ખોચું રે—જાગીને જો તું—એ ટેક.
 માતાની કુખે આવી નવ માસ ઉંધો રહીયો,
 ત્યાં દુઃખ અનન્તુ લહિયોરે. જાગીને જો તું. ૧
 બાલપણમાં સમજ્યો ન દેવગુરૂ સેવા,
 રમતું ને મીઠા મેવારે. જાગીને જો તું. ૨
 જીવાનીમાં જીવતીના સર્જુ બહુ ખેલ્યો,
 તેં ધર્મને પડતો મેલ્યો રે. જાગીને જો તું. ૩
 પૈસાને માટે પાપો કર્યો તેં તો ભારી,
 તેં આતમને વિસારીરે. જાગીને જો તું. ૪
 રાગદ્વેષે વાહ્યો અજ્ઞાને ભરમાયો,
 નાહક જ્યાં ત્યાં ધાયો રે. જાગીને જો તું. ૫

સુખે દુઃખે પ્રાણીને એક દિન મરવું,	
પણ કામ વધાર્યું વરવું રે.	જાગીને જો તું. ૬
કરીશ જેવું પામીશ ભાઈ તેવું,	
કાંઈ ન કોઈને દેવું રે.	જાગીને જો તું. ૭
સ્વપ્નની આતો બાજુ રહ્યો શું તેમાં	રાજી,
કોઈને કાંઈ ન છાજી રે.	જાગીને જો તું. ૮
બુદ્ધિસાગર ભયો રે ચેતજો વિચારી,	
ઝટ સમજે નરને નારી રે.	જાગીને જો તું. ૯
	(અમદાવાદ.)

“જોતાં જોતાં ચાલ્યા ગયારે.”—પદ.

(૮૮)

જોતાં જોતાં ચાલ્યા ગયારે—જોડીયા તારા.	
રમણિક રઠિયાળા, રંગે રૂડા રૂપાળા,	
મરી ગયા બહુ બહાલા રે.	જોડિયાં ૧
ખમાખમા જેની થાતી, જગ આજી વર્તોતી;	
ચાલ્યા પરલવ વાટે રે.	જોડિયાં ૨
ભૂતાં ખૂટ પહેરી ચાલ્યા, બ્યલિચારી થઈને મહાલ્યા;	
ધોરમાંહિ ગોદી ઘાલ્યારે.	જોડિયાં ૩
પાઘડી માથાએ ઘાલી, ફર્યા દેશોદેશ મહાલી;	
મશાજી તે ગયા ખાલી રે.	જોડિયાં ૪
નાતબતને નડે, વૈર ઝેરથી લડે;	
પોક તેની જોને પડે રે.	જોડિયાં ૫
ચેતી લ્યોને નરનારી, હેત શિખામણ સારી;	
બુદ્ધિસાગર સુખકારી રે.	જોડિયાં ૬
	(અમદાવાદ.)

“ પ્રભુ મનાવા પ્રભુ મનાવા. ”—પદ.

(૮૯)

પ્રભુ મનાવા પ્રભુ મનાવા, સખી હું પ્રેમે જાઉંરે; લટકી દેશોદેશ નેમે, સ્વામીને ઘેર લાઉંરે.	પ્રભુ ૦ ૧
ચાદ ભુવનમાં આથડી પણ, પ્રભુ ન દીઠા કયાંચરે; શરીર માંહિ શોધિયા તો, પ્રભુજી દીઠા ત્યાંચરે.	પ્રભુ ૦ ૨
ભાગી ભ્રમણા થઇ સૌભાગી, જુદી ઘડી ન રહાઇરે; અલખ અરૂપી આતમાની, સાચી એક સગાઇરે.	પ્રભુ ૦ ૩
હરખી સ્વામી ઘેર આંચો, નાહું ઘર અન્ધેરરે; બુદ્ધિસાગર જાણતાં તે, ભાગે ભવનો ફેરરે.	પ્રભુ ૦ ૪

(ભાણસા.)

સુવિધિ જિનેશ્વર-સ્તવન.

(૯૦)

સુવિધિ જિનેશ્વર સાહિબ સેવો, આપે શિવપુર મેવો.

સદા ઘટ અન્તર્યામી.

પ્રેમ લાવીને પ્રભુ પાય પડું છું, હુઃખડાં મારાં રડું છું. સદા ઘટ ૦ ૧
અષ્ટ પ્રકારી હુંતો પૂજા રચાવું, ભાવે ભાવના ભાવું. સદા ઘટ ૦ ૨
ખોલો પ્રભુ જરા પ્રેમ ધરીને, દયાની દૃષ્ટિ કરીને. સદા ઘટ ૦ ૩
શાને માટે મને તારો ન સ્વામી, કહેશો જો ગુણની છે ખામી. સદા ઘટ ૦ ૪
પ્રેમ ધરીને તે ગુણને આપો, જેથી જાણ બળાપો. સદા ઘટ ૦ ૫
કહેશો જો યોગ્યતા નથી તારામાં, આપો તે યોગ્યતા મારામાં. સદા ઘટ ૦ ૬
કહેશો સમયે તુજ યોગ્યતા આવે, આપો સમય તે ભાવે. સદા ૦ ૭
કહેશો કે દિલ નથી સુક્રિતનું સાચું, તે પણ ભાવથી યાચું. સદા ઘટ ૦ ૮
કહેશો જો જ્ઞાન નથી તુજનેરે માફ, તેથી હું કેમ કરી તાફ. સદા ૦ ૯
તેપણ જ્ઞાન મને ઘડીમાં આપો, શાને માટે તમે નાપો. સદા ૦ ૧૦
કહેશો કે શ્રદ્ધા નથી તુજ સાચી, શ્રદ્ધા તેવી મેં યાચી. સદા ૦ ૧૧

भोडा वडेला शिव तमे पभाडो, शिहने वार लगाडो. सहा ०
 श्वासोश्वासे लक्षित जे जगे, जेव्या प्रलुगुणु रागे. सहा घट० ७
 अन्तर्यामिनी लक्षितो करशुं, तन्मय थधने विचरशुं. सहा घट०
 अनुभवनयने अगमपन्थ जशुं, पोतानी इद्धि कभाशुं. सहा घट० ८
 अजरामर अज जे अविनाशी, सुभ अन्त विलासी. सहा घट०
 नाभरूप नहि निर्भलज्ञानी, अुद्धिसागर सेवो जलुणी. सहा घट० ९
 (पेथापुर.)

“सहज स्वरूपी मारो अन्तर्यामी.”-पद.

(९१)

सहज स्वरूपी मारो अन्तर्यामी, परमात्म घटरामी,
 प्रलु अिन्मय गुणुधारी;
 निश्चय नयथी शुद्ध स्वरूपी, जलु अे इपाइपी; प्रलु अिन्मय. १
 पर्यायं सभये सभये अन्ता, प्रति प्रदेशे इन्ता; प्रलु०
 उत्पाह व्यय स्थिति त्रलु स्वरूपे, सभये द्रव्य प्रइपे; प्रलु० २
 आनन्द आपे लवदुःख कापे, आपो आप प्रतापे; प्रलु०
 आत्मिक शुद्धस्वभावो लोगी, योगीनो पलु योगी; प्रलु० ३
 शक्ति अन्त सदानो जे स्वामी, नाभी पलु ते अनामी; प्रलु०
 सुजन सनेही ंहालो ध्यानेरे आवे, अुद्धिसागर सुभ पावे. प्रलु० ४
 (पेथापुर.)

“याद करी ले सिद्ध सनातन.”-पद.

(९२)

याद करी ले सिद्ध सनातन, छोडी सभ हुनियाहारी;
 परगट पिण्डे वसीथो पोते, परम अ्रह्मपद गुणुधारी. याद० १
 हुंने भाइं सभ परिहारी, कर तुं परमात्म यारी;
 तत्त्वमसि माया नहि तेरी, जेव जे पंथम जारी. याद० २
 सुक्ति स्थान नहि तेरा हुसरा, कर मिलजने लधयारी;
 ध्यान लगाहे श्वासोश्वासे, सकल सङ्गसें परवारी. याद० ३

નિર્મલ આત્મ પ્રદેશ નિહાળી, વર ચિન્મયપદ સુખકારી;
 નહિ તું ન્યારા તેથી ન્યારા, વીતરાગ પદમય ભારી. યાદ૦ ૪
 સત્ય નિરગ્નન નિર્ભય દેશી, પાવે તો હે હુશિયારી;
 બુદ્ધિસાગર અનુલવ પામી, સત્તા ધ્યાતું નિર્ધારી. યાદ૦ ૫
 (પૈથાપુર.)

“જીવડા જાગીનેરે જોગી સજ્જ.”—પદ.

(૯૩)

જીવડા જાગીનેરે જોગી સજ્જે, ચાલજે નિજ દેશમાં;
 પઠત પુસ્તક પઢિડતો પણ, ઘટ વહેછે કલેશમાં. જીવડા૦ ૧
 તિરછા નાહી મધ્ય ગાડી, ખેલ ખેથી શોભતી;
 ગગન મણ્ડલ ચાલતી તે, સ્થાનકે સ્થિર થોભતી. જીવડા૦ ૨
 પ્રેમી પરદેશી જના ત્યાં, લોભથી લલચાવશે;
 મનહર મોહી માનિનીઓ, હાવલાવ દર્શાવશે. જીવડા૦ ૩
 સ્વસ્થ ચિત્તે ચાલતું ત્યાં, મોહધાટી લેહવી;
 ઘાટ અવઘટ ઉતરીને, આત્મસત્તા વેહવી. જીવડા૦ ૪
 ચિત્તનિજ ઉપયોગમાંહિ, રાત્રી દિવસ ચાલજે;
 પાપી પ્રેમે દેશ તારો, નિજસ્વરૂપે મ્હાલજે. જીવડા૦ ૫
 સારી આલમ દેખજે તું, જ્યોતિજ્યોત મિલાવજે;
 ભૂલી જગતું ભાન વાહ્લમ, તારી ધ્રુવની પાવજે. જીવડા૦ ૬
 અનન્ત અક્ષર આતમા તું, જોડીલાને જગાડજે;
 બુદ્ધિસાગર તરણા પાછળ, ભાનુને તું ભાજજે. જીવડા૦ ૭
 (દેવરાસણ.)

“જીવડા જગમગેછે જ્યોતિ તારી.”—પદ.

(૯૪)

જીવડા જગમગેછે જ્યોતિ તારી, અસંખ્ય પરદેશે કરી;
 શુદ્ધશ્રદ્ધા સદ્ગુણી, વાણીએ વર્તી ખરી; જીવડા૦ ૧

ચન્દ્ર ભાનુ કેટિ ઉગે, કરે પ્રકાશ અપારજી;
 તેહથી પશુ આત્મજ્યોતિ, જુદી અનન્તિ ધાર. જીવડાં ૨
 તેજનું પશુ તેજ એ છે, સર્વ એમાં સમાયજી;
 લડાલડી નહિ એહમાં કંઈ, સન્તથી પરભાય; જીવડાં ૩
 અનન્તશક્તિ સુખનું તે, ધામ નામાતીતનું;
 વૈખરીથી કહ્યું ન જાવે, શું કહું ત્યાં ગીતનું. જીવડાં ૪
 પરમ આત્મસ્વરૂપની ત્યાં, સ્થિતિ એકાકારજી;
 અનન્ત વ્યક્તિ ગુણથી એક, દોષ નહિ જ્યાં લગાર. જીવડાં ૫
 પક્ષાપક્ષી ક્યાં કરો ભાઈ, વાદવાદ વિચારજી;
 તત્ત્વરૂપ ન અન્યથા હોય, નિશ્ચય એ નિર્ધાર. જીવડાં ૬
 શુદ્ધ સત્તા આત્મકેરી, તેહનો તિરોભાવજી;
 આવિભાવે હોવતાં તે, મુક્ત આત્મસ્વભાવ. જીવડાં ૭
 સાર એ સહુ અન્યનું છે, એહમાં જેનું ધ્યાનજી;
 બુદ્ધિસાગર આત્મધ્યાને, પ્રગટે શુદ્ધ જ્ઞાન. જીવડાં ૮
 (ખેરવા.)

“જીવડા તું જાગીને જોજે ધર્મનેરે.”—પદ.

(૯૫)

જીવડા તું જાગીને જોજે ધર્મનેરે, જાગ્યો તેનુંજ નામ;
 જાગ્યા પશુ ઉઘંતા પ્રાણિયારે, કેવલ દુઃખનું ધામ. જીવડાં ૧
 જાગ્યાજન ઉઘ્યા નહિ સાંભળ્યારે, ઉઘ્યા જાગે કોઈ;
 જાગે ઉઘે જ્ઞાની આત્મારે, નહિ ત્યાં અચરિજ હોઈ. જીવડાં ૨
 ગંભીર જ્ઞાનિગમથી સહુ ઘટેરે, સત્યરૂપ નિર્ધાર;
 ડાકડમાલે ધર્મ ધર્તીગડેરે, મોહ્યા મૂઢગમાર. જીવડાં ૩
 અન્તર્યામી આતમ ઝોળવેરે, ધર્મતણું નહિ ભાન;
 સમકિત શ્રદ્ધા હૂરે મૂકીનેરે, મિથ્યાત્વે ગુલ્તાન. જીવડાં ૪
 ધર્મ ધર્મ પોકારે દુનિયારે, પામે નહિ શિવપન્થ;
 બુદ્ધિસાગર પ્રેમે ભક્તનેરે, તારે ગુરૂ નિર્ઝન્થ. જીવડાં ૫
 (માણસા.)

૬૨

લજન ૫૬ સંગ્રહ.

“પ્રમુ મજીતું પ્રમુ મજીતું સફલ કર નર દેહરે.”-પદ.

(૯૬)

પ્રમુ લજીતું પ્રમુ લજીતું, સફલ કર નર દેહરે; સુખના માગ્યા વરશિયા છે, માનવ લવના મેહરે.	પ્રભુ ૧
આ દેહવ્યાપી આતમાની, ઝળકે રૂડી જ્યોતરે; જ્ઞાન ગુણુતે હંસનો છે, કરે સ્વરૂપ ઉઘોતરે.	પ્રભુ ૨
ખાહિર લટકે જીવડા શું, કરી લે ઘરમાં ખોજરે; રત્ન અમુલખ માંહિ ભરીયાં, દેખતાં સુખ મોંજરે.	પ્રભુ ૩
આતમ તે પરમાતમા છે, પ્રભુ વિભુ જગદીશરે; ભિન્નપણું ત્યાં કર્મથી છે, કહું છું વિશ્વાવીશરે.	પ્રભુ ૪
અનન્ત આતમ વ્યક્તિથી છે, સિદ્ધ સરખા ભાઈરે; બુદ્ધિસાગર આતમધ્યાને, લજન રકુરણા આઈરે.	પ્રભુ ૫

(માણુસા.)

“મજન કર મન મજન કર મન.”-પદ.

(૯૭)

લજન કર મન લજન કર મન, લજન કર લગવન્તરે; મૃત્યુ માથે ગાજતું તુજ, મનમાં શું હરખન્તરે.	લજન ૧
મૂછ મરડી મ્હાલતાને, ગરવે દેતા ગાળરે; રાવણ જેવા રાજવી પણ, કોળિયા થઈ ગયા કાળરે.	લજન ૨
દેતા હસીહસી તાળીયોને, માયામાં ગુલ્તાનરે; પરભવ વાટે ચાલીયા તે, ભૂલી ભમે નાદાનરે.	લજન ૩
રજની થોડી વેષ ઝાઝા, આયુ એળે ન ગમાવરે; ફરીફરીને નહિ મળે જીવ, ધર્મકરણનો દાવરે.	લજન ૪
જરૂર જન્મી જાણું એક દિન, કોઈ ન જગ ઉગરંતરે; બુદ્ધિસાગર શરણુ કરીલ્યો, દેવ શ્રી અરિહન્તરે.	લજન ૫

(માણુસા.)

“ મજન કરીલે મજન કરીલે.”—પદ.

(૯૮)

ભજન કરીલે ભજન કરીલે, ભજન કરીલે ભાઈરે;	
દુનિયાદારી દુઃખની ક્યારી, ભૂડી જગની સગાઈરે.	ભજન૦ ૧
કાયા સુકોમળ ફેળ જેવી, ખગડતાં નહિ વારરે;	
ભલભલા પણુ ચાલિયા તો, પામરનો શો ભારરે.	ભજન૦ ૨
કાઠવના બહુ કીચડમાંહિ, કીડા લાખ કરોડરે;	
કીટક જેવો માનવી તું-ભાણી પ્રભુ મન જોડરે.	ભજન૦ ૩
વાડી ગાડી લાડીમાંહિ, ખરચે પૈસા લાખરે;	
એવા મરી મસાણે ચાલિયા તેનાં, શરીર થઈ ગયાં રાખરે.	ભજન૦ ૪
ખાજીગરની ખાજી જેવી, ભૂડી જગત જ'જાળરે;	
ગંઝવાના નીર જેવું, ભૂડું જગતું ંહાલરે.	ભજન૦ ૫
કાળ પાછળ લાગિયો જેમ, તેતર ઉપર ખાજરે;	
ઝડપી લેશે જીવડાને, રહે ન કોઈની લાજરે.	ભજન૦ ૬
જરૂર જાવું એકલું ભાઈ, કોઈ ન આવે સાથરે;	
ખુદ્ધિસાગર કરૂણા સાગર, ગુરૂનો જલો હાથરે.	ભજન૦ ૭

(ભાણુસા.)

“ જુવો જ્ઞપાટો જુવો જ્ઞપાટો.”—પદ.

(૯૯)

જુવો જ્ઞપાટો જુઓ જ્ઞપાટો, કાળનો વિકરાળરે;	
જતત જીવને પાશ પકડી, કરતો નિત્ય ફરાળરે.	જુઓ૦ ૧
રાજા નિર્ધન આદશાહને, માલીકને મહીરાણુરે;	
ગોદી ઘાલ્યા ઘોરમાંહિ, ચાલ્યા કેઈ મશાણુરે.	જુઓ૦ ૨
ચોરી ભરી ચુગલીમાં, કાઠે દીનને રાતરે;	
તેનાં શરીર મળી ગયાં માટિમાંહિ, કોઈ ન પુછે વાતરે.	જુઓ૦ ૩
રાત ન ગણશે દિન ન ગણશે, વૈધૃત ને વ્યતિપાતરે;	
જેતાં ટગમગ ચાલવું જીવ, માત પિતા ને જ્ઞાતરે.	જુઓ૦ ૪

૬૪

ભજન પદ સંગ્રહ.

આલ્યા અનન્તા ચાલશે જગ, વૃદ્ધ યુવા નર નારરે;
 બુદ્ધિસાગર ચલત પન્થે, ધર્મતણો આધારરે. ભુષ્યો ૦ ૫
 (ભાણુસા.)

“પ્રીતમ મુજ શુદ્ધબુદ્ધ અવિનાશી.”-પદ.

(૧૦૦)

પ્રીતમ મુજ શુદ્ધ બુદ્ધ અવિનાશી, અલખ અગોચર-
 અજરામર છે, પરમાનન્દ વિલાસી. પ્રીતમ ૦ ૧
 નિર્મલ નિઃસ્નેહી નિઃસંગી, લોકાલોકપ્રકાશી;
 નર વા નારી નહીં નપુંસક, શાશ્વત શિવપુરવાસી. પ્રીતમ ૦ ૨
 કાયા માયા વચનાતીત છે, નહિ ગર્જા અને કાશી;
 બુદ્ધિસાગર ચેતન ચિદ્ધન, સમજે તો સુખરાશિ. પ્રીતમ ૦ ૩
 (ભાણુસા.)

“ચેતન તારી ગતિ ન્યારી.”-પદ.

(૧૦૧)

ગઝલ.

ચેતન તારી ગતિ ન્યારી, સમજ લે ચિત્તમાં ધારી. ચેતન ૦
 પ્રકાશી તું અવિનાશી, ત્યજ દે આશ સુખવાસી;
 મોહાદિકથી રહો ન્યારા, લહો નિજ રૂપ નિર્ધારા. ચેતન ૦ ૧
 નહીં તું દેહ નહિ વાણી, ગ્રહી લે સત્ય હિત જાણી;
 અનુભવ સત્ય લ્યો સાચો, સદા ત્યાં સ્થિર થઈ રાચો. ચેતન ૦ ૨
 નહીં જ્યાં દુઃખની છાયા, નહીં જ્યાં રાગ પડછાયા;
 સદા શુદ્ધ બુદ્ધ એકીલો, ગ્રહીને ભવ્ય સુખ ઝીલો. ચેતન ૦ ૩
 મુનીન્દ્રે બ્રહ્મને ગાયો, યોગીન્દ્રે યોગથી ધ્યાયો;
 ભુદ્ધચિદ્ધિ ધ્યાન તસ સાચું, અવર તો જાણવું કાચું. ચેતન ૦ ૪
 (ભાણુસા.)

भाग १ दो.

६५

“प्रीतम मुज कबहु न निज घर आवे.”—पद.

(१०२)

प्रीतम मुज कबहु न निज घर आवे, परधर लटकत
 याचक होकर, वेश्या सर्ङ्गी कडावे. प्रीतम० १
 मोह भदिरा वेश्या पाकर, नाच विविध नचावे;
 घट ऋद्धि सभ होदी आवे, भ्रमणामांछि लूटावे. प्रीतम० २
 नच्यो सभि मुज स्वाभि मनावो, रीणु यथा घर आवे;
 परधर माहरो दान न क्षवे, कीधुं होगट नवे. प्रीतम० ३
 लावी मनावी सभि नडां नकर, अत्यानन्द धरावे;
 भुद्धिसागर सिद्ध सुभङ्कर, सेने पति पधरावे. प्रीतम० ४
 (भाणुसा.)

“प्रिया मम छटकी भटकी अटकी.”—पद.

(१०३)

प्रिया मम छटकी लटकी अटकी, जेची ताणी घर-
 मां घादी, तोपणु नवे छटकी. प्रिया० १
 आप भतीली नासे ठडी, परधर चारे लूटी;
 हेतां शिआमणु लरीने चुंटी, शेवे माथुं कूटी. प्रिया० २
 नेगी नतिनी पासे नकर, लावुं अेसी भूटी;
 पाणी मध्ये घसकर पावुं, वश थै पडे न विभूटी. प्रिया० ३
 नेगी नेगी पासे नतां, डरणी भूटी दीधी;
 भुद्धिसागर पातां घसीने, वश थै आलत सिद्धि. प्रिया० ४
 (भाणुसा.)

“भला मुज अनुभव अमृत भावे.”—पद.

(१०४)

भला मुज अनुभव अमृत भावे, आकस भुकस
 आकी लोचन. मज मन अेह सोडावे. भला० १

મત મતાન્તર ષડ્ દર્શન સહુ, તાકી વાત જણાવે;
હંસ ચંચુ વિવેક ધરે જબ, તબ સોડહં પદ પાવે. લલા૦ ૨
નિરાકાર નિઃસર્જી નિર્મલ, નામ ન કોઈ ધરાવે;
મન વાણીથી ન્યારો વર્તે, નિજ નિજને પરખાવે. લલા૦ ૩
અસ્તિ નાસ્તિ સ્યાદ્વાદ સ્વરૂપી, ઘટભિંતર વહી સાચો;
સુખ અનંતુ ક્ષણમાં વિલસે, શોધે બાહિર કાચો. લલા૦ ૪
વર્તે ન્યારો જડથી ચેતન, આપ સ્વરૂપે અલેદી;
બુદ્ધિસાગર નિર્વેદીને, બણે કચુંકર વેદી. લલા૦ ૫
(માણસા.)

“આતમ અપનો સ્વરૂપ નિહારો.”—પદ.

(૧૦૫)

આતમ અપનો સ્વરૂપ નિહારો, બાહિર દૃષ્ટિ ભટકત ભવમાં;
અન્તર્ દૃષ્ટિ તું તારો. આતમ૦ ૧
શુદ્ધ નિરગ્જન ચિદ્ધન સ્વામી, સ્વરૂપ રમણ અવિનાશી;
ક્ષાયિક ભાવે નિજ ગુણુ ભોગી, જ્ઞાનાનન્દ વિલાસી. આતમ૦ ૨
કાયા માયાથી છે ન્યારો, પ્રહ્લ સ્વરૂપ નિર્ધારો;
ઉત્પતિ સ્થિતિ વ્યયનો વિલાસી, ગુણુગણુનો નહિ પારો. આતમ૦ ૩
પૂર્વ કોડી વર્ષનું સ્વપ્નું, જગતાં દૂર થાવે;
શુદ્ધ સ્વભાવે જગતાં ઝટ, પર પરિણતિ દૂર જાવે. આતમ૦ ૪
એ હું એનો એછે માડું, દિવસે પણ અન્ધારું;
બુદ્ધિસાગર જોતાં જગી, શું માડું ને તારું. આતમ૦ ૫
(વિભપુર.)

“મનવા એંસી રમે કચું બાજી.”—પદ.

(૧૦૬)

મનવા એંસી રમે કચું બાજી, હોત ન પ્રભુ તુમ રાજી. મનવા૦
રાણી બાજીથી નારાજી, રમતાં વારત કાજી;
રમત ભમત યૌગતિમાં પ્યારા, નિર્મલ હોકર પાજી. મનવા૦ ૧

ભાગ ૧ લો.

૬૭

કાળ અનન્ત ગમાયો રમતાં, જ્ઞાન કલા નહિ છાલ,
 શિખામણુ અખ માન લે મારી, દેર કરે કયું ઝાઝી. મનવા૦ ૨
 છોડી ખાલ મનવે જ્યારે, કુમતા કુલટા લાલ;
 યુદ્ધિસાગર ચિદ્ધન સર્જી, સમતા ગગને ગાલ. મનવા૦ ૩
 (વિભપુર.)

“ચેતન ચિદ્ધન સર્જીરજી.”—પદ.

(૧૦૭)

ચેતન ચિદ્ધન સર્જીરજી, અજ અવિનાશી અમર્જી. ચેત૦
 પર પરિણુતિસે' નામ ધરતહે, ફરત ફરત દો રજી;
 દો રંગી એક રંગી હોવે, તખ હોવત નિજસર્જી. ચેતન૦ ૧
 ભગત ભાગત ઉંધ દશા સહુ, નાસે કર્મ કુઠંગી;
 આપસ્વરૂપે આપ સમાયો, અચળ અટળ એ ઉમંગી. ચેતન૦ ૨
 સ્યાદાદી સમજે છે ક્ષણમાં, નિજ ધન અન્તર્ પાવે;
 યુદ્ધિસાગર ચેતે ઘટમે', સો નિજ ધરમાં આવે. ચેતન૦ ૩
 (વિભપુર.)

“હંસા સોડહં ચિન્મય ધ્યાવે.”—પદ.

(૧૦૮)

હંસા સોડહં ચિન્મય ધ્યાવે, અલખ અગોચર થાવે. હંસા૦
 શક્તિ અનન્તિ સત્તા તારી, સ્થિતિ અનન્તિ ધરાવે;
 તત્ત્વરમણુતા પ્રગટે જખહી, અનુભવ અમૃત પાવે. હંસા૦ ૧
 ઉપાદાન પણ આપોઆપે, સમરે શક્તિ સ્વભાવે;
 ઘટ શોધે સો યોધે નિજકું, નિજધર આતમ આવે. હંસા૦ ૨
 આનન્દ અનહદ અન્તર્ પ્રગટે, આપોઆપ સ્વભાવે;
 કાલ કર્મકા ભયકું તોડી, નિર્ભય પદ વર્તાવે. હંસા૦ ૩
 નાથ અનામી નિવૃત્તિમય, શુદ્ધ સ્વરૂપ સોહાવે;
 આતમસો પરમાતમહે નિજ, યુદ્ધિસાગર ગાવે. હંસા૦ ૪
 (વિભપુર.)

“ ચિદ્ધન સર્જી ગુણગણ રજી.”—પદ.

(૧૦૯)

(સોવે સોવે સારી રેન ગુમાધ-એ રાગ.)

ચિદ્ધન સર્જી ગુણગણ રજી, આતમ અનુભવ સમરો ધ્યારે;
આત્મા અસંખ્યપ્રદેશી સોહિ, આપ તરે ઓર પરને તારે. ચિદ્ધન૦ ૧
ત્યાગ લેવનકું પૂતળી લુણકી, સાગરમાંહિ પ્રવેશે જ્યારે;
જલરૂપ હોકર કબહુ ન આવે, પરમાતમ પદ પરખે ત્યારે. ચિદ્ધન૦ ૨
શુદ્ધગમશ્રદ્ધા પાકર પ્રાણી, અન્તર્ લક્ષ્ય વિચારે સારે;
યુદ્ધિસાગર અજરામર થઈ, ભવ ભય ભ્રમણા વારે ત્યારે. ચિદ્ધન૦ ૩
(ભાણસા.)

“ આતમ અનુભવ કોઈક પાવે.”—પદ.

(૧૧૦)

આતમ અનુભવ કોઈક પાવે, પાવે સો પરધર નહિ જાવે. આતમ૦
પરધર નાય નચાવત કુલટા, અન્તર્ ધન સખ ક્ષેલી ખાવે. આતમ૦ ૧
સ્વરૂપ પ્રકાશી તિરોભાવે, હોવત જખ સોહિ આવિભાવે;
પરમાતમ પદ સોહિ પિછાને, અન્તર્ જ્યોતિ શુદ્ધ જગાવે. આતમ૦ ૨
હોવત નહિ જે કબહુ ન પ્રગટે, પ્રગટે સો સત્યરૂપ કહાવે;
સદ્ વસ્તુ ત્રીન કાલમાં હોવે, સત્ય નિત્ય ચેતન પરખાવે. આતમ૦ ૩
આતમ ભૂલે ભવમાં ભટકે, સમરે તો નિજરૂપ લખાવે;
યુદ્ધિસાગર શોધો ઘટમાં, સન્ત મુનીશ્વર જાકું ધ્યાવે. આતમ૦ ૧
(ભાણસા.)

“ સમજી લે શાળા મન મેરા”—પદ.

(૧૧૧)

સમજી લે શાળા મન મેરા, આ સંસાર ન કબહુ તેરા;
તેરા તેરી પાસે ભાઈ, શોધ્યા વિણ અન્તર્ અન્ધેરા. સમજી૦ ૧
કોટિયતન કરો કબહુ ન ભવતરો, આતમજ્ઞાન વિના નહિ ધ્યારા;
અનેકાન્ત આતમકીસત્તા, ધ્યાતાં પાવત સુખ અપારા. સમજી૦ ૨

ભાગ ૧ લો.

૬૯

આહિર ભટકે અન્તર ભૂદ્યો, ચગ્-ચળતા મનકી ભજનારા;
 દેવ નિરગ્-જન ભવ ભય ભગ્-જન, ન્યારા નહિ તુજથી સુખકારા. સમજી
 ચિન્તામણિ તુજ હસ્તે ચઢિયો, પડિયો અન્ધારામાં ખ્યારા;
 બુદ્ધિસાગર અજપાબધે, અનુભવ જ્ઞાને હોય ઉજિયારા. સમજી ૪
 (ભાણુસા.)

“અબ હમ અજરામર અવિનાશી.”—પદ.

(રાગ જંગલો)

(૧૧૨)

અખ હમ અજરામર અવિનાશી, જ્ઞાનાનન્દ વિલાસી. અખ હમ
 તીન ભુવનમેં દષ્ટિ લીધી, વસ્તુ પરખી લીધી;
 વસ્તુ સ્વરૂપે આનન્દ પાયો, ઘટમેં નિરખી રૂદ્ધિ. અખ હમ ૧
 જેતું હશે તે ભોગવી લેશે, અવરતણી શી ઉદાસી;
 લેહ જ્ઞાનથી ભ્રમણા લાગી, આપોઆપ પ્રકાશી. અખ હમ ૨
 પર તે પોતાનું નહિ થાશે, જોતાં જગી જણાશે;
 ખોલે ઘટમાં શુદ્ધગમ જ્ઞાને, શુદ્ધ તત્ત્વ પરખાશે. અખ હમ ૩
 આદિ અન્ત ન જોનો આવે, સકલ કલાથી સુહાવે;
 બુદ્ધિસાગર આતમ ગાતાં, પાર કણુ નહિ આવે. અખ હમ ૪
 (ભાણુસા.)

“જ્ઞટ જાય જુવાની જીવ જોતો જરા.”—પદ.

(૧૧૩)

જટ જાય જુવાની જીવ જોતો જરા, કોઈ તારૂં નહીં તારૂં નહીં;
 તુંતો અવિચલ આતમ અમલ વિભુ, સુખ કારી સહિકારી સહિ. જટ
 કાલ અનાદિ ભવમાં ભટકયો, ગ્રહા વિવિધ અવતાર;
 છેદન લેદન તાડન તર્જન, પામી દુઃખ અપાર. જરા જટ ૧
 લાખ ચોરાશિમાંહિ ભમતાં, પારખ્યો માનવ દેહ;
 પાણી પરપોટા સમ કાંચા, અન્તે દેવત છેહ. જરા જટ ૨

૭૦

બજન પદ સંગ્રહ.

સગાં સંબંધી લાડી ગાડી, વાડીને વિસ્તાર;
 મરતાં કોઈ સાથ ન આવે, મિથ્યા સખ સંસાર. જરા ઝટ૦ ૩
 માઝં માઝં કરતો મ્હાલે, થશે ન તાઝં કોય;
 તાઝં તારી પાસે જાણે, તો સુખ સહેજે હોય. જરા ઝટ૦ ૪
 સુખ દુઃખ વાદળ છાયાપેરે, ક્ષણમાં આવે જાય;
 પરને પોતાનું માને પણ, પોતાનું નહિ થાય. જરા ઝટ૦ ૫
 ચેતીલેને પામર પ્રાણી, પામી અવસર ખેશ;
 યુદ્ધિસાગર સુખમાં મ્હાલે, દેખી નિર્ભય દેશ. જરા ઝટ૦ ૬
 (માણસા.)

“મહાવીર પ્રભુ સુખકારી સદા.”—સ્તવન.

(૧૧૪)

(વિમલાચલના વાસી મારા વ્હાલા—એ રાગ.)

મહાવીર પ્રભુ સુખકારી સદા, તુજ પાય નમું પાય નમું;
 પ્રભુ આણુ ધરૂ શીર ધ્યાન ધરૂ, નિજભાવે રમું ભાવે રમું;
 ઘાતી કર્મનો નાશ કરીને, પામ્યા કેવલ જ્ઞાન;
 આતમ તે પરમાતમ જાણી, ધ્યાયું શુકલ ધ્યાન. સદા મહા૦ ૧
 રત્નત્રયિની સ્થિરતા પામ્યા, વામ્યા ભવ જ'બલ;
 પરમાતમ પરમેશ્વર પરગટ, કરતા મરૂંલમાલ. સદા મહા૦ ૨
 સમવાયી પગ-ચે તુજ મળીયાં, ગળિયાં કર્મો આઠ;
 કારણુ પગ-ચે વિના નહિ કારજ, શ્રી સિદ્ધાન્તે પાઠ. સદા મહા૦ ૩
 સમ્પ્રતિ શાસન ત્હાઝં પામી, ઉદ્ધમનો સમવાય;
 કરતાં કારણુ પગ-ચે પામી, પરમાતમ પદ થાય. સદા મહા૦ ૪
 આતમતો પરમાતમ સાચો, નિર્મલ સિદ્ધ સમાન;
 યુદ્ધિસાગર ઘટમાં શોધો, ત્રણ્ય ભુવનનો ભાણુ. સદા મહા૦ ૫
 (માણસા.)

“અરે આ જિંદગાની મનુભવની ઇલે જાય છેરે.”—પદ.

(૧૧૫)

(વહાલા વીર જિનેશ્વર-એ રાગ.)

અરે આ જીન્દગાની મનુભવની એળે જાય છેરે;
 ઘડી ક્ષણ વીત્યો તે તો પાછો કદીય ન આયછેરે;
 મન ચિન્તાતું કદિય ન થાતું, પાપે ભરિયું જીવતર ખાતું;
 અરે ક્યાં માયામાં મસ્તાનો થઈ મકલાયછેરે. અરે૦ ૧
 પ્રભુ ભજન પલવાર ન કીધું, સાધુ સન્તને દાન ન દીધું;
 અરે ક્યાં વિષયારસ વિષ પીને મન હરખાયછેરે. અરે૦ ૨
 જન્મ મરણની નદિયો વહેતી, ખરખર ચાલતાં એમ કહેતી;
 અસ્થિર ચંચલ સત્તા ધન આયુ વર્તાય છેરે. અરે૦ ૩
 સફલ કરીલે મનુ જન્મારો, આતમરામ ભજી લે તારો;
 ભાવે બુદ્ધિસાગર ચેતે તો સુખ પાયછેરે. અરે૦ ૪
 (ભાણસા.)

“અરે ફૂલી ફોગટ ફરનારારે.”—પદ.

(૧૧૬)

અરે ફૂલી ફોગટ ફરનારારે, અણુધારે દિવસ મરનારા;
 જોને ઠાઠડીમાં કેઈ ઠરાણારે, ઘણા મરેલ ઘોરમાં ઘલાણા;
 વેદને સૈદ્ધ રોગીને શોગી, રઠું ભલે હોય મહારાણા;
 પોક પડી તેના નામની મોટી, તેનાં મડદાં બળે છે મશાણારે. અણુધારે૦ ૧
 માટીની કાયા માટીમાં મળશે, કરો ઉપાય હબારા;
 સુર દાનવ જન કોડી મલે પણ, નહિ કોઈ ઉગરનારારે. અણુ૦ ૨
 લાખોની રાખો થઈ છે મશાણુ જે, હતા નહીં ડરનારા;
 માનમાયામાં મહાલે શું માનવ, જલ પરપોટા થનારારે. અણુ૦ ૩
 અન્તર જોને તાકૂ તપાસી, ત્યાગીને વિષય વિકારા;
 સાનન્દ પદ્મપ્રભુ જિન મહુલ, બુદ્ધિસાગર સુખકારારે. અણુ૦ ૪
 (લોહરા.)

૧૨

ભજન પદ સંગ્રહ.

પ્યારા નેમ પ્રભુ મુજ મન મન્દિરિયે પધારજોરે.—સ્તવન

(૧૧૭)

પ્યારા નેમ પ્રભુ મુજ મન મન્દિરિયે પધારજોરે;
 કર્માટક કોધાદિક શત્રુ, ધ્યાનથી દૂર નિવારજોરે. પ્યારા૦ ૧
 જન્મ મરણના ફેરા ટાળી, પામ્યા મુક્તિ સ્ત્રી લટકાળી;
 બહાલા દીન દયાળુ સેવકને સંભાળજોરે. પ્યારા૦ ૨
 કર્મ ન લાગે પ્રમુજ તમને, સમય સમય લાગે પ્રભુ અમને;
 વેગે દુઃખનાં વાદળ મુજથી દૂરે ટાળજોરે. પ્યારા૦ ૩
 શીગતિ થાશે ઓ!!! પ્રભુ મારી, ચારગતિ લટકયો દુઃખભારી;
 વેગે તુજ પદ પડુંજ શરણુ ગ્રહ્યાને ઉગારજોરે. પ્યારા૦ ૪
 શરણુગત વત્સલ ભયભગ્ન, અકલગતિ તું દેવનિરગ્ન;
 પ્રેમે બુદ્ધિસાગર ભવજલ પાર ઉતારજોરે. પ્યારા૦ ૫
 (વિજાપુર.)

“ મોંયળી મહિજિન—સ્તવન.”

(૧૧૮)

મહિજિન વન્દિએ ભાવિભાવેરે, સુરાસુર મુનિવર ગુણુ ગાવે. મહિ૦
 પ્રભુ માત કૂખે જખ આચારે, ઈન્દ્રાદિક સુરગિરિ લાચારે;
 આઠ જાતિ કળશે નવરાવ્યા. મહિ૦ ૧
 ત્રણુ જ્ઞાને પ્રભુ ગુણુવન્તરે, પ્રતિબોધ્યા મિત્ર મહન્તરે;
 ભાવે દીક્ષા ગ્રહી સુખવન્ત. મહિ૦ ૨
 પ્રભુ વિચર્યા દેશ વિદેશરે, પરભાવતણુ નહિ લેશરે;
 ટાળ્યો મોહભાવ સંકલેશ. મહિ૦ ૩
 પ્રમાદ દશા દૂર ટાળીરે, શ્રેણિ ક્ષપકવર્યા લટકાળીરે;
 મોહરાયતણુ મદ ગાળી. મહિ૦ ૪
 ચાર ઘાતી કર્મ અપાવીરે, ધ્યાનાન્તરીએ પ્રભુ આવીરે;
 કેવલ કમલા ઘટ પાવી, મહિ૦ ૫

ભાગ ૧ લો.

૭૩

પ્રભુ સમવરણુમાં સુહાચારે, મળ્યા ઈન્દ્રાદિક નર રાચારે;
 નવ તત્ત્વ જિનેશ્વર ગાયા. મલ્લિ૦ ૬

પ્રભુ વાણી ગુણ પાંત્રીસરે, અતિશય સોહૈ ચોત્રીશરે;
 સિદ્ધ યુદ્ધ પ્રભુ જગદીશ. મલ્લિ૦ ૭

શાશ્વત શિવપદ ઝટ પાચારે, પરમાતમ રૂપ સોહાચારે;
 બુદ્ધિસાગર એમ ગુણ ગાયા, મલ્લિ૦ ૮

(વિભ્નપુર.)

“એવોરે દિવસ તે મારો ક્યારે આવશે.”—પદ.

(૧૧૯)

(આધવણ સંદેશો કહેજો શ્યામને-એ રાગ.)

એવોરે દિવસ તે મારો ક્યારે આવશે,
 બ્રાન્તિ સમ હું બાણીશ આ સંસારજો;
 ક્રોધ કપટ ઇર્ષ્યા રાગાદિક વૈરિયો,
 ત્યાગીશ ખોટા ત્રેવિસ વિષય વિકારજો. એવો૦ ૧

માત પ્રમાણે દેખીશ સઘળી નારિયો,
 ભાઈ પ્રમાણે લેખીશ શત્રુ વર્ગજો;
 સુખ દુઃખ આવે હર્ષ વિષાદ નહીં હુવે,
 વિદ્યા ધન વધતાં નવિ હોવે ગર્વજો. એવો૦ ૨

વૈરાગ્યે રંગાશે મન માઝું સદા,
 ધોવાશે મનમેલ બધો નિર્ધારજો;
 વિષય વિકારો વિષની પેઠે લાગશે,
 અન્ય બને છે જેમાં નરને નારજો. એવો૦ ૩

મોજમજમાં સુખ કદાપિ ન ભાસશે,
 મમતાનું હું તોડી નાખીશ મૂળજો;
 સગાં સંબંધી પોતાનાં નહિ લાગશે,
 માટી સોનું ભાસે મન જેમ ધૂળજો. એવો૦ ૪

ધર્મ ધ્યાન ધ્યાતા થઈ આત્મસ્વરૂપમાં,

રમતો રહી હું પડું નહિ ભવકૂપળે;
 સમતા સંજુ કર્મ કલકું વિદારતો,
 થાતું હું શિવશાશ્વત સુખ ચિદ્ગુણે. એવો ૫
 કુમિત્રોની સોખત ત્યાગી જ્ઞાનથી,
 સદ્ગુણ સર્જીતિ કરતો રહું નિશદ્દિનને. એવો ૬
 યુદ્ધિસાગર જન્મ જરા નિવારીને,
 આત્મસ્વભાવે પરમાત્મપદલીનને. એવો. ૭
 (વિભપુર.)

ત્રિધા આત્માની સજ્ઞાય.

(૧૨૦)

નમો નમો અરિહંતને, સિદ્ધ ભલે ચિત્તધ્યાયી;
 આચારજ ઉવગ્રયને, સાધુ સકલ સુખદાયી. ૧
 આત્મ ત્રણ પ્રકાર છે, બાહિર્ અન્તર્ તેમ;
 પરમલેહ ત્રીને કહ્યો, અક્ષય સુખ લહો જેમ. ૨

(નિંદરી વેરણ હુધ રહી, એ રાગ.)

બહિરાત્મ પહેલો કહ્યો, તેવું લક્ષણ હો કહ્યું શાસ્ત્ર મનરકે,
 પુદ્ગલ મમતા ચિત્તગ્રહી, માને તેને હો આત્મરૂપ સારકે,
 જિનવાણી ચિત્ત ધારીએ. ૧
 સ્ત્રીધન ભાઈ ભગિનીને, પુત્ર પુત્રીહો કુટુંબ પરિવારકે;
 તેહના સર્જી રાચીયો, મોહિ ઘેર્યોહો લહે દુઃખ અપારકે. જિન ૦ ૨
 દેહને આત્મ માનતો, ભિન્ન સમજેહો નહિ તેહ અભાણુકે;
 બહિરાત્મ પહેલો કહ્યો, લેહ આત્મનો છંડોજ સુભાણુકે. જિન ૦ ૩
 અષ્ટ કર્મની સર્જીતિ, પામી આત્મહો નાના અવતારકે;
 ચાર ગતિમાં સગચરે, મહા રૌરવ હો દુઃખનો નહિ પારકે. જિન ૦ ૪
 આત્મ કર્મ સમ્બન્ધ છે, અનાદિહો રજકનક દષ્ટાન્ત કે;
 અનાદન્ત લવિ આશ્રયી, અભવ્યનોહો કહું સુણો થઇ શાન્તકે. જિન ૦ ૫

અનાદ્યનન્ત અભવ્યનો, નિત્યાનિત્ય હો વળી કર્મ સમ્બન્ધ કે;
 અભવી ભવી ક્રમથી સુષ્ટી, કિમ ખાંધેહો અન્ધ થઇ ભવી અન્ધકે. જિન૦ ૬
 રૂપી શરીરને આશ્રયી, રહ્યો આતમહો અરૂપી મહન્તકે;
 અન્તર્ આતમ જાણ્યો, લેદ ધીજો હો કરો કર્મનો અન્તકે. જિન૦ ૭
 કર્મ સર્જા દૂરે કરી, પામ્યા કેવલહો, જ્ઞાન ગુણ મહન્તકે;
 ત્રણ્ય ભુવનના ભાવને, જાણે સમયેહો ચિદાનન્દ ભદન્તકે. જિન૦ ૮
 દ્રવ્યગુણ પર્યાયના, જ્ઞાતા જ્ઞાનેહો પરમાતમ જેહકે;
 લેદ ત્રીજો એહ આત્મનો, ધ્યાવો હૃદયેહો ધરો તેહશું નેહકે. જિન૦ ૯
 ઇચળ ભમરી સર્જીથી, ભમરી રૂપહો લહે જેમ એહકે,
 પરમાતમપદ ધ્યાવતાં, બુદ્ધિસાગરહો લહે શિવ સુખ જેહકે. જિન૦ ૧૦
 (કાવીકા.)

વીરપ્રમુ સ્તવન.

(૧૨૧)

(ભુજંગીઈંદ.)

નમો વીર વિધે સદા સૌખ્યકારી,
 પિતા માત બ્રાતા ચ દુઃખાપહારી;
 કથી દેશના ભવ્ય કલ્યાણ જાણી,
 નમું વીર પ્રેમે બહુ પ્યાર આણી. ૧
 કહ્યા મુક્તિ માર્ગ કિયા જ્ઞાન લેદે,
 ગ્રહી ભવ્ય જીવો મહાકર્મ છેદે;
 કહ્યાં દ્રવ્ય ષડ્ઘા સદા જે અનાદિ,
 નમું ભાવથી સત્ય સ્યાદ્વાદવાદિ. ૨

(સાણંદ.)

“ ભ્રમણાણ શું ભરમાયરે તું તો ભ્રમણા ત્યાગી.”—પદ

(૧૨૨)

રજું મર્યો જિન દરબારરે, ચાહો ખેલીએ હોરી—એ રાગ.
 ભ્રમણાએ શું ભરમાયરે, તું તો ભ્રમણા ત્યાગી;
 વસ્તુ સ્વરૂપે પ્રહ્લ્લસ્વરૂપી, આતમ દ્રવ્ય કહાયરે; તું તો ૦ ૧

૭૬

ભજન પદ સંગ્રહ.

કોટિ ચત્ન કરો મમતાએ કરી, પર પોતાનું ન થાયરે; તું
 નિજ રૂપ ભૂલી પરમાં કૂલે, જન્મમરણ દુઃખ પાયરે. તું ૨
 ઉપયોગ આત્મસ્વરૂપે ન લાવે, આદ્યિક લાવે મુંબયરે; તું
 અશુદ્ધપરિણતિપરપરિણામે, ભવમાંહિ ભટકાયરે. તું ૩
 જલ ખારાથી તૃપ્તિ ન હોવે, સમજ સમજ દિલ લાયરે; તું
 બુદ્ધિસાગર અવસર પામી, ચિદ્ધન ચેતન થાયરે. તું તો ૪
 (વિજપુર.)

“ચેતન ચતુરાઈથી શિવપુર મારગ ચાલજેરે.”—પદ

(૧૨૩)

ચેતન ચતુરાઈથી શિવપુર મારગ ચાલજેરે;
 છોડી વિષય વિકારો, મનહું નિજ ઘર વાળજેરે.
 દુનિયાહારી હૂર વિસારી, ઉપયોગે આતમગુણધારી;
 ક્ષાયોપશમિક ધ્યાને કર્મ કલકું વિહારજેરે. ચેતન ૧
 ધનઘાતી ચઉકર્મ ખવાવી, આત્મિક શુદ્ધસ્વભાવે આવી;
 બેગે પોતાને તું પરપરિણતિથી વારજેરે. ચેતન ૨
 સ્થિરતા આપસ્વરૂપે આવે, પરમાનન્દ પ્રેમે ત્યાં પાવે;
 ભાવે બુદ્ધિસાગર ધ્યાન ધરી નિજ તારજેરે. ચેતન ૩
 (અમદાવાદ.)

શાન્તિજિન સ્તવન.

(૧૨૪)

જય જય શાન્તિ જિનન્દ, જગત્માં જય જય શાન્તિ જિનન્દ;
 આપ તર્યાને પરને તારો, સેવે ચોસઠ ઇન્દ્ર. જગત્માં ૧
 પૂરણ શાન્તિ પ્રેમે લીધી, દોષ કરી સહુ હૂર; જગત્માં
 જન્મજરા મરણાદિક વારી, સુખ પામ્યા ભરપૂર. જગત્માં ૨
 સમવસરણમાં દેશના દેઈ, તાર્યા પ્રાણી અનેક; જગત્માં
 સેવક તારો કૃપા કરીને, આપો સત્ય વિવેક. જગત્માં ૩

પાપ કર્યાં મહેં લવમાં ભારે, ગણુતાં નાવે પાર; જગત્માં
 શરણુ કર્યું મેં તારૂં સ્વામી, હાથ ઝડીને તાર. જગત્માં ૪
 નામ સ્થાપના દ્રવ્ય ભાવથી, ધ્યાતાં શિવસુખ થાય; જગત્માં
 યુદ્ધિસાગર ઐકર બેડી, વન્હે ત્રિભુવન રાય. જગત્માં ૫
 (અં ૬. ભ. વં.)

“ પરમપદ પ્રેમી કોઈક પાવે.”—પદ.

(૧૨૫)

પરમપદ પ્રેમી કોઈક પાવે, ધ્યાવે સો ઘટ પાવે. પરમં એ ટેક.
 સમજી આત્મસ્વરૂપ સ્વભાવે, પરપરિણતિને નિવારે;
 નિજગુણુ બાજી ખેલે હંસા, સુઈ રહી સંસારે. પરમપદં ૧
 અધિકારી વિણુ નહિ કો સમજે, કરત ઉપાયો કોટી;
 સર્વ સમાયું છે ઘટમાંહિ, વાત નહીં એ ખોટી. પરમપદં ૨
 શક્તિભાવે સો વ્યક્તિ રૂપે, થાવે તો સુખ સાચો;
 અનુભવ તેનો પામી પરગટ, માયામાં શિદ રાચો. પરમપદં ૩
 અન્તર્દૃષ્ટિ વિના જગ મૂઠા, સત્ય સ્વરૂપ ન ઓધે;
 યુદ્ધિસાગર અવસર પામી, કોઈક પદ નિજ શોધે. પરમપદં ૪

“ સહુ જન ધર્મ ધર્મ મુખ બોલે. ”—પદ.

(૧૨૬)

સહુ જન ધર્મ ધર્મ મુખ બોલે, અન્તર પડદો ન ખોલેરે સહું એ ટેક.
 કોઈ ગર્જા જમના જૂલ્યા, કોઈ લભૂતે ભૂલ્યા;
 કોઈ જનોઈમાં ઝંખાણુ, ફકીરી લેઈ ફૂલ્યા. સહું ૧
 ચાલત ચાલત દોડયો દોટે, પણુ પાસેનો પાસે;
 ટીલાં ટપકાં છાપ લગાવી, શિવપુર કેમ પમાશે. સહું ૨
 મુંડ મુંડાવે ગાડરીયાં જગ, કેશને તોડે રંડી;
 માલા મણુકા ઐરી પહેરે, નિત્ય ચાલે પગદંડી. સહું ૩
 ધર્મ ન વરણુ ધર્મ ન મરણુ, ધર્મ ન કરવત કાશી;
 ધર્મ ન જાતિ ધર્મ ન ભાતિ, ધર્મ ન જંગલ વાસી. સહું ૪

૭૮

ભજન સંગ્રહ.

ગદ્દાં ખાખમાંહિ આજોટે, તે પણ સાચાં ખાખી;
 નિર્વસ્ત્રાં પશુ પાંખી ફરે છે, મમતા દિલમાં રાખી. સહું ૫
 યાવત્ અન્તર્ તત્ત્વ ન ખૂલે, તાવત્ ભવમાં ઝૂલે;
 યુદ્ધિસાગર આતમ ધર્મે, બ્રાન્તિ ભ્રમણા ભૂલે. સહું ૬
 (મહેસાણા.)

“ સોડહં સોડહં સોડહં સોડહં.”-પદ.

(૧૨૭)

સોડહં સોડહં સોડહં સોડહં,
 સોડહં સોડહં દિલમાં વસ્યોરી;
 હું તું લેહ ભાવ ફર નાઠો,
 ક્ષાયિક ભાવે કદિ ન ખસ્યોરી. સોડહં ૦ ૧
 દિલ સાગરમાં અમર દીવો તું,
 મન મન્દિરમાં દીપ જિસ્યોરી;
 જ્યાં ત્યાં દેખું ત્યાંહિ તુંહિ તુંહિ,
 પ્રાણપ્રતિ વણ પ્રેમ કિસ્યોરી. સોડહં ૦ ૨
 તું તારામાં સમાયો સહેજે,
 પરને કહો કેમ જાય કહ્યોરી;
 સખ ઋદ્ધિ તુજ અન્તર પ્રગટી,
 જ્યોતિમાં જ્યોતિ જગાય રહ્યોરી. સોડહં ૦ ૩
 જાવું ન આવું લેવું ન દેવું,
 અન્તર્ પડદો લ ગયોરી;
 સુખસાગરની લહેરો ઉછળે,
 આતમ હંસ ત્યાં ઝીલી રહ્યોરી. સોડહં ૦ ૪
 હરવું ફરવું ખરવું ન મરવું,
 હુઃખ દાવાનલ શાન્ત થયોરી;
 યુદ્ધિસાગર સોડહં ધ્યાને,
 પરમ પ્રભુતા ચિત્ત લહ્યોરી. સોડહં ૦ ૫
 (સમૈા.)

“શૂરાની ગતિ શૂરા જાણેરે.”—પદ.

(૧૨૮)

શૂરાની ગતિ શૂરા જાણેરે, ત્યાંતો કાયર થરથર કંપે;
 કથા પુરાણી બહુ કરેરે, રામ રામ કીર જાપે;
 પરમારથ પામે સો પૂરા, નહીં વળે કંઈ ગાપે. શૂરાનીં ૧
 કાન આંખ બિન મારો વાલ્કમ, શુષ્કતો ને વળી નિરખે;
 રૂપાતીત પણ મારો સ્વામી, રૂપારૂપીને પરખે. શૂરાનીં ૨
 આતમરૂચિ શુરૂગમ કુચી, લહી ઉઘેડો તાણું;
 યુદ્ધિસાગર અવસર પામી, નિજઘરમાં ધન ભાણું. શૂરાનીં ૩
 (માણસાં)

“બહુ લાગે ગુણિજન પ્યારું.”—પદ.

(૧૨૯)

બહુ લાગે ગુણિજન પ્યારું, ચતુર નર સમજે તો બહુ સાંરે હેજી.
 ચેતન વચન માની લે માંડું. ચતુરં એ ટેક.
 કરવું તેતો કાંઈ ન કીધું, મોહ માયામાં મનડું દીધું;
 નિજકારજ કંઈ ન સિદ્ધયું. ચતુરં ૧
 જાણ્યું પ્યારું પણ તે જૂલ્યો, ફોગટ ફાંફાં મારી ફૂલ્યો;
 તુંતો જગ જંગળે જૂલ્યો. ચતુરં ૨
 ક્ષણ ક્ષણ આયુષ્ય વીતી જાવે, અન્તર સમજ્યામાં નહિ આવે;
 તુંતો પાછળથી પસ્તાવે. ચતુરં ૩
 મોહ માયાને ઝટપટ ત્યાગી, આત્મસ્વરૂપે થા વૈરાગી;
 બન અન્તર અનુભવ રાગી. ચતુરં ૪
 સ્વપ્નસમી સાંસારિક માયા, તેમાં શું ફોકટ હરખાયા;
 અરે જુઠી સ્ત્રી ધન જાયા. ચતુરં ૫
 જેમાં રાચે તે નહિ તારું, પર પુદ્ગલ છે તુજથી ન્યારું;
 નહિ સમજે તો અધારું. ચતુરં ૬

ક્ષણિક સંયોગો નિર્ધારી, કર તું શુદ્ધાતમથી ચારી;	
ઝટ ભૂલી દુનિયાદારી.	ચતુરં ૭
એક દિન અણુધાર્યું છે જાવું, નાહક માયામાં હરખાવું;	
શું પહિડતને પરખાવું.	ચતુરં ૮
અમૂલ્ય અવસર રૂઠો પામી, થા તું અન્તર્ ગુણુ વિશ્રામી;	
ખન ચિદ્ધન ચેતન રામી.	ચતુરં ૯
જાગી લે તું અન્તર્ ભાવે, રમજે આતમ શુદ્ધ સ્વભાવે;	
ઝટ જન્મ મરણુ દુઃખ જાવે.	ચતુર ૧૦
નામ રૂપથી ન્યારો ધારી, પરમાતમપદ થા અધિકારી;	
બુદ્ધિસાગર સુખકારી.	ચતુરં ૧૧
	(અમદાવાદ.)

“ ધ્યાન સદા સુખકાર.”—પદ.

રાગ (ધન્યાશ્રી.)

(૧૩૦)

ધ્યાન સદા સુખકાર, જગત્માં ધ્યાનં	
સદ્ગુરૂ પાસે શિખીએરે, જીવાજીવ સ્વરૂપ;	
૫૩ પ્રૌઢાદિક ધારીનેરે, ટાળો ભવલય ધૂપ.	જગત્માંં ૧
ચિત્ત ચંચળતા વારીનેરે, નિર્જન દેશે વાસ;	
કીજે શમસુખ પામવારે, ત્યાગી પુદ્ગલ આશ.	જગત્માંં ૨
જિજ્ઞાસા શુદ્ધ ધર્મનીરે, આતમ ધર્મે પ્રેમ;	
અન્તર્ સ્થિરતા જ્ઞાનથીરે, શિવ સુખ મર્જાલ ક્ષેમ.	જગત્માંં ૩
નય નિક્ષેપ પ્રમાણથીરે, ધ્યાવો આતમરાય;	
સદસદ્ ભેદભેદથીરે, નિજગુણુ વ્યકિત થાય.	જગત્માંં ૪
અડગવૃત્તિથી ધ્યાવતાંરે, હોવે મન વિશ્રામ;	
અનુભવ ત્યારે જાગશેરે, આનન્દ ઉદ્ધિ ઠામ.	જગત્માંં ૫
વીર પ્રભુએ ધ્યાનથીરે, પામ્યું કેવલ જ્ઞાન;	
ધ્યાને કર્મ ક્ષય હુવેરે, એમ ભાષે ભગવાન.	જગત્માંં ૬

ધ્યાવે સ્થિરતા મન ભજેરે, ધ્યાને સ્થિર ઉપયોગ;
 સાક્ષી તેનો આત્મારે, લહીએ શિવસુખ ભોગ. જગત્માં ૭
 સાર સારમાં ધ્યાન છેરે, સમજે વિરલા કોય;
 ખુદ્ધિસાગર ધ્યાનથીરે, સહેજે શિવપદ હોય. જગત્માં ૮
 (અમદાવાદ.)

કક્કાવલિ-૧.

(૧૩૧)

કક્કા કારણુ જોગે કાજ, સામગ્રી પામી સહુ આજ;
 કર્માણકનો કરીએ નાશ, ધારી આતમનો વિશ્વાસ;
 માનવ ભવતું મળીયુ ઝાઝ, કક્કા કારણુ જોગે કાજ. ૧
 ખખા ખાંતે પ્રભુને ભજે, સમતા સ્થિરતા દિલમાં સજે;
 ખરી વાતને હૃદયે ધાર, ક્રોધ કપટ મિથ્યા સહુ વાર;
 પરનારી પરધનને તજે, ખખા ખાંતે પ્રભુને ભજે. ૨
 ગગા ગાણું ગા જિનરાય, સાચો મોક્ષતણો ઉપાય;
 ગર્ભાવાસે લહો ન વાસ, અન્તર્માં જો જિન વિશ્વાસ;
 જન્મ જરાનાં દુઃખડાં જાય, ગગા ગાણું ગાય જિનરાય. ૩
 ઘઘા ઘોર કર્મ શું કરે, વાર ઘણી તું ભવમાં ફેરે;
 ઘાંચીની ઘાણીના ફેર, બળદ પરે વર્તે અંધેર;
 જરૂર જન્મ્યા તેતો ખરે, ઘઘા ઘોર કર્મશું કરે. ૪
 ડ-ડાવશ કીજે સહુ અંગ, સન્ત જનોની કીજે સર્જી;
 મુખથી કદિ ન દીજે ગાળ, ફેગટ શું થાવું વાચાળ;
 જ્ઞાની સર્જી વાધે રજી. ૩-૩-૧૦ ૫
 ચચા ચેતન ધર્મે ચાલ, કરજે અન્તર્નો તું ખ્યાલ;
 ચાર ગતિનો કરવો છેદ, બાણી જીવ પુહ્ગલનો ભેદ;
 ધર્મહીન વર્તે સહુ ખાલ, ચચા ચેતન ધર્મે ચાલ. ૬
 છછા છોકરવાદી તજ, રતનત્રયી સ્વામીને ભજ;
 છોડો વિરૂવા વિષય વિકાર, મુક્તિનાં સુખ સમજ સાર;
 અન્તર્યામી પ્રેમે ચજ. છછા ૦ ૭

૮૨

ભજન પદ સંગ્રહ.

જન્મ જીવતર ચાલ્યું જાય, ગયો વખત પાછો નહિ આવ્ય;
જેજે અન્તર્માં તું ધર્મ, જેથી નાસે સઘળાં કર્મ;
જેતાં દિલમાં સહુ જણાય. જન્મ૦ ૮

અઝા અડપે કાલ કરાલ, વાટ જ મોક્ષ નગરની આલ;
ધર્મ આઝ આલો નરનાર, ક્ષેમે પામો ભવનો પાર;
શું મુ'ંજે તું માયા આલ. અઝા૦ ૯

ગ-ગ-ના નિરજ-જનને સેવ, ત્યાગી નિન્દાદિક સહુ ટેવ;
નશુરાનો કીજે નહિ સર્જી, પ્રભુ ભજનમાં પાડે ભર્જી;
આતમ પરમાતમ છે દેવ. ગ-ગ-ના૦ ૧૦

ટટ્ટા ટે'ટે' કરી શું હસે, જોયું સઘળું ચાલ્યું જશે;
જેના દિલમાં આતમ નાદ, ટળિયા તેને વાદવિવાદ;
છાને મોહ માયામાં વસે. ટટ્ટા૦ ૧૧

ઠઠ્ઠા ઠાલી શું ફૂલાય, ભલા ભલા પણ ચાલ્યા જાય;
ઠાઠમાઠમાં ખોયું સર્વ, ગાફલ થઈને કીધો ગર્વ;
ઠરવું નિર્ભયતા ઘટપાય. ઠઠ્ઠા૦ ૧૨

ડડા ડંકો દે નિજ દેશ, રાગાદિક સેવો નહિ લેશ;
કર્મ વૈરીને દેઈ દંડ, વર્તાવો નિજ આણુ અખંડ;
અનુભવ રહું રમિયે બેશ. ડડા૦ ૧૩

ઢઢ્ઠા ઢમઢમ વાગે ઢોલ, શું તાંડું છે જગમાં બોલ;
ધરજે ધર્મતણી કર ડાલ, કરજે આતમની સંભાલ;
સત્યાસત્યનો કરજે તોલ. ઢઢ્ઠા૦ ૧૪

ણુણુ ન્યાયી થા દિનરાત, કરજે સત્ય ધર્મની વાત;
ન્યાય નીતિથી સુખડાં વરે, ભવસાગરને સહજે તરે;
કોધે કદિ ન કરજે ઘાત; ણુણુણુ૦ ૧૫

તત્તા તીર્થકરને સેવ, સર્વ દેવમાં મોટા દેવ;
ત્રિવિધ તાપો હરતા આપ, મનમાં કર જિનવરનો ભપ;
કર્મ મર્મ નાસે તતખેવ. તત્તા૦ ૧૬

- થથથા સ્થિરતા મનમાં રાખ, અનુભવ અમૃત રસને ચાખ;
હાલે મેઝ પણુ નહિ ચિત્ત, આત્મધ્યાનની એવી રીત;
વિવાદી વચનો નહિ ભાખ. થથથા૦ ૧૭
- દદા દાન દયા આદરો, દીનતા વાણી નહિ ઉચ્ચરો;
દીનતા દાલિદર દુઃખદાસ, એ સહુ દાને હોવે નાશ;
શાને દોડી જ્યાં ત્યાં કરો. દદા૦ ૧૮
- ધદ્ધા ધર્મે પ્રીતિ ધરો, ધ્યાતા ધ્યેય દશાને વરો;
ધોળું તેટલું દુધ ન હોય, સર્વ મતોમાં ધર્મ ન જોય;
સર્જીત ધૂતોની નહીં કરો. ધદ્ધા૦ ૧૯
- નન્ના પોતાનો કર ન્યાય, શાથી તું ભવમાં ભટકાય;
નડિયે નહિ પરને તલભાર, નિર્દયતાને દૂર નિવાર;
કીજે સર્જીત સન્ત સદાય. નન્ના૦ ૨૦
- પપ્પા પરિહરિએ સહુ પાપ, નાસે જેથી સહુ સન્તાપ;
પ્રેમે પ્રભુતું પૂજન કરો, દ્રેષ કલેશ ઇર્ષ્યા પરિહરો;
રાખો દિલમાં પ્રભુની છાપ. પપ્પા૦ ૨૧
- ફફફ ફોગટ માયા ફંદ, રાચી રહે તેમાં મતિમન્દ;
ધન સત્તાથી ફૂલો ફેક, લક્ષ્મી ગયાથી ફોગટ શોક;
ત્યજ દે મિથ્યામતિનો છન્દ. ફફફ૦ ૨૨
- બબ્બા બળીયો થા તું દિલ, મોહરાયને ક્ષણમાં પીલ;
સર્વ સર્જીનો કર પરિત્યાગ, અન્તર્ના ઉપયોગે જાગ;
નવ વિધ ગુપ્તિ પાળો શીલ. બબ્બા૦ ૨૩
- ભભભા ભણુતર ભાવે ભણો, પગ્ગ્ય ભાવને જ્ઞાને ગણો;
ભક્તિથી થાશો ભગવાન, અન્તર્માં જે પ્રગટે ભાન;
અન્તર્ના શત્રુને હણો. ભભભા૦ ૨૪
- મમ્મા માનવ ભવ સુખકાર, દશ દૃષ્ટાન્તે દુર્લભ ધાર;
મૂકી મોહ માયાને માન, કરજે આતમતું તું ધ્યાન;
મળિયું ટાણું કણુ ન હાર. મમ્મા૦ ૨૫
- યય્યા હિંસા યરા નિવાર, હિંસામાં નહિ ધર્મ લગાર;
યાચી લે તું શાશ્વત સુખ, દુનિયા સુખને માની દુઃખ;
પગ્ગ્ય મહાવ્રત પ્રેમે ધાર. યય્યા૦ ૨૬

- રરા કર તું આતમ રાગ, સારો ફરીને મળે ન લાગ;
રમત ગમતથી રહેજો દૂર, સેવો ચેતન સુખ ભરપૂર;
કુમતિથી દૂરે ઝટ લાગ. રશાં ૨૭
- લક્ષ્મી લોભે લક્ષણ બચ, લાલચથી શુ' પાપ ન થાય;
બાણો લોભ તણો નહિ થોભ, નિર્મલ મનમાં પ્રગટે જ્ઞાન;
ઉચ્ચ નીચને લાગે પાય. લક્ષ્મી ૨૮
- વંવા વૈર વિસારો સહુ, બાણતાને શુ' બહુ' કહું;
વિદ્યા વિનય વિવેક વિચાર, કરતાં ઉતરિયે ભવપાર;
વૈરે દુઃખડાં વાધે બહુ. વંવા ૨૯
- શશા શાન્તિ રાખો રહેમ, શૂરા થઇને ગ્રહીએ નેમ;
શાન્ત સુધારસ પાનજ કરો, સ્વર્ગાદિકમાં જઈ અવતરો;
શાણુપણથી પામે ક્ષેમ. શશા ૩૦
- પપા પડ્ડ્રવ્યે લય લાય, સદ્ગુરૂ ગમથી તે સમનય;
આત્મદ્રવ્ય આદરવો એક, જ્ઞાનવાન્ સોડહું એ ટેક;
રત્નત્રયી સાધન ઉપાય. પપા ૩૧
- સસ્સા સુમતિ સર્જી રહો, શાશ્વત સુખડાં તેથી લહો;
ત્યજી દે કુલટા કુમતિ સર્જી, દેખાડે દુર્ગતિના રજી;
નિન્દા હીલના સર્વે સહો. સસ્સા ૩૨
- હહા હર્ષે શિવપુર જાઓ, કરી કમાણી ખાંતે ખાઓ;
આતમ તે પરમાતમ થાય, જન્મ મરણનાં દુઃખડાં નાય;
સોડહું સોડહું ક્ષણ ક્ષણ ધ્યાઓ. હહા ૩૩
- અઆ અહું દિલમાં ધરો, મહામન્ત્ર ધ્યાવો સુખવરો;
ઋદ્ધિ સિદ્ધિ સુખ દાતાર, શ્રદ્ધાથી ગણજો નરનાર;
મૂલ મન્ત્ર અહું છે ખરો. અઆ ૩૪
- ગુર્જર સાનન્દ આમે વાસ, કરીને રચના કીધી ખાસ;
લણતાં ગણતાં મર્જીલ માલ, મટશે મિથ્યા માયા અણ;
બુદ્ધિસાગર સુખની આશ, ગુર્જર સાનન્દ આમે વાસ. ૩૫
- સંવત ઓગણીસ ત્રેસડસાલ, શુકલપક્ષ વૈશાખ રસાલ;
અષ્ટમી શશિવારે શુભજોડ, કરતાં વાગિચ્છત ફલે કરોડ;
પણ્ડિત મનમાં પ્રગટે બહાલ. સંવત ૩૬

ભાગ ૧ લાં.

૮૫

“હંસા કોઈરે જળાવે જોગીડોજી.”-પદ.

(૧૩૨)

હંસા કોઈરે જળાવે જોગીડોજી, આ દેહ દેવળમાં રહેનારરે;
 હંસા માયાના મુલકનો મોજીલોજી, વિરલા શોધ એની કરનારરે. હં. ૧
 હંસા પરખે હીરો કોઈ પારખુંજી, લહે તત્ત્વ ન મૂઠ ન ગમારરે;
 હંસા પિંડનો ઘડનારો માંહે પેશીયોજી, કરાલિયે રચીને જેમ આળરે. હં. ૨
 હંસા અલખ પ્રદેશે મ્હાલવુંજી, હંસા ઘટમાં લગાવી ધ્યાનરે;
 હંસા નિર્મલ જ્યોતિ ઝગમગેજી, હંસા કીજે અમૃત પાનરે. હં. ૩
 હંસા જોગીડો જળાવે જોગજ્ઞાનથીજી, હંસા જ્યાં નહિ લેદ પ્રચારરે;
 હંસા અનહદ આનન્દ જોગથીજી, હંસા વિસરે દુઃખ અપારરે. હં. ૪
 હંસા ગુરૂ મળે જ્ઞાન બતાવશેજી, ભાવે લેદુ જળાવે લેદરે;
 હંસા યુદ્ધિસાગર સાચા સન્તનીજી, પ્રેમે કરજો સાચી સેવરે. હં. ૫
 (સાણંદ.)

“પ્રેમીડો બતલાવેરે કોઈ મારો.”-પદ.

(૧૩૩)

પ્રેમીડો બતલાવેરે, કોઈ મારો, પ્રેમીડો બતલાવે;
 પ્રેમી વિના હું નિશ્ચિન ગુરૂ, પ્રેમી મળે સુખ થાવેરે. કોઈં ૧
 પ્રેમ ન મળતો વાટે ઘાટે, સઘણું શૂન્ય કહાવેરે. કોઈં ૨
 પ્રેમના ખ્યાલા પીધા જેણે, તેને કશું નહિ ભાવેરે. કોઈં ૩
 જલ બીચ મીન કમલ જલ જેવો, પ્રેમ પ્રભુ પરખાવેરે. કોઈં ૪
 યુદ્ધિસાગર આતમ સ્વામી, ભક્તિથી એમ ગાવેરે. કોઈં ૫
 (સાણંદ.)

“આ પ્રભુ ભજનનું ટાણું.”-પદ.

(૧૩૪)

આ પ્રભુ ભજનનું ટાણું, ઘડી જાને જિનગુણ ગાણું. આં ૦
 મોહ મહિરા પીતાં પામર, ધન તાડું હું ટાણું. આં ૦ ૧

૮૬

ભજન પદ સંગ્રહ.

ક્યાંથી આંચો ને ક્યાં જાઈશ, ભૂલાણુ શું ભૂલાણું. આ૦ ૨
 કન્દે ક્સિયો ક્ષેગટ પુલી, મનડું શું મુંજાણું. આ૦ ૩
 ચિત્તમાં ચેતી લેને ચેતન, પડતું રહેશે લાણું. આ૦ ૪
 બુદ્ધિસાગર અવસર પામી, સુક્રિતનું કર આણું. આ૦ ૫
 (સાણુંદ.)

“ હંસા હરદમ તત્ત્વ વિચારો ”-પદ.

(૧૩૫)

(અખણુ એસો જ્ઞાન વિચારી-એ રાગ.)

હંસા હરદમ તત્ત્વ વિચારો, આપહિ બાંધે આપહિ છોડે;
 નિશ્ચયથી તું ન્યારો. હંસા૦ ૧
 નય વ્યવહાર અનેક કહાવે, સદ્ગુરૂ એમ સમજાવે;
 નિશ્ચયનયથી એક રૂપ તું, જિન વચનામૃત ગાવે. હંસા૦ ૨
 વ્યવહાર અને નિશ્ચય દોનયના, લેદ કહ્યા છે ગ્રન્થે;
 સાતનયો ઉપનય છે સાતસો, ભાખ્યા જિન નિર્ગ્રન્થે. હંસા૦ ૩
 સહુ સાપેક્ષે વર્તે સાચા, નિરપેક્ષે સહુ કાચા;
 કથતા વસ્તુ સ્વરૂપ તે સર્વે, ઉપદેશે જીન વાચા. હંસા૦ ૪
 દુર્ગમ ગંભીર નયનું સ્વરૂપ છે, જ્ઞાની ગીતારથ જાણે;
 નયઉદ્ધિમાં તારૂ વિના મૂઠ, ખુડંતો દુઃખ માણે. હંસા૦ ૫
 અનેકાન્ત વસ્તુ સહુ સાચી, કથન કરે જિન વાણી;
 બુદ્ધિસાગર સત્ય વિચારી, તત્ત્વર્થ દ્યો તાણી. હંસા૦ ૬
 (સાણુંદ.)

“ સૌથી વીર પ્રભુ મુજ વહાલા ”-સ્તવન.

(૧૩૬)

(અખણુમ અમર ભએ નમરંગે-એ રાગ)

સૌથી વીર પ્રભુ મુજ વહાલા, વીર, સૌથી.
 વીર વીર નિત્ય રટન કરૂ હું, પીવા પ્રભુ ગુણ ખ્યાલા. સૌથી૦ ૧

વીરની સેવા મીઠામેવા, વીર રટન ઘટ સાચું;
 વીર વચનામૃત પીધું જેણે, લાગે સહુ તસ કાચુ. સૌથી ૨
 વીરની ભક્તિમાં સહુ શક્તિ, ભક્તિ વિના સહુ મોળું;
 વીરનામે ભય સઘળા નાસે, મનહું હોવે ધોળું. સૌથી ૦ ૩
 પ્રેમે પ્રભુની ભક્તિ કડ્ડ નિત્ય, ભક્તિ સુખકર સાચી;
 બુદ્ધિસાગર હું તો વીરના, નામે રહિયો રાચી. સૌથી ૦ ૪
 (સાષ્ટાંક.)

“ જીવહા ભૂલી સત્ય સ્વરૂપ ”—પદ.

(૧૩૭)

(કાનુડો ન જાણે મેરી પ્રીત—એ રાગ.)

જીવહા ભૂલી સત્ય સ્વરૂપ, ફેગટ જન્મ ગુમાવેરે. જીવહા ૦
 જાણી ન જિનની વાણી, ખટપટમાં ખૂચ્યો પ્રાણી;
 લક્ષ્મી લાલચમાં લલચાઈ, દિલમાંહિ કશું ન જોયું રે. જીવહા ૦ ૧
 નિરખ્યો ન આતમ ન્યારો, પુદ્ગલથી જ્ઞાને ખ્યારો;
 જૂઠી જંજાળે જકડાય, ડાહ્યા ડમરો થઈનેરે. જીવહા ૦ ૨
 પરની પંચાતે ડાહ્યા, ગખ્યાં મારીને ગાયો;
 સમજી સાચો આ સંસાર, મૃગ કરતૂરી પેઠેરે. જીવહા ૦ ૩
 મનમાં મોટાઈ માની, પાયે પડિયો નહિ જ્ઞાની;
 ફરતો ચાર ગતિના ફેર, સમજી સમજી લેનેરે. જીવહા ૦ ૪
 શિક્ષા સમજીને સારી, બહિરાતમવૃત્તિ વારી;
 બુદ્ધિસાગર સમજે સત્ય, ગુરૂથી જ્ઞાન ગ્રહીનેરે. જીવહા ૦ ૬
 (સાષ્ટાંક.)

“ ચેતન સ્વારથિયો સંસાર. ”—પદ.

(૧૩૮)

(કાનુડો ન જાણે મેરી પ્રીત)—એ રાગ.

ચેતન સ્વારથિયો સંસાર, સગપણુ સર્વે ખોટાંરે. ચેતન ૦
 જૂઠી છે કાયા વાડી, ન્યારી છે ગાડી લાડી;
 ફેગટ શાને મન ફૂલાય, આંત સર્વે જાશેરે. ચેતન ૦ ૧

હાકે ધરણી જાવે, ભય તો દિલમાં નહિ લાવે; આદ્યા સવણ સરખા સય, પાંડવ કૌરવ યોદ્ધારે.	ચેતન૦ ૨
સ્વારથથી જૂઠાં ખોલે, સ્વારથથી જૂઠાં તોલે; સ્વારથ માટે યુદ્ધો થાય, લડતા રડુંને રાણુરે.	ચેતન૦ ૩
સ્વારથથી નીતિ ત્યાગે, સ્વારથથી પાપે લાગે; સ્વારથ કપટ કળાતું મૂળ, પાપ અનેક કરાવેરે.	ચેતન૦ ૪
સ્વારથમાં સર્વે ડટ્યા, ભણતર ભાળીને ભૂટ્યા; સ્વારથ આગળ સત્ય હણાય, અન્ધા નરને નારીરે.	ચેતન૦ ૫
સ્વારથથી મસ્તક કાપે, સ્વારથથી પદવી આપે; સ્વારથ આગળ શાનો ન્યાય, બહેરા આગળ ગાણુરે.	ચેતન૦ ૬
સ્વારથથી વિરલા છૂટયા, સ્વારથમાં સર્વે ખૂંચ્યા; જગમાં સ્વાર્થતણે પરપંચ, ન્યાય ચુકાદા લેજોરે.	ચેતન૦ ૭
ધર્મી સ્વારથને ત્યાગે, દિલમાં આતમના રાગે; તમ રવિકિરણે સ્વારથ નાશ, હોવે આતમ જ્ઞાનેરે.	ચેતન૦ ૮
પરમારથ પ્રીતિ ધારી, સેવો ગુરૂ ઉપકારી; બુદ્ધિસાગર ધરજો ધર્મ, દુનિયા સર્વ વિસારીરે.	ચેતન૦ ૯

(સાષ્ટઠઃ)

“ કર તું શ્વાસોચ્છ્વાસે જાપ ”—પદ.

(૧૩૯)

(કાનુડા ન જાણે મારી પ્રીત—એ રાગ.)

કર તું શ્વાસોચ્છ્વાસે જાપ, સત્ત્વ સ્વરૂપનો હંસારે.	કર તું ૦
લક્ષ્યે વૃત્તિયો ઠારી, સ્થિરતા ઉપયોગે ધારી;	
રમજો રડું સુખ ભરપૂર, સાચો આતમદેવારે.	કર તું ૦ ૧
જેજે માગે તે આપે, દુઃખડાં ક્ષણમાંહિ કાપે;	
શક્તિ અનન્તનો દાતાર, હરિહર પ્રહ્લા પોનેરે.	કર તું ૦ ૨
શુભે શાતાનો ભોગી, અશુભે અશાતા યોગી;	
શુદ્ધ સ્વભાવે નિજગુણ ભોગ, કયાં તું પરમાં ગોતેરે.	કર તું ૦ ૩

ભાગ ૧ લો.

૮૫

ભક્તિ પ્રીતિથી સેવે, પરમાત્મ પદને દેવે;
 ધ્યાતા ધ્યેય સ્વરૂપે આપ, ધ્યાને હૃદયે ધારોરે. કર તું ૦ ૪
 અન્તર્ આત્મ આરોધો, કારણથી કારજ સાધો;
 બુદ્ધિસાગર શિવસુખ દહેર, પ્રગટે દિલમાં ભારીરે. કરતું ૦ ૫
 (સાષ્ટંદ)

“ આત્મ નિજઘરમાં તું આવ. ”—પદ.

(૧૪૦)

(કાનુડો ન જાણે ભારી પ્રીત)—એ રાગ.

આત્મ નિજઘરમાં તું આવ, સમજણ સત્ય વિચારીરે. આત્મ ૦
 પરઘર રમતાં તું દુઃખી, કબહું ન થઇયો સુખી;
 વેઠ્યાં દુઃખડાં વારંવાર, કુમતિ સર્જો ભારીરે. આત્મ ૦ ૧
 બહિરાત્મ યોગે ભારી, અન્તર્ ઋદ્ધિને હારી;
 કર્મ પિંજરમાં પડિયો પેખ, સુરતા સર્વ વિસારીરે. આત્મ ૦ ૨
 પરગૃહે ભમતાં ભીખારી, ઉત્તમ કુલવટ હારી;
 થઇયો આશાનો તું દાસ, ગણીને તૃણા પ્યારીરે. આત્મ ૦ ૩
 નિજ ઘરમાં શાન્ધત સુખરાશિ, ચેતન તેનો વિશ્વાસી;
 આત્મ અનુભવ અમૃતભેવ, સેવા કીજે સારીરે. આત્મ ૦ ૪
 નિજ ઘરમાં પ્રભુતા છે તારી, માની હિત શિક્ષા મારી;
 અસંખ્ય પ્રદેશે દૃષ્ટિવાળ, અન્તર્ સુરતા ધારીરે. આત્મ ૦ ૫
 સુમતિ વચનો વિચારી, દિલમાં સાચાં અવધારી;
 આત્મ આંચો નિજઘર દહેર, સુમતિ સર્જો વિહારીરે. આત્મ ૦ ૬
 નિજઘરમાં આનન્દે વસિયો, સમતા સર્જો થઇ રસિયો;
 બુદ્ધિસાગર સુખડાં પાય, કર્મ કલ વિહારીરે. આત્મ ૦ ૭
 (સાષ્ટંદ)

“જીવડા હજી અવસર છે વેશ”-પદ.

(૧૪૧)

(કાનુડો ન જાણે મોરી પ્રીત-એ રાગ.)

જીવડા હજી અવસર છે વેશ, બજી લે પ્રભુને ભાવેરે. જીવડાં
કુમતા કુટિલતા સડે, રમતો તું નિશદિન રડે;
લોભે લક્ષણ સઘળાં જોઈ, મોહ મદિરા પીનેરે. જીવડાં ૧
સમતાનો સડે; ન કીધો, સુકિત મારણ નવિ લીધો;
યોગ્યાયોગ્ય ન જોયું કાંઈ, મોહે અન્ધ બનીનેરે. જીવડાં ૨
સાધુની સડે; ત નહિ કીધી, દુર્ગતિ વાટજ તેં લીધી;
મૂરખ મનમાં શું મકલાય, પડતું રહેશે ભાણેરે. જીવડાં ૩
આડો અવજો અથડાયો, લક્ષ્મીમાટે તું ધાયો;
તાઈ કદિ ન તેહ થનાર, સમબુ સમજી લેનેરે. જીવડાં ૪
શાને માટે તું ઈસિયો, થઈને માયામાં રસિયો;
સુખ નહિ પુહ્ણલમાં તલસાર, જડમાં જડતા ભાસેરે. જીવડાં ૫
અનુભવ અન્તર્માં ધારો, જલદી આતમને તારો;
પામી પ્રેમે ગુરૂગમ જ્ઞાન, ધ્યાને મનડું ઠારીરે. જીવડાં ૬
કરજો પરમાતમ પ્રીતિ, ધારી અન્તર્માં રીતિ;
બુદ્ધિસાગર શિવપદ પાય, ચિદ્ધન ચેતન રાજેરે. જીવડાં ૭
(સાણંદ)

“જીવડા હજી જરા તો ચેત.”-પદ.

(૧૪૨)

(કાનુડો ન જાણે મોરી પ્રીત-એ રાગ.)

જીવડા હજી જરા તો ચેત, જાણ આ છે છેલીરે. જીવડાં
નિન્દા કરવામાં શૂરો, પાપ પાળણડે પૂરો;
લોભી સ્વારથમાં તૈયાર, પરમાં માગી મારૂરે. જીવડાં ૧
મોજ મજ મન લાગી મીડી, પરનારી પ્રેમે દીડી;
મનમાં તૃણાનો નહિ પાર, માગી મારૂં મારૂરે. જીવડાં ૨

વિકથાની વાતો ખ્યારી, ક્રીધી તેં ચોરી જારી;
 પરપરિણુતિમાં રહી મક્કુલ, આખી ઉમર હારીરે. જીવડાં ૩
 લક્ષ્મીની લાલચ લાગી, ખહિરાતમપદનો રાગી;
 મૂરખ લજવી જનની કૂખ, ફેગટ ભારે મારીરે. જીવડાં ૪
 મળીયું છે ઉત્તમ ટાણું, પરખીલે નયણે નાણું;
 નાવે સાથે કોઈ તલભાર, શાને મોહ ધરેછેરે. જીવડાં ૫
 અર્કતણાં આકુલાં જેવાં, તન ધન જોખન છે તેવાં;
 ખાજીગરની ખાજી ફેક, અન્તે વિણુશી જીશેરે. જીવડાં ૬
 નરનારી મૂરખ જન ડાહ્યા, સાચી માનીને માયા;
 ભવમાં ભટક્યા વારંવાર, જન્મજરા દુઃખ પામીરે. જીવડાં ૭
 સાચી શિખામણુ માની, થા તું આતમનો ધ્યાની;
 ખુદ્ધિસાગર સાચી સેવ, પ્રભુની અન્તર ધારીરે. જીવડાં ૯
 (સાણુંદ.)

“મનડા આતમમાં લયલાવ.”—પદ.

(૧૪૩)

(કાનુડો શુ' જાણે મારી પ્રીત—એ રાગ.)

મનડા આતમમાં લયલાવ, ફેગટ શાને ફરેછેરે. મનડાં
 મનુષ્ય ભવની પહેલાં, જ્યાં ત્યાં ભટકાંતું ભારે;
 હજીય ન છોડે એહ સ્વભાવ; માયામાં મસ્ત બનીનેરે. મનડાં ૧
 મન તું છે મર્કટ જેવું, ઠામ ઠરી ન રહેવું;
 જલદી ત્યાગ કરો પરભાવ, સારી શિક્ષા ગ્રહીનેરે. મનડાં ૨
 તપ તપિયા મુનિવર જે મોટા, જગમાં નહિ જેના જોટા;
 હાર્યાં તુજથી રક્તને રાવ, ક્ષણ ચંચલતા લહીનેરે. મનડાં ૩
 સ્વામી સજ્યાસી ત્યાગી, ખાખી ખાવા વૈરાગી;
 ધ્યાન પગથીએ પાડે પાવ, ભ્રમણા ભૂલ કરાવીરે. મનડાં ૪
 મહારથી જે વીર કહાયા, શરણે તારા તે આયા;
 દુર્જય લડતા રણમાં દાવ, કરમાં શસ્ત્ર ધરીનેરે. મનડાં ૫

૯૨

ભજન ૫૬ સંગ્રહ.

સાનુકૂળ થાને ઠહાલા, સમતાના પીને ખ્યાલા;
 આનન્દામૃતમાં ગરકાવ, શુદ્ધ સ્વરૂપ વરીનેરે, મનડાં ૬
 મનડું ઉપયોગે લાગે, ઝટમાં જ્ય કંકો વાગે;
 ખુદ્ધિસાગર આતમ ભાવ, શાશ્વત સુખડાં પાવેરે. મનડાં ૭
 (સાષ્ટંદ.)

“ કર ચેતન શિવપુર તૈયારી. ”—પદ.

(૧૪૪)

કર ચેતન શિવપુર તૈયારી, પરપુદ્ગલની છોડી ચારી;
 ચિદ્ધન નિત્યાનિત્ય વિચારી, છોડી દે તું દુનિયાદારી. કરં ૧
 જ્ઞાનથી વ્યાપક દ્રવ્યે અવ્યાપક, એકાનેકથી ધર્મ પ્રસાધક;
 ભિન્નાભિન્ન સ્વરૂપી સાચો, ત્યજી તેને ક્યાં જડમાં રાચો. કરં ૨
 દો ઉપયોગી નિજગુણ લોગી, નહિ પુદ્ગલનો લોગી રોગી;
 બહુ નામીપણ જેહ અનામી, શક્તિ અનન્તિનો જે સ્વામી. કરં ૩
 તિરોભાવ જે જીવ કહાય, વ્યકિતભાવે શિવ લહાય;
 સમકિતથી અન્તર્ આતમ જે, ક્ષાયિકભાવે પરમાતમ તે. કરં ૪
 ધ્યાને આતમને આરાધે, અનુભવ અન્તર્માં બહુ વાધે;
 આનન્દ મઝૂલમાલા પ્રગટે, રાગાદિક દોષો સહુ વિધટે. કરં ૫
 સુખની શ્રદ્ધા અન્તર્વાસે, ભય અચલતા દૂરે નાસે;
 ખુદ્ધિસાગર ધ્યાનાભ્યાસે, ધ્યાતાં તત્ત્વ સ્વરૂપ પ્રકાશે. કરં ૬
 (સાષ્ટંદ.)

“ મોહ માયામાં જે જકડાણા. ”—પદ.

(૧૪૫)

મોહ માયામાં જે જકડાણા, કર્મ પાસમાં તે પકડાણા;
 જેણે માયાની કીધી ચારી, પામે દુઃખડાં તે બહુ ભારી. મોહં ૧
 વિષના ખ્યાલા પીધા તેણે, કરી માયાની સંગત જેણે;
 ભય અચલતા હર્ષ વિવાદે, મનડું ફરતું વાદ વિવાદે. મોહં ૨
 પ્રભુ ભજન પલવાર ન થાવે, ચાર દિશામાં મનડું ધાવે;
 હૃદયે ધર્મની કાંઈ ન પ્રીતિ, રાખે નહિ સજ્જનની રીતિ. મોહં ૩

ક્રોધ કપટ નિન્દામાં પૂરા, હિંસા ચોરીમાં તે શૂરા;
 વિનય વિવેક વિચાર ન બાણે, રાત દિવસ વહેતા અભિમાને. મોહ૦ ૪
 બૂઠી વાતે જન ભરમાવે, દુર્જન શકતામાં તે કાવે;
 દાન દયાની રીત ન રાખે, સુકિતનાં સુખ તે નહિ આપે. મોહ૦ ૫
 મનની મોજે દુનિયા મહાલે, નથી મરવું બાણે કોઈ કાલે;
 કાલ અપટમાં પકડી પાડે, નાખે દુર્ગતિ દુઃખના ખાડે. મોહ૦ ૬
 ચિન્તામણિ નરભવને હારી, જન્મ મરણ પામે સંસારી;
 બુદ્ધિસાગર આતમરાગી, થાવે મોહ માયાને ત્યાગી. મોહ૦ ૭
 (સાણંદ.)

“ અદ્ભુત તમાસા નયને દીઠા.”—પદ.

(૧૪૬)

અદ્ભુત તમાસા નયને દીઠા, જ્ઞાનિજન મન મીઠારે.

આ અજબ તમાસા૦

કીડી કુંજર ગળતી દેખી, હંસી મનમાં રેવેરે. આ૦ ૧
 માખી ચાલે પર્વત હાલે, અંધો આરશી દેખેરે. આ૦ ૨
 વાહળ વરશ્યું ચાતક તરશ્યું, લૂલો હુપે દોડેરે. આ૦ ૩
 મુંગો ગાવે ટુંટ બબલે, શીતલ અગ્નિ થાવેરે. આ૦ ૪
 સિંહ શશાના ભયથી હાર્યો, વાનર નાચું પરખેરે. આ૦ ૫
 કીડીએ જલધિ આપો પીધો, મૂષક સર્પને ગળતોરે. આ૦ ૬
 બુદ્ધિસાગર ઘટમાં શોધો, રાત્રે રવિ ઝળહતોરે. આ૦ ૭
 (સાણંદ.)

“ સુળો સત્યોપાય શિવપન્થનોરે.”—પદ.

(૧૪૭)

સુણો સત્યોપાય શિવપન્થનોરે, જિનવાણી કથે સુખકાર. સુ.
 અસ્તિનાસ્તિ સુદ્રાઙ્ગિત દ્રવ્ય છેરે; સહુ સાપેક્ષતા નિર્ધાર. સુ. ૧
 સ્યાદ્વાદ વચન છે ધર્મવૃદ્ધે, ઉત્સર્ગ અને અપવાદ; સુ૦
 વ્યવહાર નિશ્ચયનય સાધનારે, એકાન્તે નહીં જ્યાં વાદ. સુ૦ ૨

૯૪

ભજન પદ સંગ્રહ.

નયસખતપ્રરૂપિત આતમારે, નયસખ ગ્રહીત જ્યાં ધર્મ; સુ૦
 જ્ઞાનદર્શન આરિત્રની સેવનારે, જેથી નાસે અનાદિનાં કર્મ. સુ૦ ૩
 નવતત્ત્વોપદેશ જ્યાં ભાષિયોરે, કહ્યા સત્ય નિક્ષેપાચાર; સુ૦
 ભંગીસખ સંક્ષેપમાં સમાયછેરે, જ્યાં સર્વ વચનનો સાર. સુ૦ ૪
 દ્રવ્યક્ષેત્રને કાલભાવ વસ્તુમારે, જ્યાં સમ્યગ્ લહે અવતાર; સુ૦
 જ્ઞાનક્રિયા સાધનથી સાધીએરે, સાધ્ય સિદ્ધિ લહે સુખકાર. સુ૦ ૫
 ઉપાદાન નિમિત્તથી સાધનારે, પંચહેતુથી કાર્ય સધાય; સુ૦
 હોવે કાલાનુસારે સાધનારે, યતિ શ્રાદ્ધ માર્ગ વર્તાય. સુ૦ ૬
 ગુરુ સુખથી ઉપદેશ સુણો ધર્મનોરે, દ્રવ્યભાવે દ્વિધા જ્યાં ધર્મ. સુ૦
 લહે અુદ્ધિસાગર શુદ્ધ ધ્યાનથીરે, સત્ય શાશ્વતસિદ્ધનાં શર્મ. સુ૦ ૭
 (સાષ્ટંદ.)

“ ચેતન ચેતો હવે પ્યારા.”—પદ.

(૧૪૮)

પદ. દુઃખી તું દીકરી મારી—એ રાગ.

ચેતન ચેતો હવે પ્યારા, વચન માનો જરૂર મારા; ૧
 મુસાફર તું જગતમાં છે, સમજીલે સત્ય શામાં છે. ૧
 દેખાતું તે નહીં તારું, થશે દિન એક તે ન્યારું; ૨
 ખુલી ફેગટ હરખાયા, જુઠી માયા અને કાયા. ૨
 ફેગટ મानी શું કુલે છે, મોહાખિધમાં શું કુલે છે; ૩
 ભજીલે સત્ય જિન દેવા, ખરા તે શાન્તિના મેવા. ૩
 ફના એક દિન સહુ હોશે, અરે તું આંખથી જોશે; ૪
 સહા તું ધ્યાનમાં જાગી, અન્તરનો થા ખહુ રાગી. ૪
 સજી લે સાથ શિવ જવા, ગ્રહીલે ધર્મની નાવા; ૫
 અુદ્ધિસુખ શાન્તિનો ખેલી, ચેતીલે ખાજી છે છેલી. ૫

(સાષ્ટંદ.)

“દેસો અન્તર્માં આતમોરે.”—પદ.

(૧૪૯)

દેષો અન્તર્માં આતમોરે, સુખ શાન્તિનું ધામ. સુખ૦ દેષો૦
 પ્રેમે કરો તસ પૂજનારે, જેનું રૂડું છે નામ. દેષો૦ ૧
 આત્માભિસુખતા કીજીએરે, ત્યાગો પુદ્ગલ આશ. ત્યાગો૦ દેષો૦
 જ્ઞાનીગુરુજ્ઞાન આપશેરે, કરો સર્જી સુવાસ. દેષો૦ ૨
 ભૂલ્યા માયાના તોરમાંરે, જીવ પોતાનું ભાન. જીવ૦ દેષો૦
 જ્ઞાન વિના શું ગોઠડીરે, માન વિના શું દાન. માન૦ દેષો૦ ૩
 અરિહંત વાણી સાંભળોરે, રમો આતમરામ. રમો૦ દેષો૦
 બુદ્ધિસાગર ગુરુ સર્જીથીરે, સરે સઘળારે કામ. સરે૦ દેષો૦ ૪

“અન્ધારે અથડાણોરે માયામાં ભૂલી.”—પદ.

(૧૫૦)

અન્ધારે અથડાણોરે, માયામાં ભૂલી;
 લાલચથી લથડાણોરે, માયામાં ભૂલી.
 આવી માનવ ભવમાં કરવાનું તે વિસાર્યું,
 પણ જનું પડે અણધાર્યુંરે. માયામાં૦
 કાણુ તારૂં ભવમાં વિચારો વાત વહેલી,
 પણ વખત વહે છે છેલ્લીરે. યામાં૦ ૧
 જાણે ત્હારે મરવું નથી જ કોઈ કાળે,
 પણ અપટે મૃત્યુ અકાળેરે. માયામાં૦
 જાણે છે જગમાં મારા જેવો નથી સમજેલો,
 પણ કાલ અપટશે પહેલીરે. માયા૦ ૨
 જન્મ્યા તેને જાણું જરૂર ચિત્ત ધારો,
 પણ દેશ તુમારો ન્યારોરે. માયામાં૦
 સાચો આતમરાયા ગુરુ કૃપાથી પામી,
 થાજો તસ વિશ્રામીરે. માયામાં૦ ૩

૯૬

ભજન પદ સંગ્રહ.

ફોગટ વખત શું ગાળો, ભરવો પડે ઉચાળો,
 નજરે જગમાં ભાળોરે. માયામાં૦
 આતમ પ્રીતિ સાચી, રહેલો સદા ત્યાં માચી,
 બુદ્ધિસાગર રાચીરે. માયામાં૦ ૪

“સાચો અન્તર્ સ્વામી આતમદિલમાં ધ્યાવજેરે”-પદ.

(૧૫૧)

સાચો અન્તર્ સ્વામી આતમદિલમાં ધ્યાવજેરે,
 સોડહં અલખ જગાવી નિર્ભયપદ ઝટ પાવજેરે. સાચો૦ ૧
 સુખનો દરિયો ગુણથી ભરિયો, યોગી આતમ ધ્યાને વરિયો;
 અન્તર્ દિલમાં હિ તે પ્રેમથકી પધરાવજેરે. સાચો૦ ૨
 ભક્તિ કરજે પ્રભુની ભાવે, નિજગુણ કર્તા આપ સ્વભાવે;
 અહો ઘટ પોતાને તું ક્ષાયિકભાવે સમાવજેરે. સાચો૦ ૩
 ઝટપટ જંગાળોને ત્યાગી, સત્ય જ્ઞાનથી થા તું રાગી;
 ભાવે બુદ્ધિસાગર અન્તર્ આતમ ગાવજેરે. સાચો૦ ૪

“ દુનીઆમાં ફોગટ ફૂલ્યોરે. ”-પદ.

(૧૫૨)

દુનીઆમાં ફોગટ ફૂલ્યોરે, જીવલડા ને તું;
 ડહાપણના દરિયે ડૂલ્યોરે, જીવલડા ને તું.
 જ્યાં ત્યાં માઈ માઈ કરીને તું તો મહાલ્યો,
 દુર્ગતિ મારગ તેં ઝાલ્યોરે. જીવલડા૦ ૧
 વનસ્પતિના ભવમાં છેદાયો બહુ ભેદાયો,
 ત્યાં દુઃખ અનંતુ પાયોરે. જીવલડા૦
 વિગલેંદ્રિના ભવમાં વેઠ્યાં દુઃખો તેં ભારી,
 અજ્ઞાનાવસ્થા ધારીરે. જીવલડા૦ ૨
 ભિખારીના ભવમાં તેં ભીખ બહુ માગી,
 માયા મમતા નહિ ત્યાગીરે. જીવલડા૦

ભાગ ૧ લો.

૫૭

પશુ પક્ષીના ભવમાં વિવેકને વિસાર્યો, ધર્મ ન હૃદયે ધાર્યોરે.	જીવલડા૦	૩
લક્ષ્મી મળતાં લોભી પાખંડનો પૂજારી, ચેતનતા ભૂલ્યો તારીરે.	જીવલડા૦	
હિસા જીઠ ચોરી અહંકારમાં અથડાયો, માયામાં પછડાયોરે.	જીવલડા૦	૪
અદેખાઈથી નિન્દા કરી જનોની પાપી, પ્રભુ આણી ઉથાપીરે.	જીવલડા૦	
સમજીને સત્ય વાણી, કરો ન પાછી પાની, બુદ્ધિસાગરની વાણીરે.	જીવલડા૦	૫

(સાષ્ટંદ.)

“ અનુભવ વત્રિશી. ”—દુહા.

(૧૫૩)

સહ્શુદ્ધિ પંકજ નમી, પૂજ્ય સ્તુત્ય હિતકાર;		
આત્મધર્મ પ્રગટાવવા, મિત્ર મહા અવતાર.		૧
સ્વપર વિવેચન વસ્તુનું, આણી કરો વિવેક;		
ઉપાદેય શુદ્ધાત્મનો, ખરો ધર્મ છે એક.		૨
જાણ્યું આત્મસ્વરૂપ તો, જાણ્યા સર્વ પદાર્થ;		
આત્મ તત્ત્વના જ્ઞાનથી, અન્ય નહીં પરમાર્થ.		૩
સૂક્ષ્મજ્ઞાન જે આત્મનું, કાપે કર્માનન્ત;		
જગ જાણે તો શું થયું, આવે નહિ ભવાંત.		૪
ચરણ કરણ તપજપ સહુ, આત્મપ્રોધ વિણ ફેક;		
આત્મજ્ઞાન પરમાર્થને, વિરલા સમજે લોક.		૫
બાહ્યજ્ઞાનથી લોકમાં, માનપૂજ તો થાય;		
શ્રોતા વક્તા બાહ્યના, બાહ્યદષ્ટિતા પાય.		૬
પગ-ચમ ગતિ ઢાતાર છે, સત્યજ અનુભવ જ્ઞાન;		
અન્તર્ દષ્ટિ જાગતાં, હોવે અનુભવ ભાન.		૭

અન્તર્ દષ્ટિ ચેતના, ત્યાગે પુદ્ગલ સર્જાં;	
આત્મસ્વરૂપે રમણતા, સમતાગર્જાંતરર્જાં.	૮
આત્માનુભવ યોગથી, ઝળકે આતમજ્યોત;	
સ્થિરોપયોગે ધ્યાનથી, અન્તર્માં ઉઘોત.	૯
આત્મયોગી જે સુખ લહે, હોય ન તે સુખ ક્યાંય;	
ધન્દ્રાદિક પદવી લહે, તોપણ દુઃખની છાંય.	૧૦
જે પામ્યા તે ત્યાં રમ્યા, ભૂલ્યા પુદ્ગલ ભાન;	
સુખ સર્જાં રજાં રમે, પ્રાપ્તિ શિવકર સ્થાન.	૧૧
મન ચગ્-ચલતા ત્યાં મટે, દર્શન સ્પર્શન યોગ;	
લોગી થઈ ત્યાં લોગવે, અનન્ત સુખનો લોગ.	૧૨
જડ પુદ્ગલના લોગને, જાણ્યા મનમાં રોગ;	
શાતશાતાવેદની, ટળિયા તેના રોગ.	૧૩
વિનાશિક પુદ્ગલ સહુ, તનધન મન્દિર પેખ;	
અવિનાશી છે આત્મનો, ધર્મજ્ઞ જ્ઞાને લેખ.	૧૪
પુદ્ગલ પ્રપગ્-ચ કારમા, ત્યાં શુ' સુખની આશ;	
પર આશાથી પ્રાણિયા, થાવે જગના દાસ.	૧૫
અન્તરાત્મા ધ્યાનથી, સેવો સત્ય સદાય;	
શક્તિ અનન્ત જેહની, રમરતાં શિવસુખ થાય.	૧૬
રમતાં આત્મસ્વરૂપમાં, પામે યોગી સુખ;	
પર પુદ્ગલમાં જે રમે, પામે તે મન દુઃખ.	૧૭
મન વચ કાયા ભિન્ન છે, આત્મતત્ત્વ સુખકાર;	
સ્ત્યત્રયીનું ધામ છે, શુદ્ધરૂપ નિર્ધાર.	૧૮
શુદ્ધરૂપ પરમાત્મા, સત્તાથી પરખાય;	
સેવો ધ્યાવો આત્મા, વ્યક્તિભાવે થાય.	૧૯
પ્રેમ ભક્તિ વિશ્વાસથી, સેવો આતમ દેવ;	
આતમ તે પરમાત્મા, કીજે તેની સેવ.	૨૦
શુદ્ધરૂપમાં ચેતના, રમતી રહે નિશદ્દિન,	
તો પ્રગટે સુખ સન્તતિ, પરપુદ્ગલથી ભિન્ન.	૨૧

ભાગ ૧ લો.

૯૯

આત્મસ્વભાવે રમણુતા, સત્ય ચરણુ અવધાર;	
શુભુ સ્થાનક આરોહવા, પરપરિણુતિ નિવાર.	૨૨
પરપરિણુતિના નાશથી, સ્થિરતા ઘટમાં થાય;	
અખણુક ચિન્મય ચેતના, શુદ્ધરૂપતા પાય.	૨૩
સારસાર સહુ અન્થનું, સમ્યક્ ચેતન જ્ઞાન;	
ચેત્યા તેમાં જે રમ્યા, પામ્યા શાશ્વત સ્થાન.	૨૪
અનુભવજ્ઞાને ઝોળખે, જ્ઞાની શિવપુર પન્થ;	
નિશ્ચય ચરણુ તે રમ્યા; સત્ય થયા નિર્ઞન્થ.	૨૫
ભોગ પકુંમાં લેપતા, જ્ઞાની કદા ન પાય;	
જલપકુંજવત્ ભિન્ન તે, અન્તર્માંહિ સદાય.	૨૬
અન્તર્વૃત્તિ આતમા, ઔદયિક ભાવે ભોગ;	
ભોગવતાં પણુ યોગી જે, ટાળે ભવભય રોગ.	૨૭
બાહ્યચરણુ ચારિત્રમાં, એકાન્તે નહિ ધર્મ;	
આત્મજ્ઞાન વિના કદિ, ટળે ન આઠે કર્મ.	૨૮
અન્તર્નું ચારિત્ર તે, ચક્ષુથકી ન જણાય;	
દૃશ્ય વસ્તુ પુદ્ગલ સદા, ચેતો આતમરાય.	૨૯
અલ્પ સમયમાં સાધિયે, આત્મતત્ત્વ સુખકાર;	
લહો ભવ્ય શુદ્ધાત્મને, પરમ તત્ત્વ અવતાર.	૩૦
સિદ્ધા સિદ્ધે સિદ્ધશે, કરી કર્મનો અન્ત;	
તે સહુ આતમ બાણીને, ઈમ ભાખે ભગવન્ત.	૩૧
આત્મિક શુદ્ધ સ્વભાવના, ઉપયોગે છે ધર્મ;	
ધુદ્ધયબ્ધિ સુખ શાન્તિથી, પામે શાશ્વતશર્મ.	૩૨
અનુભવ બત્રિશી કહી, ગામ પોર દિન એક;	
વિચરી આતમ દેશમાં, પામી સાચી ટેક.	૩૩

“ ચાર દિવસનું ચાંદરણું સંસારનું. ”-પદ.

(૧૫૪)

(ઓધવજી સન્દેશો કહેજો શ્યામને—એ રાગ.)

ચાર દિવસનું ચાંદરણું સંસારનું;
ખાલુગરની ખાલુ જેવું ફેકજો;
લક્ષ્મી સત્તાથી છાક્યો શું માનવી,
પાછળ અન્તે પડશે તારી પોકજો. ચાર૦ ૧

છેલ છખીલા મોજી થઈ જે મહાલતા,
વેશ્યા સંગત કરતા દાડૂ પાનજો;
ચશ્માં નૂતાં ગર્વ ધરીને ઘાલતા,
ઘોઢી ઘાલ્યા ચાલ્યા કેઈ મશાણુજો. ચાર૦ ૨

મરડી મૂછો ચમચમ કરતા ચાલતા,
મગડરીમાં બોલે કડવા બોલજો;
રામ રમી ગ્યા પરમણીના રાગમાં,
પાપ પુણ્યનો થાશે અન્તે તોલજો. ચાર૦ ૩

ખાતે હાથે જે ન ઉડાડે કાગડો,
કંબુસ એવા અન્તે ચાલ્યા જાયજો;
દાન પુણ્ય કરશે તે આવે સાથમાં,
અન્તે પામર પાપ કરી પરતાયજો. ચાર૦ ૪

બણી ઠણીને દર્પણમાં શું દેખતો,
મુખ છાયા મિષે મૃત્યુ દેખાયજો;
એવું બણી ચેતો ચેતન ચિત્તમાં,
હાથે તે સાથે પરલવમાં થાયજો. ચાર૦ ૫

ડહાપણુ તાડૂ ધૂળમાં મળશે જીવડા,
કરજે દિલમાં દેવગુરૂ વિશ્વાસજો;
બુદ્ધિસાગર ધર્મ જગત્માં સાર છે,
ધર્મધ્યાનથી હોવે શિવપુર વાસજો. ચાર૦ ૬

(સાષ્ટક.)

“ ચેતી લે તું પ્રાણિયા. ”—પદ.

(૧૫૫)

(વૈદરભીવનમાં વલવલે—એ રાગ.)

ચેતી લે તું પ્રાણિયા, આઠ્યો અવસર જાય;	ચેતીં ૧
સ્વારથિયા સંસારમાં, હેતે શું હરખાય.	
જન્મ જરા મરણાદિકે, સાચો નહિ સ્થિરવાસ;	ચેતીં ૨
આધિ વ્યાધિ ઉપાધિથી, લવમાં નહિ સુખવાસ;	
રામા રૂપમાં રાચીને, જોયું નહિ નિજરૂપ;	ચેતીં ૩
ફેગટ દુનીઆ ફંદમાં, સહેતો વિષમી ધૂપ.	
માત પિતા ભાઈ દીકરા, દારાદિક પરિવાર;	ચેતીં ૪
મરતાં સાથ ન આવશે, મિથ્યા સહુ સંસાર.	
ચિન્તામણિસમ દોહીલો, પામ્યો મનુ અવતાર;	ચેતીં ૫
અવસર આઠ્યો નહીં મજે, તાર આતમ તાર.	
જેવી સંધ્યા વાદળી, ક્ષણમાં વિણુશી જાય;	ચેતીં ૬
કાચકુંભ કાયા કારમી, દેખી શું હરખાય.	
માયા મમતા પરિહરી, લજે શ્રી ભગવાન;	ચેતીં ૭
કરવું હોય તે કીજાએ, તપજપ પૂજા દાન.	
કેઈક ઘાલ્યા ઘોરમાં, ખાળ્યા કેઈ મશાણુ;	ચેતીં ૮
આંખમિંચાએ શૂન્યતા, પડતા રહેશે પ્રાણુ.	
વૈરાગ્યે મનવાળીને, ચાલો શિવપુર વાટ;	ચેતીં ૯
બુદ્ધિસાગર માંડળે, ધર્મ રતનું હાટ.	

(સાણુંદ.)

શ્રી મહાવીર સ્તવન.

(૧૫૬)

(વૈદરભી વનમાં વલવલે. એ રાગ.)

વીર જીનેશ્વર વન્દના, હોળે વારંવાર;	
લળી લળી વિનવું પ્રેમથી, મારા પ્રાણાધર.	વીર જીનેશ્વરં ૧

૧૦૨

ભજન પદસંગ્રહ.

ભટકયો ભવમાં ભૂલથી, વેઠ્યાં દુઃખ અપાર;	વીર૦ ૨
જન્મ જરા મરણાદિકે, સ્થિરતા નહીં લગાર.	
પુણ્યે મનુભવ પામિયો, મળ્યા ત્રિભુવન નાથ;	વીર૦ ૩
શરણુ શરણુ સાચું ગ્રહ્યું, આલો સેવક હાથ.	
સાચી સેવા સ્વામિની, બીજું આળપંપાળ;	વીર૦ ૪
તુજ દર્શન રાચી રહું, મેઘ આતક બાળ.	
આળકના બહુ દોષને, ટાળે તાત કૃપાળ;	વીર૦ ૫
ત્રાતા મારા છો સદા, દોષો ટાળો દયાળ.	
આળક માની આગળે, બોલે મનની વાત;	વીર૦ ૬
તુમ આગળ મુજ વીનતિ, માનો એ અવદાત.	
તારો આપણ આળને, સરશે સઘળાં કાજ;	વીર૦ ૭
સેવકને નહિ તારતાં, જશે આપની લાજ.	
ચન્દન બાળા બાકુલે, લીધું શિવપુર રાજ;	વીર૦ ૮
અપરાધી કેઈ તારીઆ, કરજો સેવક સાજ.	
શરણાગત મુજ સાહિબા, સાચો તુજ વિશ્વાસ;	વીર૦ ૯
ચરણુ કમળની સેવના, પૂરે સઘળી આશ.	
વીર વીર હૃદયે વસો, શરણું સાચું એક;	વીર૦ ૧૦
બુદ્ધિસાગર આળને, વીર ભકિતની ટેક.	(સાણુંદ.)

શ્રી વીર સ્તવન.

(૧૫૭)

(આધવણ સંદેશો કહેશો સ્યામને. એ રાગ.)

પરમ કૃપાળુ પુરૂષોત્તમ પરમાતમા,	
વીર જીનેશ્વર ત્રિશલાનન્દન દેવજો;	
સિદ્ધ બુદ્ધ ત્રાતા જ્ઞાતા સહુ વસ્તુના,	
પરમ ભકિતથી પ્રેમે કરૂં હું સેવ જો.	પરમ કૃપાળુ૦ ૧
ક્ષાયિકલાવે પામ્યા સિદ્ધિ સ્થાનને,	
સેવક ભમતો દુઃખદાથી સંસારજો;	

भाग १ लो.

१०३

आप अइपी सेवक इपी कर्मथी, निर्मोही तुम सेवक मोही धारणे. कामादिक शत्रु लत्या ते ध्यानथी, पीठे कामादिक सेवकनुं चित्तने;	परम कृपाणुं २
आशा तृष्णा वारी आप स्वभावथी, आशा तृष्णा दुःख देखे मुज नित्यने. पर पुद्गलमां मनडुं माइं भ्हालतुं, अंधाणी संसारे सुअनी आशने; कइष्वासिंधु कइष्णामृतथी सिंयने, ठरशे ठामे अनल तारे हासने.	परम कृपाणुं ३
धन कीर्तिमां ममता लावे माचीओ, प्रेमी मनडुं प्रमदा देणी थायने; भाणो अनल जे सहुं दुःअनी वारता, हीन हयाणु दर्शावे उपायने.	परम कृपाणुं ४
चित्तनी अज-अणतानुं औषध आपने, थापो स्वामी सेवक माथे हाथने; शानो लय सेवकने स्वामी साह्यथी, माथे गाणे त्रणु लुवनना नाथने.	परम कृपाणुं ५
साची वीनति सेवकनी जे सांलणी, जे जे कइष्णादृष्टिथी सुअहायने; पुद्धिसागर अवसर पामी तारने, प्रणुभुं प्रेमे निश दिन तारा पायने.	परम कृपाणुं ६
	परम कृपाणुं ७

ककावलि. २

(१५८)

कपटी कपटी शुं कडो छे, कपट न भाणु कोय;
कर्मनी साथे कपट करे तो, साथे कपटी सोय;
सुणुने वात हमारो लोक, शाने मनमां कूलो कैंक.

१

૧૦૪

બજન પદ સંગ્રહ.

- ખાખી ખાખી શું કહો છો, સહુની યાશે ખાખ;
સાચા ખાખી અન્તરના જે, જાણે માયા રાખ. સુષુણ્ણે ૦ ૨
- ગાંડો ગાંડો શું કહો છો, ગાંડા સહુ કહેવાય;
લેદ છેદ આતમના જ્ઞાને, સમજી તેહ ગણાય. સુષુણ્ણે ૦ ૩
- ઘારી ઘારી શું કહો છો, ઘારી સમતા લેખ;
સમતા સ્વાદે સુખિયા સન્તો, અન્તરમાં તે પેખ. સુષુણ્ણે ૦ ૪
- ચાકર ચાકર શું કહો છો, ચાકર નર ને નાર;
કરે ચાકરી પરમાતમની, સાચો ચાકર ધાર. સુષુણ્ણે ૦ ૫
- છાનું છાનું શું કહો છો, છાનું સત્ય ન કયાંય
માયાથી છાનો છે આતમ, શાને મન હરખાય. સુષુણ્ણે ૦ ૬
- જાતિ જાતિ શું કહો છો, જાત ન જાત ન કોય;
જન્મીને જન્મે નહીં જે જન, જાતિ તેની જોય. સુષુણ્ણે ૦ ૭
- ઝાઝ ઝાઝ એમ શું કહો છો, સાચું નહીં છે ઝાઝ;
હેહ છાઝ પરગટ પેખો આ, પામો શિવપુર રાજ. સુષુણ્ણે ૦ ૮
- ટે' ટે' ટે' ટે' શું કરો છો, ટળવળતા સહુ જાય;
સ્થિરતા આતમમાં જેની છે, ટે'ટે' તસ નહિ થાય. સુષુણ્ણે ૦ ૯
- ઠોઠ ઠોઠ એમ શું કહો છો, સહુને એછે છાપ;
અન્તરમાં પરમાતમ પરખે, નહિ તે ઠોઠ અપાય. સુષુણ્ણે ૦ ૧૦
- ડાહ્યા ડાહ્યા શું કહો છો, ડાહ્યા ગાંડા સર્વ;
નિર્લેખી નિર્મોહી ડાહ્યા, કદિ ન કરતા ગર્વ. સુષુણ્ણે ૦ ૧૧
- ઢઢો ઢઢો શું કહો છો, સહુ ઢઢો શિરદાર;
બૂદ્યા મોહ માયામાં જે જન, સાચા ઢઢો ધાર. સુષુણ્ણે ૦ ૧૨
- ઢાલ ઢાલ એમ શું કહો છો, સહુ છે કૂટયા ઢાલ;
ઢમ ઢમ વાગી ઢાલ કહે છે, સહુની વર્તે પોલ. સુષુણ્ણે ૦ ૧૩
- અભિમાનના તોરે કૂલે, છે તે સાચા ઢાલ;
જેના દિલમાં વાત ન ટકતી, યોલે નિન્દા યોલ, સુષુણ્ણે ૦ ૧૪
- ઢમ ઢમ વાગી ઢાલ કહે છે, અન્તર દષ્ટિ યોલ;
ઢાલ પોલના જેવી દુનિયા, કરજે તેનો તોલ. સુષુણ્ણે ૦ ૧૫

હુંદી હુંદી હુંદો સઘળું, હૂંદવું હોય તે હૂંડ;	
અન્ધારે અજવાળું ઘેરું, એ અન્તરૂતું ગૂઢ.	સુણુને૦ ૧૬
તમરૂં તારૂં શું કરે છે, ફેગટ લે અવતાર;	
નહિ છે તારૂં ચેતન ચેતો, પોતાને તું તાર.	સુણુને૦ ૧૭
સ્થાવર સ્થાવર શું કહે છે, જગમાં તું છે સ્થિર;	
સ્થિરતા સેવો સાચી સમજી, પામો ભવજલ તીર.	સુણુને૦ ૧૮
દાતા દાતા શું કહો છો, દાતા જગના દાસ;	
દાન કરે અન્તરના ગુણુતું, છોડી સઘળી આશ.	સુણુને૦ ૧૯
ધર્મી ધર્મી શું કહો છો, ધર્મી સહુ કહેવાય;	
વસ્તુ સ્વભાવે આતમ ધર્મે, વિરલા સમજે ભાય.	સુણુને૦ ૨૦
નાગો નાગો શું કહો છો, નાગા જન્મે સર્વ;	
નાગો નશુરા જનને સેવે, કરતો દિલમાં ગર્વ.	સુણુને૦ ૨૧
નફૂકટ નફૂકટ શું કહો છો, નફૂકટનો નહીં પાર;	
સમજી ધર્મને પાપ કરે તે, સાચો નફૂકટ ધાર.	સુણુને૦ ૨૨
નિર્મલ નિર્મલ શું કહો છો, નિર્મલ કોઈ કહેવાય;	
કૂડ કપટથી ન્યારો વર્તે, સુમતિ સર્જી સદાય.	સુણુને૦ ૨૩
ન્યાયી ન્યાયી શું કહો છો, ન્યાયીમાં અન્યાય;	
પરમાત્માને પ્રેમે પરણે, ભેદ દૃષ્ટિથી ન્યાય.	સુણુને૦ ૨૪
નીચ નીચ તું શું કહે છે, નીચા સન્ત સદાય;	
જુઓ તાડ છે ઉંચાં કેવાં, પર્વત જે પેખાય.	સુણુને૦ ૨૫
નીચ ઉંચનો ન્યાય જુખાને, જૂઠું સત્ય આચાર;	
નીચા ઉંચાં કુળથી માને, તે જગનો વ્યવહાર.	સુણુને૦ ૨૬
પ્રેમી પ્રેમી શું કહો છો, પ્રેમ પછી છે દુઃખ;	
સુખ વર્તે છે પ્રેમી દિલમાં, ભાગે સઘળી ભૂખ.	સુણુને૦ ૨૭
પામર પામર શું કહો છો, પામરના શિરદાર;	
આશા દાસીના જે વશમાં, તે પામર નર નાર.	સુણુને૦ ૨૮
પણિડત પણિડત શું કહો છો, પણિડત પરણે સાર;	
પરભાવે રમતો જે રહેવે, ફેકટ તસ અવતાર.	સુણુને૦ ૨૯

૧૦૬

બજન ૫૬ સંગ્રહ.

પાલ પાલ શું કહો છો, પાલ પોતે પેખ;
 અન્તર ગુણનું દાન કરે નહીં, સાચો પાલ લેખ. સુણ્ણને૦ ૩૦
 કૂલણ કૂલણ શું કહો છો, મન કૂલે કૂલાય;
 કૂલે નહિ જેનું મન ફંદે, કૂલણ નહીં કહેવાય. સુણ્ણને૦ ૩૧
 બળીયો બળીયો શું કહો છો, બળીઆ ગયા મશાણ;
 રાવણ પાંડવ કૌરવ યોદ્ધા, રહ્યાં નહીં નિશાન. સુણ્ણને૦ ૩૨
 ભૂંડો ભૂંડો શું કહો છો, ભૂલ્યા તે તો ભૂણ્ણ;
 પ્રભુ ભજનમાં ભાવ ન વર્તે, તે ભવ જલધિ ઝુણ્ણ. સુણ્ણને૦ ૩૩
 ભૂલ્યો ભૂલ્યો શું કહો છો, ભૂલ્યા ભણીને વેદ;
 જ્ઞાની ધ્યાની તપી જપીને, માયા આપે ખેદ. સુણ્ણને૦ ૩૪
 ભટકયા ભટકયા શું કહો છો, ભટકે રણનું રોઝ;
 ભટકયા નહીં તે જગમાં જોગી, કીધી આતમ ખોજ. સુણ્ણને૦ ૩૫
 ભોળા ભોળા શું કહો છો, ભોળા જન ભરમાય;
 પર સ્વભાવે જે જન રમતા, ભોળા તેહ ગણાય. સુણ્ણને૦ ૩૬
 યાચક યાચક શું કહો છો, યાચક ઈંદ્ર ગણાય;
 પરપુદ્ગલ ભીખની આશામાં, સહુ દુનિયા ભટકાય. સુણ્ણને૦ ૩૭
 યાચક સાચા આતમ ધનને, યાચે તેહ ગણાય;
 જ્ઞાની ધ્યાની યોગી સાધુ, ધન ધન યાચક રાય. સુણ્ણને૦ ૩૮
 રામા રામા શું કહો છો, રામા ભવનું મૂળ;
 રામા રાગે રામ ન મળશે, અંતે ધૂલંધૂલ. સુણ્ણને૦ ૩૯
 રામ રામ જપતાં જે જાગે, હોવે જન તે રામ;
 આતમ તે પરમાતમ રૂપે, સાચા જાણે રામ. સુણ્ણને૦ ૪૦
 રાગી રાગી શું કહો છો, જૂઠા જગના રાગ;
 આતમ રાગે જે રજૂઆયા, ધન ધન તે સૌભાગ્ય. સુણ્ણને૦ ૪૧
 લાલચ લાલચ શું કરો છો, લાલચનો નહિ અન્ત;
 લાલચ ત્યાગી રાગી જગમાં, શોભે સાચા સન્ત. સુણ્ણને૦ ૪૨
 વૈરી વૈરી શું કહો છો, વૈરી આપોઆપ;
 વૈર સમાવે સમતા આવે, નાસે સહુ સન્તાપ. સુણ્ણને૦ ૪૩

વેશ્યા વેશ્યા શું કરો છો, કુમતિ વેશ્યા દિલ;
 વિકાર વેશ્યા વૈર ઝેરને, ક્ષણમાં આતમ!!! પીલ. સુણ્ણને૦ ૪૪
 શાન્તિ શાન્તિ સહુ કહે છે, શાન્તિ નાણુ કોય;
 શાન્તિ જગની બ્રાન્તિ હરતી, કબુ ન દુઃખડાં હોય. સુણ્ણને૦ ૪૫
 સેવા સેવા શું કરો છો, સેવા કરતા સર્વ;
 પરમાતમ ગુરૂ જનની સેવા, ટાળે સઘળા ગર્વ. સુણ્ણને૦ ૪૬
 સાધુ સાધુ શું કહો છો, સાધુ સાધે ધર્મ;
 પગચમહાત્રત પ્રેમે પાળે, ટાળે આઠે કર્મ. સુણ્ણને૦ ૪૭
 સાચું સાચું શું કહો છો, સાચું આતમ સુખ;
 પરમાં સુખની આશા રાખે, પામે ભવમાં દુઃખ. સુણ્ણને૦ ૪૮
 હાર્યા હાર્યા શું કહો છો, હાર્યા કામે વીર;
 રાગાદિકને છુટ્યા જગમાં, તીર્થકર મહાવીર. સુણ્ણને૦ ૪૯
 જ્ઞાની જ્ઞાની શું કહો છો, જ્ઞાની ગોથાં ખાય;
 રાગદ્વેષને છુટે જે જન, જ્ઞાની તેહ ગણાય. સુણ્ણને૦ ૫૦
 આન્યા આન્યા શું કહો છો, આન્યા ચાલ્યા નય;
 ત્રણ લોકમાં કીર્તિ જેની, આન્યા તે સુખદાય. સુણ્ણને૦ ૫૧
 ખેડા ખેડા શું કહો છો, ખેડા ઉઠે બ્રાત;
 ખેડા ક્ષાયિકલાવે સિદ્ધો, ધન તેના અવદાત. સુણ્ણને૦ ૫૨
 ઉઠ્યા ઉઠ્યા શું કહો છો, જેને ઉઠે જીવ;
 ઉઠ્યા આતમ ભાવે સન્તો, નાણી જીવને શીવ. સુણ્ણને૦ ૫૩
 જોગી જોગી શું કહો છો, જોગી સાધે જોગ;
 અક્ષય ખલકમાં સશ્યા સમજી, લોગવતા નહિ ભોગ. સુણ્ણને૦ ૫૪
 જૂઠું જૂઠું શું કહો છો, જૂઠી જગ ઝંઝાળ;
 જૂઠામાં માફ જે માને, તે જન જગમાં બાળ. સુણ્ણને૦ ૫૫
 ભક્તિ ભક્તિ સેવો સજ્જન, ભક્તિ સુખતું મૂળ;
 દેવગુરૂની ભક્તિ વીણુ તે, કિરિયા નાણો ધૂળ. સુણ્ણને૦ ૫૬
 મર્જાલ મર્જાલ જિનવર નાપે, ગણુને સહુ નવકાર;
 ચૌદ પૂર્વમાં મર્જાલ મોટું, ઉતરશે ભવપાર. સુણ્ણને૦ ૫૭

૧૦૮

બજન પદ સંગ્રહ.

ગુર્જર દેશે સાણુંદ ગામે, ઝોગણિશ ત્રેસઠ સાલ;
 અષાઠ સુદિ સાતમ સાંજે, સ્તવના મર્જાલ માલ. સુણુજે૦ ૫૮
 સમજી ગણુજે શ્રીનવકાર, તેથી ઉતરશે ભવપાર;
 ભણુશે ગણુશે જે જન ભાવે, તેહ લહે સુખસાર. સુણુજે૦ ૫૯
 બુદ્ધિસાગર અવસર પામી, ધર્મ હૃદયમાં ધાર;
 સમજી ગણુજે શ્રીનવકાર, તેથી ઉતરશે ભવપાર. સુણુજે૦ ૬૦
 (સાણુંદ.)

સદ્ગુરુ સ્તુતિ પદ.

(૧૫૯)

સદ્ગુરુની શિક્ષા સારીરે, વિચારી જોજો,
 તારે નરને નારીરે, વિચારી જોજો;
 ગુરુ જ્ઞાનિની સેવા, સાચા છે સુખના મેવા,
 ગુરુ સમજવે દેવારે, વિચારી જોજો. સદ્ગુરુ ૧
 ગુરુની સાચી વાણી, શિવપુરની છે નિશાની;
 તરશ્યાને જેમ પાણીરે, વિચારી જોજો. સદ્ગુરુ ૨
 માથે ગુરુજી ગાજે, તેની શોભાતો છાજે;
 તેથી કુમતિ લાજેરે, વિચારી જોજો. સદ્ગુરુ ૩
 ગુરુની ભક્તિ પ્રીતિ, નાસે છે તેથી ભીતિ;
 એ ઉત્તમ જનની રીતિરે, વિચારી જોજો. સદ્ગુરુ ૪
 ગુરુગમની યલિહારી, જગમાંહિ ઉપકારી;
 સદ્ગુરુની વાતો ન્યારીરે, વિચારી જોજો. સદ્ગુરુ ૫
 બુદ્ધિસાગર દીવો, સદ્ગુરુ ચિરંજીવો;
 ગુરુ વચનામૃત પીવોરે. સદ્ગુરુ ૬
 (સાણુંદ.)

ભાગ ૧ લો.

૧૦૯

સમાધિ પદ.

(૧૬૦)

(ઓધવજી સંદેશો કહેજો શ્યામને-એ રાગ.)

- અન્તર્ના અલબેલા સાહિબ રીજશે,
ત્યારે મારાં સઘળાં કારજ સિદ્ધજો;
અષ્ટ સિદ્ધિ ઘટમાં પ્રગટે છે ધ્યાનથી,
દાન ગુણોનું પોતાને પરસિદ્ધજો. અન્તર્ ૧
- યમ નિયમ આસનને પ્રાણુયામથી,
શરીર શુદ્ધિ થાશે ચિત્ત પવિત્રજો;
પદ્માસન સિદ્ધાસન વાળી ખેસજો,
સુધુમ્ણા લેદક આસનની રીતજો. અન્તર્ ૨
- પ્રત્યાહારે ચિત્તની સ્થિરતા સમ્પજો,
ધારણાથી ધારો અન્તર્ દેવજો;
ધ્યાનલેદ સમજીને ધ્યાને ધ્યાઈએ,
અન્તર્ આતમ પરમાત્મની સેવજો. અન્તર્ ૩
- નિર્વિકલ્પ સમાધિરૂપે સમ્પજો,
સુખનો દરિયો ગુણથી ભરિયો પૂરજો;
અલખ દશાની અવિચલ રટના લાગતાં,
નિર્મલ નિરખે નયણે આતમ નૂરજો. અન્તર્ ૪
- સહજસમાધિ મોટી મનમાં માનીએ,
વળજો એની વાટે ંહેલા વીરજો;
ડોંગે મેરૂ પણ ચિત્ત ચગચલતા નવી હુવે,
ધ્યાનદશા એવી વર્તેતો ધીરજો. અન્તર્ ૫
- અનેકાન્તદૃષ્ટિથી આતમ ઓળખી,
પૂજો ધ્યાવો ગાવો શ્રી ભગવાન જો;
નિર્નામી પણ અનેક નામો એહનાં;
પડ્ દર્શનમાં સહુ ધ્યાવે છે ધ્યાનજો. અન્તર્ ૬
- સાતનયોથી સ્વરૂપ સમજો આતમનું,

૧૧૦

ભજન પદ સંગ્રહ.

સાપેક્ષે ષડ્ દર્શન આત્મ સમાયજ્ઞે;
 સ્યાદ્દાદ સત્તાથી પૂરણુ પામીએ,
 લેહલાવ ઝઘડો ત્યારે દૂર થાયજ્ઞે. અન્તર્ ૭
 અન્તર્ સ્વામી સમજ્યા ત્રિણુ શું સેવના,
 શ્રદ્ધા ભક્તિ પ્રીતિથી પરખાયજ્ઞે;
 શબ્દ સૃષ્ટિ વિકલ્પ શમ્યા નિજ શુદ્ધિમાં,
 બુદ્ધિસાગર અન્તર્યામી ગાયજ્ઞે. અન્તર્ ૮
 (સાષ્ટંદ.)

“સહુ શક્તિના સ્વામી આતમ માહરા.”—પદ.

(૧૬૧)

(આધવજી સંદેશો કહેજ્ઞે શ્યામને. એ રાગ.)

સહુ શક્તિના સ્વામી આતમ માહરા,
 તારો મહિમા દીઠો અપરંપારજ્ઞે;
 કેવલજ્ઞાને જાણે લોકાલોકને,
 ધ્યાતા પણ તું ધ્યેય સ્વરૂપી ધારજ્ઞે. સહુ ૦ ૧
 કુમતિસર્જે રમતાં આ સંસારમાં,
 પામી દુઃખો ભટક્યો વારંવારજ્ઞે;
 ગુરૂપ્રતાપે શુદ્ધ સ્વરૂપ નિહાળતાં,
 ધન્ય દીવસને ધન્ય ઘડી અવતારજ્ઞે. સહુ ૦ ૨
 અમલકાર વિદ્યા લખિધતું સ્થાન તું,
 ગુરૂગમયુક્તિભક્તિ અર્પે સર્વજ્ઞે;
 પૂજા ભક્તિ ધ્યાનાશ્રય છે આતમા,
 તત્ત્વજ્ઞાનથી નાસે મિથ્યા ગર્વજ્ઞે. સહુ ૦ ૩
 ચેતન શક્તિ ચેતન ભાવે દેખીએ,
 જડની શક્તિ જડ સ્વભાવે જાણજ્ઞે;
 અનન્ત સુખતું સ્થાનક આતમ જાણીએ,
 અનુભવયોગે પ્રગટે તેતું ભાનજ્ઞે. સહુ ૦ ૪

અખણ્ડ ઉપયોગે તું ઘટમાં જાગજે;
 દુઃખમય જાણી સઘળો આ સંસારજે;
 વકતા ધ્યાતા ધ્યેય તત્ત્વની એકતા,
 દ્રવ્યાર્થિકનયથી મનમાં નિર્ધારજે. સહુ૦ ૫

આતમ કર્તા કર્મ કરણુ પણુ આતમા,
 સંપ્રદાનને અપાદાન પણુ એહજે;
 અધિકરણુ પણુ આતમને અવલોકીએ,
 પર્યાયાર્થિકનયથી હોવે તેહજે, સહુ૦ ૬

સમજ સાતનયોથી આતમસ્વરૂપને,
 ટાળો મિથ્યા વિષય વાસના રાગજે;
 ખુદ્ધિસાગર અવસર પામી ચેતજે,
 અન્તર્થી કરજે સહુ માયા ત્યાગજે. સહુ૦ ૭

(સાષ્ટક.)

“જ્ઞાનાનન્દી તત્ત્વ સ્વરૂપી આતમા.”—આત્મપદ.

(૧૬૨)

(આઘવજ સન્દેશો કહેજે શ્યામને—એ રાગ.)

જ્ઞાનાનન્દી તત્ત્વસ્વરૂપી આતમા,
 અન્તર્યામી પુરૂષોત્તમ ભગવાનજે;
 બ્રહ્મા વિષ્ણુ શંકર ને ગોપાળજી,
 અનેક નામે શોભે તું ગુણુવાનજે. જ્ઞાનાનન્દી૦ ૧

અન્તર્ દૃષ્ટિ દર્શન કીજે આતમનું,
 નાસે તેથી ભવભય બ્રાન્તિ ભર્મજે;
 સગુણુ નિર્ગુણુ આતમ તું સાપેક્ષથી,
 અનેકાન્ત સ્વભાવી તારો ધર્મજે. જ્ઞાનાનન્દી૦ ૨

તહારી ભક્તિ સ્થિરતા શાન્તિ આપતી,
 સ્વપર પ્રકાશક નિરાધાર નિર્ધારજે;
 સંયમ પુષ્પે પૂજે આતમરાયને,
 તેથી પામે ભવસાગરનો પારજે. જ્ઞાનાનન્દી૦ ૩

૧૧૨

ભજન ૫૬ સંપ્રદ.

રાગદ્રેષથી ખહિરાતપદ જાણીને,
 કરજો તેનો જ્ઞાનદૃષ્ટિથી નાશજો;
 સ્થિરોપયોગે જાગો તત્ત્વ સ્વરૂપમાં,
 અસંખ્યપ્રદેશે ક્ષાયિકભાવે વાસજો. જ્ઞાનાનન્દી૦ ૪
 સામગ્રી પામીને આતમ ચેતજો,
 મોહમાયાનો કરજો નહિ વિશ્વાસજો;
 વિષયવિકારો વિષની પેઠે જાણજો,
 પરપુદ્ગલની છોડી દેજો આશજો. જ્ઞાનાનન્દી૦ ૫
 અખણ્ડ અવિનાશીની વાટે ચાલજો,
 ષડ્દર્શનમાં સહુજન તુજને ગાયજો;
 યુદ્ધિસાગર આવિર્ભાવ જગાવવા,
 સત્સર્જીમ ઉદય કરજો હિત લાયજો. જ્ઞાનાનન્દી૦ ૬
 (સાષ્ટક.)

“ચિદાનન્દ ચેતનજી વહેલો જાગજે.”—પદ.
 (૧૬૩)

(ઓધવજી સન્દેશો કહેજો શ્યામને.—એ રાગ.)

ચિદાનન્દ ચેતનજી વહેલો જાગજો,
 ભરનિદ્રામાં આયુ નિષ્ક્રમ જાયજો;
 ઊઘે ઉઘણ ચોરો લૂંટે ચેતજો,
 વૈરજી નિદ્રાવશથી દુઃખડાં થાયજો. ચિદાનન્દ૦ ૧
 કાલ અનાદિ ઉઘ્યો મિથ્યારાત્રીમાં,
 પરસ્વભાવે લેતો શ્વાસોર્ધ્વાસજો;
 સર્વવિઘાતક નિદ્રા દુઃખની ખાણ છે,
 શું કરવો ત્યાં સુખબુદ્ધિ વિશ્વાસજો. ચિદાનન્દ૦ ૨
 ભવિતવ્યતાયોગે સદ્યુરૂ સર્જીથી,
 જાગતાં ઘટ દેખ્યો અનુભવ ભાણજો;
 સ્વતઃ પ્રકાશી ઝળકી જ્યોતિ આત્મની,
 ઉઠ્યો ચેતન આજસ છાંડી જાણજો. ચિદાનન્દ૦ ૩

સુખની ધારા પ્રગટી સહજસમાધિથી, શમ્યા વિકલ્પો પામી સ્થિરતા ઝોધજો; વિષય વાસના આશા તૃષ્ણા પૂજના, નાઠા દોષો મોહમાયાને કોધજો.	ચિદાનન્દ૦ ૪
અનુભવયોગે તાળી લાગી ધ્યાનની, બાહ્યભાવનું ભૂલાયું સહુ ભાનજો; આત્મ રાગે રંગાણી છે ચેતના, સેવે ઘટમાં શુદ્ધ બુદ્ધ ભગવાનજો.	ચિદાનન્દ૦ ૫
શ્વાસોર્ધ્વાસે સમરો શાન્ત કૃપાળુને, કરશે કઠ્ઠણા પ્યારો આપો આપજો; હરતાં ફરતાં ખાતાં પીતાં પહેરતાં, ધંધો કરતાં સુરતાની છે છાપજો.	ચિદાનન્દ૦ ૬
દેહી પણ વિદેહી પોતે એકલો, ન્યારો અન્તરૂથી કરતો સહુ કામજો; ક્ષયોપશમ ઉપશમ ભાવે છે સાધના, દેશે દર્શન દીન દયાળુ સમજો.	ચિદાનન્દ૦ ૭
સેવો ધ્યાવો બુજો આત્મરામને, એનાથી સમજો છે જીવો સર્વજો; જીવ શિવનો ભેદભાવ ઝઘડો ટુચો, બુદ્ધિસાગર નાઠો મિથ્યા ગર્વજો.	ચિદાનન્દ૦ ૮ (સાષ્ટક.)

“ સ્વામીને સેવક તું પ્યારા આત્મા. ”—પદ.

(૧૬૪)

(ઝોધવજી સંદેશો કહેજો શ્યામને—એ રાગ.)

સ્વામીને સેવક તું પ્યારા આત્મા,
અવ્યાપક પણ જ્ઞાને વ્યાપક સર્વજો;
અવિનાશી પણ અનિત્ય તું પર્યાયથી,
તુજને જાણ્યાં નાઠો મિથ્યા ગર્વજો.

સ્વામીને૦ ૧

આતમ ભાવે માયા અસતી બાણીએ, જડ સ્વભાવે છતી માયાને પેખજો; સંગ્રહની સત્તાથી એકજ આતમા, અનેક વ્યક્તિ ભાવે આતમ દેખજો.	સ્વામીને૦ ૨
નાક વિના શોભે નહિ મુખ સંસારમાં, વર વિના શોભે નહીં જેવી બનજો; મીઠા વીણુ લોજનની શોભા જેહવી, જ્ઞાન વિના આતમનું એવું બાણુજો.	સ્વામીને૦ ૩
જ્ઞાન વિના સાધે શું આતમ સાધના, આતમજ્ઞાને ટળશે કર્મ વિકારજો, ભુદ્ધિસાગર અવસર પામી ચેતીએ, સદ્ગુણોને સત્ સર્જામ આધારજો.	સ્વામીને૦ ૪ (સાષ્ટઠ.)

“જીવ આવ્યો અવસર આ જાય છેરે.”—૫૬.

(૧૬૫)

(જીવ બાણુ મારે ખરવું નથીજો, જેમ પીપળના પાનને
ખરવું નથીજો.)—એ રાગ.

જીવ આવ્યો અવસર આ જાય છેરે, શિદ માયામાં ગોથાં ખાય છેરે; જ્ઞાને જન્મ્યો જોને તું જીવડારે, દેખ ઓલાઈ જાશે દીવડારે.	જીવડા૦ ૧
માની મોટાઈ માનવ મહાલતોરે, અણુધારે દિવસ થશે ચાલતોરે.	જીવ૦
શું કૂલ્યો કરે છે સંસારમાંરે, મજ્યો માનવ ભવ નહિ હારમાંરે.	જીવડા૦ ૨
નામ ઠામ નિશાની રહે નહીંરે, તાડ આયુષ એળે જશે વહીરે.	જીવ૦

મીઠી વાણી બોલતાં ન આવડીરે, બોલે કડવી વાણી જેવી ફાવડીરે.	જીવડાં ૩
દાણા ઘંટીમાં દળાતા દેખતાંરે, કાળ ઘંટી પીલાઈશ પેખતાંરે.	જીવં
કર પ્રભુની લક્ષિત જ્ઞાન ધ્યાનથીરે, ચિત્તવાળી જૂઠા અભિમાનથીરે.	જીવડાં ૪
ચેત ! કોઈ ન કહેવા આવશેરે, મારું મારું કરી દુઃખ પાવશેરે.	જીવં
કર પ્રભુ ભજન શ્વાસોચ્છ્વાસથીરે, વહે બુદ્ધિસાગર વિશ્વાસથીરે.	જીવડાં ૫ (સાણુંદ.)

“જગતના खेल છે સોટા.”—પદ.

(૧૬૬)

(પદ્મપ્રભુ પ્રાણસે પ્યારા—એ રાગ.)

જગતના ખેલ છે ખોટા, કદિ નહીં થાય મનમોટા.	જગં ૧
સદા છે દુઃખ માયામાં, સદા સુખ ધ્યાન છાયામાં; પ્રભુનું નામ સુખ આપે, પ્રભુનું નામ દુઃખ કાપે.	જગં ૨
પ્રભુ લક્ષિત ન જો થાશે, તદા દિન દિન દુઃખ થાશે; જીલલડી ગા જીનેશ્વરને, હૃદય તું દેવને ધરને.	જગં ૩
સુઆ જે મોજમાં માતા, તર્યા જે દેવને ગાતા; જગતમાં જન્મ ધાર્યો તે, ભજન વિષુ જન્મ હાર્યો તે.	જગં ૪
છેવટની આંખ મિંચાશે, તદા તું ખૂબ પરતાશે; હજી છે હાથમાં બાજી, કરી લે આત્મને રાજી.	જગં ૫
ગાઠી થોડા ગરમત ગાડી, સુંદર શય્યા અને લાડી; મળેલા ભોગ એ જાશે, પાછળથી કોઈ તે ખાશે.	જગં ૬
ગણી તું ફેક દુનિયાને, પ્રભુના ભવ્ય ગુણ જાને; બુદ્ધચન્દિ સન્તનો સડ્ડી, ગ્રહે તે સુખ ગુણ રડ્ડી.	જગં ૭

(ગાધાવી.)

૧૧૬

ભજન ૫૬ સંગ્રહ.

“શાને તું કરે છે માયારે.”—પદ.

(૧૬૭)

(ચેતાવું ચેતાવું તનેરે પામર પ્રાણી—એ રાગ.)

શાને તું કરે છે માયારે, નાહક પ્રાણી;
 મરડી મૂછોને ચાલે, મગરૂરીમાંહિ મહાલે;
 જવું પડે હાથ ઠાલેરે. નાહકં ૧

પ્રભુ નામ નહિ લીધું, સન્તને ન દાન દીધું;
 કપટવિષ પ્રેમે પીધુંરે. નાહકં ૨

બ્રાન્તિમાં ભૂલી ભારી, આખી ઉમ્મર હારી;-
 થાશે કોણુ ગતિ તારીરે. નાહકં ૩

જોદે તે પડે છે પહેલો, પરના ખુરામાં ઘેલો;
 મનમાં રહીને મેલોરે. નાહકં ૪

ખીબનું દેખીને સાડું, મનમાં લાગે નડાડું,
 ભણું થાશે કેમ તાડું રે. નાહકં ૫

કપટથી કાળું થાશે, ધાર મન વિશ્વાસે;
 પોતે તું તો છેતરાશેરે. નાહકં ૬

કપટ કળાને ત્યાગી, સદ્ગુરૂ શીખ માગી;
 યુદ્ધિસાગર ઘટ જાગીરે. નાહકં ૭

(ગાધાવી.)

“જીવડા પ્રભુ મજીલેરે.”—પદ.

(૧૬૮)

(ચેતાવું ચેતી લેજેરે—એ રાગ.)

જીવડા પ્રભુ ભજલેરે, અવસર આંચો એળે જાશે;
 પ્રભુ ભજંતાં દામ ન બેસે, કોટી કર્મ કપાશે. જીવડાં ૧

દુઃખ દાવાનળ ભવમાં ભમતાં, સુખ નીપજે નહીં સાડું;
 મોહ માયા કોધે સપડાતાં, ભાગ્ય ખગડશે તાડું. જીવડાં ૨

ભાગ ૧ લો.

૧૧૭

ભૂડી દુનિયાની આજમાં, મકલાઈ શું મહાલો;
 કાળ પકડશે પલમાં આવી, સાચો મારગ અલો. જીવડાં ૩
 વજ્ર પેટીમાં પેસો તોપણ, મરણ કદિ નહિ મૂકે;
 યુદ્ધિસાગર અવસર રૂડો, ચતુર થઈ શું ચૂકે. જીવડાં ૪
 (ગાધાવી.)

“ગાફલ ગર્વ કરીનેરે.”—પદ.

(ચેતાવું ચેતી લેજેરે—એ રાગ.)

(૧૬૯)

ગાફલ ગર્વ કરીનેરે, મનમાં મોટાઈથી ફૂલ્યો;
 પ્રભુ ભજ્યાવિષ્ણુ પાપકર્મથી, ભવસાગરમાં ડૂલ્યો. ગાફલ ૧
 દગા પ્રપગ્-ચો પાપ કરીને, લક્ષ્મી ભેગી કીધી;
 પરભવતું પસ્તાતું થાતાં, ખાશે કોઈક ઋદ્ધિ. ગાફલ ૨
 હું પંચાતી ડાહ્યા ડમરો, હું નૃપતિ અધિકારી;
 હું હું કરતાં શ્વાસ અસ્યાથી, ગતિ પકડશો ન્યારી. ગાફલ ૩
 હુંમાં માયા હુંમાં જાયા, હુંના જગ પડછાયા;
 હુંને માઈ મૂકી દેતાં, સન્તો સુખ બહુ પાયા. ગાફલ ૪
 કોટી કલ્પના કરો માનવી, કોઈ ન આવે સાથે;
 યુદ્ધિસાગર ચેત્યા તે નર, જેને સદ્ગુરૂ માથે. ગાફલ ૫
 (સાણુંદ.)

“સુખ દુઃખ આવે સહુના શીરે.”—પદ.

(૧૭૦)

(અરે જીવ શીદને કલ્પના કરે—એ રાગ.)

સુખ દુઃખ આવે સહુના શીરે, ભોગવ્યા વિષ્ણુ તે કદિ નહિ ટળે.
 કોટિ જન્મનાં કરેલ પાપો, અવસર આવે રૂળે;
 ધીરજ હારી શોક કરીને, શિદને જીવડા બળે. ભોગવ્યાં ૧
 સ્ત્રીતા સતી દ્રૌપદી દમયંતી, વનવાસે ટળવળે;
 સુખ દુઃખ ભોગો આવે એણીપેરે, જેમ ગજેન્દ્ર કાંઠું ગળે. ભોગ ૨

૧૧૮

ભજન પદસંગ્રહ.

કલંક પડયાં છે મહાસતીઓને, નામે મર્જાલ કરે;
 શ્રીવીર પ્રભુના કાને ખીલા, ઠોક્યા ગોષે અરે. લોગવ્યાં ૩
 જરાકુમારને હાથે મરણું, થયું કૃષ્ણનું અરે;
 દુઃખ આંખ્યાં જ્યારે વીરપ્રભુને, સાહાય્ય કોઈ નહિ કરે. લોગ ૪
 કર્યાં કર્મ લોગવવાં સહુને, કોઈનું કાંઈ ન વળે;
 સુખ દુઃખમાં સમભાવ કરે તે, મુક્તિપુરીમાં લળે. લોગવ્યાં ૫
 ચંદ્ર સૂર્ય જેવા પણ જગમાં, દેખો નજરે કરે;
 યુદ્ધિસાગર સમતા સેવે, રાગ દ્વેષ નહીં છળે;
 જ્ઞાનિને સુખડાં, ઇશુ વિધિ મળે. લોગવ્યાં ૬

(સાષ્ટક.)

“અમોને તમો સમા જાતિ.”—પદ.

(૧૭૧)

(પદમ પ્રભુ પ્રાણસે પ્યારા—એ રાગ.)

અમોને તમો સમા જાતિ, અમોને તમો સમા જાતિ;
 પશુ પંખી અમારાં છે, અમારાં તે તમારાં છે; અમોને ૧
 નહિ કો કોઈનું વૈરી, નહિ કો કોઈનું ઝેરી;
 સહુ જીવ મિત્ર મારા છે, મમત્વ ભાવ વિસાર્યા છે. અમોને ૨
 જીવોને પ્રેમથી ભેટું, અમારે કાંઈ નહિ છેટું;
 અમારે સર્વથી હળવું, અમારે સર્વથી મળવું. અમોને ૩
 દયા ગર્જા હૃદય ઠહેલી, અમોને પ્રેમથી કહેલી;
 અમારામાં સદા ઝીલે, અનન્તાં સુખ તસ દીલે. અમોને ૪
 અમારી આંખમાં ચંદ્ર, અમારા નેત્રમાં ભદ્ર;
 જગત આ ભાસતું મોટું, જગત આ ભાસતું ખોટું. અમો ૫
 અપેક્ષા જીવની સાચી, એકાન્તે વાત છે કાચી,
 યુદ્ધચંધિ જીવની સેવા, અમારે શુદ્ધ એ મેવા. અમોને ૬

(સાષ્ટક.)

ભાગ ૧ લો.

૧૧૯

“વેપારી ઉપર.”—પદ.

(૧૭૨)

(ઓધવજી સંદેશા કહેજો શ્યામને—એ રાગ.)

વ્યાપારી વ્યાપારે મનકું વાળજે,
 કરજે ઉત્તમ સદ્વસ્તુ વ્યાપારજે;
 કપટ કરીને છેતરજે સહુ કર્મને,
 છેતરવા નહિ જીવોને તલભારજે. વ્યાપારી૦ ૧
 વિવેકદૃષ્ટિથી સહુ વસ્તુ દેખજે,
 સુખકર સારી વસ્તુનો કર ખ્યારજે;
 દાન દયા સંયમ શીયલને સત્યતા,
 સમતા આદિ વસ્તુનો સ્વીકારજે. વ્યાપારી૦ ૨
 સોદાગર સદ્ગુણ સાચા માનજે,
 લોભાદિક ચોરોનો કરજે ખ્યાલજે;
 લાભ મળે તે સાચવજે ઉપયોગથી,
 અન્તરદૃષ્ટિને કરજે રખવાળજે. વ્યાપારી૦ ૩
 સ્યાદ્વાદદૃષ્ટિનાં કરજે ત્રાજવાં,
 સહનશીલતા કાતર સારી રાખજે;
 જજ રાખો વ્યાપારી આતમ જ્ઞાનનો,
 સ્થિરતા ગાદી ખેશી સાચું ભાખજે. વ્યાપારી૦ ૪
 પ્રતિક્રમણના રોજમેળથી દેખજે,
 દિવસમાં શુ' મળિયો લાભાલાભજે;
 બાહ્યલક્ષ્મીની ચગચલતાને વારજે,
 જલનું બિન્દુ પડિયું જેવું ડાલજે. વ્યાપારી૦ ૫
 દુઃખને પણ સુખ માની હિમ્મત ધારજે,
 પરપરિણતિ વેશ્યાનો સર્જી નિવારજે;
 ક્ષાયિકભાવે દાનાદિક ગુણ લાભથી,
 જન્મ જરનાં દુઃખ નાસે નિર્ધારજે. વ્યાપારી૦ ૬
 માયાના વ્યાપારે ત્યાગી જ્ઞાનથી,

૧૨૦

ભજન પદ સંગ્રહ.

અન્તરના વ્યાપારે ધરજે ધ્યાનજે;
 બુદ્ધિસાગર અનન્ત સુખડાં સમ્પજે;
 આતમ થાવે સિદ્ધ બુદ્ધ ભગવાનજે. વ્યાપારી૦ ૭
 (સાણંદ.)

“જીલવડા જરુર જાવુંરે.”—પદ.

(૧૭૩)

(ચેતાવું ચેતી લેજેરે—એ રાગ.)

જીવલડા જરુર જાવુંરે, ફેગટ માયામાં શું ફશિયો,
 મરણુતણો ભય મોટો માથે, કોઈ ન આવે સાથે;
 હસતાં હરશે કાળ અપટમાં, કહ્યું ત્રિભુવન નાથે. જીવ૦ ૧
 વૈદું કરજે સૈદું કરજે, કરજે લટપટ ચાળા;
 આડી અવળી બાથભરો પણુ, ભરવા પડે ઉચાળા. જીવ૦ ૨
 ડાહ્યા ડમરા પરપંચાતે, કરજે કજીયા વાતે;
 કાળ કાળીઓ હરશે લાતે, નશો બાણું ખાતે. જીવ૦ ૩
 ચોરી ચુગલી નિંદા કીધી, પરને ગાળો દીધી;
 મનમાં પાપ કરીને ભારી, નરકવાટ ઝટ લીધી. જીવ૦ ૪
 પ્રભુ ભજનને ભૂલી ભોળા, દુનિયામાં ક્યાં દોડે;
 બુદ્ધિસાગર માયા પથરે, સીદને માથું ફેડે. જીવ૦ ૫
 (સાણંદ.)

મહાવીર સ્તવન.

(૧૭૪)

(દ્વારકાના વાસીરે અવસરીએ વહેલા આવજેરેજી—એ રાગ)

ત્રિશલાના નયારે મહાવીર સ્હાયે આવજેજી,
 નહિ આવો તો થાશે સેવકના બેહાલ. ત્રિશલાના૦ ૧
 દૈત્ય મહામોહરે ંહાલા લાગ્યો પીડવાજી,
 દીધાં દુઃખ કહેતાં ના આવે પાર. ત્રિશલાના૦ ૨

કામને અજ્ઞાનેરે સત્તા નિજ વાપરીજી,	
બાળે ક્રોધ ઘડી ઘડી ક્ષણમાંહિ.	ત્રિશલાનાં ૩
પન્થ પાખણડ બળેરે વિંટાયોહું વેગથીજી,	
વિકાર વિષધરની લાગીરે ચોટ.	ત્રિશલાનાં ૪
પંચમકાળ પૂરેરે જમ જેવો બેસિયોજી,	
સૂઝે નહીં ધર્મ માર્ગનીરે રીત.	ત્રિશલાનાં ૫
ગાંડો ઘેલો ત્હારોરે સેવક ંહાલા માનીનેજી,	
તારો તારો ભવસાગરનીરે તીર.	ત્રિશલાનાં ૬
ટળવળતો તારો ંહાલારે સેવક હાથ આલીનેજી,	
નહિ તારો તો બશે તમારીરે લાજ.	ત્રિશલાનાં ૭
તુંહિ તુંહિ સમરૂંરે દુઃખીનો બેલી આવજેજી,	
શરણું એક બુદ્ધિસાગરને છે તુજ.	ત્રિશલાનાં ૮
	(સાણંદ.)

“મૂલી ભવ ભ્રમણા જ્ઞાણે.”—પદ.

(૧૭૫)

(રાગ મરાઠી સાખી.)

મૂલી ભવ ભ્રમણા અંબળે, ફેગટ આચુ ગાળો;	
માનો ઘર મહેલોને મારા, પણ ભરશે ઉચાળો;	
અરે ક્યાંથીરે અક્કલ ઉંધી સુઝી, કઠી વન્દ્યા ગાય ન દુઝી.	૧
ક્યાં કલયા કંકાસો કરતા, આડા અવળા ફરતા;	
જન્મ્યા તેને મરવું માથે, મરવા જેવા ખરતા.	અરે૦ ૨
કુટુમ્બ કષીલો મારો માની, સ્વાસ્થમાં સપડાયો;	
નીતિ ત્યાગી અવગુણુ રાગી, લક્ષ્મીથી લલચાયો.	અરે૦ ૩
લોભે લક્ષણુ સઘળાં ખોયાં, અભિમાન ખીજ ખોયાં;	
ધર્મવાત તલભાર રૂચે નહિ, કર્યો કર્મ નહિ જોયાં.	અરે૦ ૪
સાધુ દેખી છટકી બતો, પાપીથી હરખાતો,	
નિન્દા લવરી વૈર ઝેરની, કરતો નિશદિન વાતો.	અરે૦ ૫

૧૨૨

ભજન પદ સંગ્રહ.

ચેતી લેને પામર પ્રાણી, સદ્ગુરૂ શરણું તારે;
 યુદ્ધિસાગર સત્સંગમથી, ઉતરો પેલી પારે;
 લેજો લ્હાવોરે માનવલવનો પ્રાણી.

અરે૦ ૬

(સાષુંદ૦)

“મારું મારું તમે શું કરોરે”-પદ.

(૧૭૬)

મારૂં મારૂં તમે શું કરોરે, સ્વપ્ન જેવો સંસારરે,
 ઝાંઝવાના જલ જેહવો, સુખ નથી તલભારરે;
 પ્રેમે પ્રભુ ગુણ ગાઈએ, કર્યું સાથે થનારરે,
 ચેત્યા ચેતનને પામીયા, થયો જ્યજ્યકારરે. પ્રેમે પ્રભુ૦ ૧
 કૂલ્યો ફેગટ શું ફન્દમારે, કૂલે તેટલાં ફેકરે;
 ઠાઠમાઠે અંધાણી ઠાઠી, પડે પાછળ પોકરે. પ્રેમે૦ ૨
 માયામાં મુંજી શું મરોરે, બાળ મોટા મરનારરે;
 મરનારાને રૂવે માનવી, રેનારાં જનારરે. પ્રેમે૦ ૩
 સારૂં સારૂં જીવ શું કરેરે, નથી માયામાં સારરે;
 જેવા ધૂમાડાના બાચકા, જેવો વેશ્યાનો પ્યારરે. પ્રેમે૦ ૪
 રોક રોગડ શું મારતોરે, જોને કસાઈનાં ઠારરે;
 જેવું જળોતું ફૂલવું, પૂંઠ જેવી છે મોરરે. પ્રેમે૦ ૫
 લાખચોરાશિમાં ભમ્યોરે, વેઠયાં દુઃખ અપારરે;
 પુણ્યે માનવલવ પામિયો, હજી હાથે ન હારરે. પ્રેમે૦ ૬
 કેઈક ઘલાણા ઘોરમારે, કેઈ બાજ્યા મસાણુરે;
 જોનારાની ગતિ એહવી, જીવ જૂઠું ન જાણુરે. પ્રેમે૦ ૭
 સદ્ગુરૂ સેવા સાધનારે, ધરો ધર્મથી પ્યારરે;
 યુદ્ધિસાગર ગુરૂદેવનો, ખરો મોટો આધારરે. પ્રેમે૦ ૮

(સાષુંદ૦)

“भक्ति करो भगवन्तनीरे.”—पद.

(૧૭૭)

લક્ષિત કરો ભગવન્તનીરે, મન લાવીને પ્યારરે,	
પ્રેમે પ્રભુપદ પૂજ્યે, તજી વિરૂવા વિકારરે;	
લક્ષિત જગત્માં દોહિલી, સહુ શાસ્ત્રતું સારરે,	
કટે કોટી જન્મની કલ્પના, સુખ શાન્તિતું દ્વારરે.	લક્ષિત૦ ૧
રણમાં ચઢયો વીર વેગથીરે, કરે પાછો ન પાયરે;	
ઝુઝે ધડથી કપાતાં શીર તે, એવો લક્ષિતનો ન્યાયરે.	લક્ષિત૦ ૨
બળી જવાને ચાલતીરે, સતી હુર્ષે હરખાયરે;	
પડે તે રહેમાં પ્રેમથી, ગુણ તેના ગવાયરે.	લક્ષિત૦ ૩
પપૈયો પિયુ પિયુ બોલતોરે, કર્યો મેઘશું નેહરે;	
અન્ય પાણી નહિ આભડે, પડે તોપણ દેહરે.	લક્ષિત૦ ૪
તન ધન ભૂંડું જાણીનેરે, દિલ લાવીને રાગરે;	
સાચા સાહિબને આદરો, ધરી શ્રદ્ધા વૈરાગ્યરે.	લક્ષિત૦ ૫
કાયર થઈ નહિ કંપીએરે, લડો કર્મની સાથરે;	
કરી કેશરીયાં જીતીએ, ઝલો મુક્તિનો હાથરે.	લક્ષિત૦ ૬
રહેલ રાધાવેધ સાધવોરે, પણ લક્ષિત મુશ્કેલરે;	
યુદ્ધિસાગર ગુરૂસર્જીથી, જોતાં લાગે છે રહેલરે.	લક્ષિત૦ ૭

(સાષ્ટક.)

“परमपद परमात्म गुण गावुं.”—पद.

(૧૭૮)

(ઝીંઝોટી-નાથકેસે ગજકો બંધ છોડાયો—એ રાગ.)

પરમપદ પરમાત્મ ગુણ ગાવું, પ્રેમે નિશદિન ધ્યાવું.	પરમ૦ ૧
સાર શુદ્ધ સિદ્ધાંત સકળતું, આત્મ તત્ત્વ પ્રકાશ્યું;	
ધ્યાતા ધ્યેય ધ્યાન એકત્વે, સિદ્ધ સમું સુખ ભાસ્ત્યું.	પરમ૦ ૨
આત્મ પરમાત્મ વિવેચન, દુઃખ મમતા હરનારું;	
અન્તર્ધામી સાખ પૂરે છે, લાગ્યું તે મન પ્યારું.	પરમ૦ ૩

૧૨૪

ભજન પદ સંગ્રહ.

લક્ષિત ધ્યાન ઉપાસન યોગે, સાચો સાહિબ સેવું;	
પૂર્ણ તત્ત્વ સ્વરૂપે ખેલું, નિજશક્તિ નિજ દેવું.	પરમ૦ ૪
શુધ્ધ જ્ઞાનથી કાજ ન સિદ્ધે, રહેણીથી ઘટ રીઝું;	
અન્તર્યામિસેવા સાધુ, ખળથી કાંઈ ન ખીળું.	પરમ૦ ૫
ક્ષયોપશમથી આહ્યરમણતા, ભવમાંહિ ભટકાવે;	
ક્ષયોપશમથી અન્તર્ રમતાં, સમભાવે શિવ થાવે,	પરમ૦ ૬
ભૂલું ભાન જગતનું જ્યારે, જાગે અનુભવ ત્યારે;	
ક્ષાયિકભાવે સર્વ પ્રકાશક, ઉતરે પેટ્ટી પારે.	પરમ૦ ૭
અવિહરારાગે મન રંગાણું, અવિહર રટના લાગી;	
યુદ્ધિસાગર ધ્યાનદશાથી, અન્તર્જ્યોતિજાગી.	પરમ૦ ૮
	(સાણંદ.)

“જાગીને જો તું જીવડા.”—પદ.

(૧૭૬)

(વૈદરલી વનમાં વલવલે—એ રાગ.)

જાગીને જો તું જીવડા, કોણ છે તું શું કર્મ;	
ક્યાંથી આંચો ક્યાં જાવશે, મૂર્ખ સમજ્યો ન મર્મ.	જાગીને૦ ૧
મિલકતમાં શું મોહિયો, જૂઠું જગનેરે જાણ;	
દેહી પણ નહિ દેહ છે, પરખો દેહ પ્રમાણ.	જાગીને૦ ૨
કૂડ કપટમાં કાઠતાં, ભૂંડા જીવતર ભાઈ;	
અન્તે એકીલો આતમા, સાચી ધર્મ સગાઈ.	જાગીને૦ ૩
મુંઝયો શું માયા માનમાં, કદી મૂકે ન કાળ;	
લાખ લાખોપતિ લોભમાં, બન્યા અન્તે ખેહાલ.	જાગીને૦ ૪
અથડાતો શું આશમાં, આવે આશા ન અન્ત;	
ચતુર વિવેકી ચેલીને, સેવ સહજુર સન્ત.	જાગીને૦ ૫
કાચ કુંપ કાયા કારમી, ઠાલી મૂકી દે ઠાંઠ;	
ભજી લે પ્રભુને ભાવથી, અરે પહોર તું આઠ.	જાગીને૦ ૬

ભાગ ૧ લો.

૧૨૫

જીવતર ચાલ્યું જાય છે, જેવું નદીઓતું નીર;
 ધર્મ ધરો ધરી ધ્યાનને, વાટે વળજેરે વીર. જાગીને૦ ૭
 આંચો અવસર આતમા, ભોળા ભૂલ મા ભૂલ;
 યુદ્ધિસાગર બાહ્યમાં, અંતે ધૂળની ધૂળ. જાગીને૦ ૮
 (સાષ્ટંદ.)

“પામર પ્રાણી ન પારખે.”—પદ.

(૧૮૦)

(રાગ ઉપરનો)

(ભૂલ્યો મન ભમરા તું ક્યાં ભમ્યો—એ રાગ.)

પામર પ્રાણી ન પારખે, આંચો હીરોરે હાથ;
 કાપી અરે કલ્પવૃક્ષને, ભરે બાવળીએ બાથ. પામર૦ ૧
 રાસભ સાકર શું કરે, જેને વિષ્ટાશું રાગ;
 દ્રાક્ષ લુંબને શું કરે, કાળો કપટીરે કાગ. પામર૦ ૨
 લાલચથી લલચાય છે, પ્રમદા દેખીરે પ્રેમ;
 વિરૂવા વિષયમાં બહાલ છે, નથી નીતિ ને નેમ. પામર૦ ૩
 દાન દેવામાં દીનતા, પ્રભુ પૂજ્યામાં પંગ;
 શૂરો છે નિજ સ્વાર્થમાં, ઢોલ જેવા કુઠંગ. પામર૦ ૪
 આશાના આધીન છે, દયા દેવ ન દિલ;
 સદ્ગુરૂ સન્ત ન સેવતો, જેવો વનનોરે ભિલલ. પામર૦ ૫
 કસ્તૂરીમૃગ ગન્ધને, લેવા મારેરે દોટ;
 કસ્તૂરી છે નાભિમાં, જેની વર્તે ન ખોટ. પામર૦ ૬
 ભૂલ્યો પામર પ્રાણિયો, પ્રભુ પરખ્યા ન પ્રેમ;
 અન્તરના અજ્ઞાનથી, હાર્યો હીરો નેમ. પામર૦ ૭
 સદ્ગુરૂ શરણુ કર્યો વિના, જાય જન્મારો ફેક;
 યુદ્ધિસાગર મોહ બાજમાં, કૂલે દુનિયા ફેક. પામર૦ ૮
 (સાષ્ટંદ.)

૧૨૬

ભજન પદ સંગ્રહ.

“સેવો સદ્ગુરુ પ્રાણિયા.”—પદ.

(૧૮૧)

(વૈદરલી વનમાં વલવલે—એ રાગ.)

સેવો સદ્ગુરુ પ્રાણિયા, સન્ત સેવ્યાથી સુખ;	સેવો ૦ ૧
કેટી જન્મની કલ્પના, ટળે કર્મનાં દુઃખ.	
આદિત્યવાર ઉપાસીએ, રૂડા આતમરામ;	સેવો ૦ ૨
સોમે સમતા શાન્તિથી, કરિએ ધર્મનાં કામ.	
શુદ્ધ બુદ્ધ પરમાતમા, બુધવારે સેવ;	સેવો ૦ ૩
ગુરુવારે ગુણ ગાઈએ, જય જય ગુરુદેવ.	
શુક્રવાર સોહામણો, સુણો સૂત્ર સિદ્ધાન્ત;	સેવો ૦ ૪
બગે જ્યોતિ જ્ઞાનની, ટળે લવની બ્રાન્ત.	
શૂરા થઈએ જ્ઞાનમાં, કીજે સન્તનો સાથ;	સેવો ૦ ૫
શનિવારે શુભ આતમા, કીજે હીરો હાથ.	
કહેણી રહેણી રાખીએ, રટો આતમરાય;	સેવો ૦ ૬
બુદ્ધિસાગર ભાવથી, લાગો સદ્ગુરુ પાય.	(સાષ્ટંદ.)

“સન્ત ઉપર.”—પદ.

(૧૮૨)

(વૈદરલી વનમાં વલવલે—એ રાગ.)

સન્ત ગમાગમ દોહીલો, દોષો સહુ હરનાર;	સન્ત ૦ ૧
સુધરે ક્ષણમાં આતમા, પામે ભવજલ પાર.	
નાખો અગ્નિમાં લાકડાં, તુરત ભસ્મ થનાર;	સન્ત ૦ ૨
સન્ત સમાગમ અગ્નિથી, બળે કર્મ વિકાર.	
સ્વપ્નદશા કેટી વર્ષની, બગંતાં તે બય;	સન્ત ૦ ૩
ગંગાજળથી નિર્મલા, સદ્ગુરુજનો ન્યાય.	
સ્પર્શમણિના સ્પર્શથી, લોહું સોનું થાય;	સન્ત ૦ ૪
રવિ ઉદયે જગમાં જુઓ, સર્વત્ર જણાય.	
ધ્વજ ભમરી સર્જીથી, ભમરી પદપાય;	સન્ત ૦ ૫
બુદ્ધિસાગર સદ્ગુરુ, સર્જામ મહિમાય.	(સાષ્ટંદ.)

“જાય છે જાય છે જાય છે.”—પદ.

(૧૮૩)

જાય છે જાય છે જાય છે, આ જીવાની ચાલી જાય છે;
 પાણીનો રેલો સમુદ્રની ભરતી, આયુષ્ય ઘટતું થાય છે. આ જીવ ૧
 આકાશે જેવી વાદળીયો, જેવો વિજળી ચમકાર છે. આ જીવ ૨
 મનમાં જાણે થાઉં છું મોટો, મનમધ્યે મલકાય છે. આ જીવ ૩
 રમણિય રામા તન ધન દેખી, મૂરખ મન ભરમાય છે. આ જીવ ૪
 કૂલી ફરે કૂલણુ પેઠે, રોકમાંહિ રંગડાય છે. આ જીવ ૫
 મનમાં જાણે મારા સરખો, જગમાં ન કોઈ જણાય છે. આ જીવ ૬
 ખટપટ લટપટ ઝટમાં કરતો, જમના પાસ પકડાય છે. આ જીવ ૭
 શું લેઈ આંચો શું લેઈ જાઈશ, ફાગટ શું ફૂલાય છે. આ જીવ ૮
 સદ્ગુણ દેવને ધર્મ ભણલે, બુદ્ધિસાગર સુખ થાય છે. આ જીવ ૯

(વિજયપુર.)

“ નમિજિન સ્તવમ્ ”

(૧૮૪)

(પ્રભુજી તારો વહાલો લાગે છે દેહાર—એ સ્તવ)

નમિ જીન બાળા નમે છે આવાર, પાર ઉતારો, પાર ઉતારો;
 તારો તારો તારો તારો તારો પ્રભુજી આવાર. નમિ ૧
 લાખ ચોરાશિ જીવાયોનિ, ભટકયો વાર અનન્ત;
 પુણ્યે માનવ ભવ પામીને, શરણુ ગ્રહું ભગવન્ત;
 પાર ઉતારો, પાર ઉતારો, તારો તારો તારો તારો તારો. પ્રભુ નમિ ૨
 ચાર અતિશય જન્મ થકી છે, ઝોગણિશ દેવના કીધ;
 કેવલ પ્રગટે ઝોકાદશ સહુ, ચોત્રીશ અતિશય સિદ્ધ;
 પાંત્રીશવાણી પાંત્રીશવાણી, સુણી સુણી સુણી સુણી સુણી,
 લહો ભવપાર, પાર ઉતારો તારો તારો. પ્રભુ નમિ ૩

૧૨૮

ભજન પદ સંગ્રહ.

ચંદને ચાહે ચાતક પંક્ષી, બાળ ચાહે જેમ માય;
 તેમ પ્રભુ તુમ દર્શન ચાહું, બુદ્ધિ કહે જીનરાય;
 બાળ ઉગારો, બાળ ઉગારો, ખ્યારા ખ્યારા ખ્યારા ખ્યારા.
 નમિ જીનરાય. નમિ૦ ૪
 (વિજયપુર.)

“સિદ્ધાચલ સ્તવન.”-પદ.

(૧૮૫)

(અબ તો પાર ભયે હમ સાધુ.)

શ્રી સિદ્ધાચલ નયણે નિરખી, સિદ્ધાચલ મુજરૂપ લહુંરી;
 ભવ ભય ભ્રમણા બ્રાન્તિ ભાગી. શત્રુજ્યગિરિ નામ ગ્રહુંરી.

શ્રી સિદ્ધાચલ૦ ૧

કર્માષ્ટક શત્રુ ભય ભગજન, વિમલાચલ મનમાંહિ વસ્યોરી;
 હું તું ભેદ ભાવ દૂર જતાં, ધ્યાતાથી નહિ દૂર ખસ્યોરી.

શ્રી સિદ્ધાચલ૦ ૨

સ્થિરપણે તું હૃદયે ભાસ્યો, તુજ દર્શનથી હર્ષ ભયોરી;
 અજરામર દુઃખ વારક દર્શન; કરતાં મોહ તે દૂર ગયોરી.

શ્રી સિદ્ધાચલ૦ ૩

સર્વ તીર્થનો નાયક તારક, કર્મ નિવારક સિદ્ધ ખરોરી;
 આજ અવિનાશી શુદ્ધ શિવંકર, વિશ્વાનન્દ શુભ નામ ધર્યોરી.

શ્રી સિદ્ધાચલ૦ ૪

અનહદ આનંદ દ્વાયક નિર્મલ, તુજ પરદેશો શાસ્ત્ર કહ્યારી;
 જે દેખે તે તુજથી ન જૂદો, આપો આપ સ્વભાવ રહ્યારી.

શ્રી સિદ્ધાચલ૦ ૫

સ્થાવર તીરથ નિશ્ચય તું છે, ત્રસ પ્રાણી તુજ દર્શ કરેરી;
 સ્થાવર તીરથ પોતે કૌતુક, સર્જાત તેહવું રૂપ ધરેરી.

શ્રી સિદ્ધાચલ૦ ૬

ભાગ ૧ લો.

૧૨૬

જૂંમ તીરથ ગુરુ મુખ વાણી, સુભુતાં મહાતમ ચિત્ત ઘ્રોચારી;
નિશદિન તુંહિ તુંહિ રટણ કરુ હું, મન મન્દિરમાં તુંહિ રહ્યારી.

શ્રી સિદ્ધાચલ ૭

તીરથ તીરથ કરતો ભટકયો, પણુ નહિ આતમ શાન્ત થયોરી;
મુક્તિરાજ શાશ્વત ગિરિ દેખી, ભવદાવાનલ દૂર ગયોરી.

શ્રી સિદ્ધાચલ ૮

પાપી અભવી દૂરભવી પ્રાણી, દર્શન સ્પર્શન કદિ ન કરેરી;
સહજનનન્દ તીરથ એ કરશી, ભવપાથોધિ ભવ્ય તરેરી.

શ્રી સિદ્ધાચલ ૯

દ્રવ્ય ભાવથી તીરથ સમજી, સેવો ભાવો ધ્યાન ધરીરી;
સિદ્ધાચલ આદીશ્વર પૂજી, યુદ્ધિસાગર શાન્તિ વરીરી.

શ્રી સિદ્ધાચલ ૧૦

(મેહેસાણા.)

ગુંહલી.

(૧૮૬)

જીરે પરવ પન્નુસણુ આવીયાં, તમે ધર્મ કરો નરનાર;
ગુરુવાણી સુણો એકચિત્તથી, જેથી પામો ભવ જલપાર. જીરે ૧
દેવ દર્શન ટંક દો કીજીએ, પ્રભુ પૂજા કરીએ સાર;
પાપારંભનાં કામો ટાળીએ, કરો ધર્મતણુ વ્યાપાર. જીરે ૨
આઠ દિવસ પુણ્યે પામતાં, કરો શક્તિપણુ ઉપવાસ;
શીલ પાળીએ શુભ ભાવથી, કદી ભૂહું ન ખોલીએ ખાસ. જીરે ૩
પડિધમણું દો ટંકનું કરો, નહીં રમીએ પાપી જુગાર;
વારંવાર પન્નુસણુ નહિ મળે, લહી માનવને અવતાર. જીરે ૪
જેવું કરશેજ તેવું પામશે, જાણો આ સંસાર અસાર;
જીવ એકલો આંચો એકલો, જશે પરભવમાં નિર્ધાર. જીરે ૫
પાપકર્મ કરી ધન મેળવ્યું, તે તો સાથ ન આવે લગ્નર;
ચેત ચેત ચેતાવું જીવડા, તને સાન ન આવે લગ્નર. જીરે ૬

૧૩૦

ભજન પદ સંગ્રહ.

ઘડી લાખ ટકાની વહી જશે, નહિ મળશે ટાણું ગમાર;
 રૂડું પરમ પબ્ધસણુ સેવતાં, બુદ્ધિસાગર જય જયકાર;
 સહુ સર્વેમાં હર્ષ અપાર.

૭૨૦ ૭

(મેહસાણા.)

“ દેવો દેહદેરાસરમાંહિ પરમદેવ આતમા.”—પદ.

(૧૮૭)

(શામળીયાની પાઘડી—એ રાગ.)

દેખો દેહદેરાસરમાંહિ પરમદેવ આતમા,
 વન્દો વન્દોરે ભવિક સુબ્ધણુ, ઉઠી પરભાતમાં;
 દેહદેરાસર દીપતુંરે, તીર્થો લોક મબર;
 લોકાકાશની પેઠે તેનો, વર્તે છે આકાર. પરમ૦ ૧
 મતિશ્રુત દો આંખે કરીરે, દેખો સમકિતદ્વાર;
 પેસંતાં તેમાં ભલારે, દીઠા દેવ જયકાર. પરમ૦ ૨
 એ કર જોડી વન્દીએરે, વીર્યોદ્ધાસ વધન્ત;
 અષ્ટ પ્રકારી પૂજનારે, કીજે મન એકન્ત. પરમ૦ ૩
 ઉપશમજલ કલશે ભરીરે, પ્રેમે કરો પખાલ;
 અકિન્ચનતા કેશરેરે, પૂજે પરમ દયાલ. પરમ૦ ૪
 ઉદ્ધાસીનતા પુષ્પનીરે, ગુ'થી માળ ચઢાવ;
 ધ્યાન ધૂપ પ્રગટાવીનેરે, મોહ અશુચિ હઠાવ. પરમ૦ ૫
 જ્ઞાનદીપ પ્રગટાવીએરે, હોવે મહા ઉદ્યોત;
 સંયમના શુદ્ધ સ્વસ્તિકેરે, મળશે જ્યોતિમાં જ્યોત. પરમ૦ ૬
 અનુભવરસનૈવેદ્યથીરે, પામો સુખ અનન્ત;
 શિવકૂલ પૂજન સેવનારે, જે કરશે તે મહન્ત. પરમ૦ ૭
 રૂપારૂપી સ્વરૂપથીરે, શક્તિ અનન્ત સદાય;
 વૈખરીથી ગાવતાંરે, વચન અગોચર થાય. પરમ૦ ૮
 પુષ્પાલમ્બન જાણીએરે, સૂત્રસિદ્ધ સુખકાર;
 જિનપ્રતિમા જિનવર સમીરે, પૂજે ધરી વ્યવહાર. પરમ૦ ૯

ભાગ ૧ લો.

૧૩૧

નિમિત્ત કારણ સેવતાંરે, ઉપાદાન શુદ્ધ થાય;
 નયસાપેક્ષે માનતાંરે, જિનશાસન જ્યકાર. પરમ૦ ૧૦
 ઉપાદાન સમરે યદારે, આપોઆપ પૂજાય;
 યુદ્ધિસાગર સુખ લહેરે, ચિદાનન્દ ગુણગાય. પરમ૦ ૧૧
 (મેહેસાણા.)

“ મયા અનુભવ રજ્ઞ મજીઠારે.”—પદ.
 (૧૮૮)

(લગા કલેજે છેદ ગુરોકારે—એ રાગ.)

ભયા અનુભવ રંગ મજીઠારે, ઉસકી ખાત ન બચને થાતી;
 વીરરસનો તો અનુભવ બને, મદજનોકી છાતી.
 પતિવૃતા પતિવૃતકું બાણે, કુલટા લાતો ખાતી. ભયા૦ ૧
 શાબ્દિક તાલ્લિક પહિડત છાકે, તે પણ વહાં જઈ થાકે;
 શબ્દતીર પણ જ્યાં નહિ પહોંચે, શબ્દવેધીનાં તાકે. ભયા૦ ૨
 ગર્ભમાંહિ તો બોલતાને, બહિર જન્મ તખ મૂગે;
 મૂગે ખાયા ગોળ ઉસકી, ખાત કયુ ન કડંગે. ભયા૦ ૩
 બાણે સો તો કયુ ન કહેવે, પરમારથ તસ સચ્યા;
 યુદ્ધિસાગર સદ્ગુરુ સર્જે, પછા રહો નહિ કર્યા. ભયા૦ ૪
 (માણસા.)

“ શૂરાની ગતિ શૂરા જાણેરે.”—પદ.
 (૧૮૯)

(લગા કલેજે છેદ ગુરોકારે—એ રાગ.)

શૂરાની ગત શૂરા બાણેરે, ત્યાં તો કાયર થરથર કંપે;
 કથા પુરાણી બહુ કરેરે, રામ રામ કીર જંપે;
 પરમારથ પામે સો પૂરા, નહીં વળે કંઈ ગખે. શૂરાની૦ ૧
 અવિહડ પ્રીત પતિથી લાગી, નિદ્રા ગઈ અબ બગી;
 જલ વણ મીન રહે ન વિખૂટું, રાગ ગયો પણ રાગી. શૂરાની૦ ૨

૧૩૨

ભજન પદ સંગ્રહ.

કાન આંખ બિન મારે વાલ્કુમ, સુણુતો ને વળી નિરખે;
 રૂપાતીત પણ મહારો સ્વામી, રૂપારૂપીને પરખે. શૂરાની૦ ૩
 સહજસ્વભાવે અનુભવ રસને, પીતાં ચઢે ખુમારી;
 બુદ્ધિસાગર કોટિ પ્રયત્ને, ઉતરે નહીં ઉતારી. શૂરાની૦ ૪
 (માણસા.)

“ભિક્ષુક હોકર કરી ભવાઈરે.”—પદ.

(૧૯૦)

(લગા કલેજે છેદ ગુરોકારે—એ રાગ.)

ભિક્ષુક હોકર કરી ભવાઈરે, ઠેર ઠેર આશા ક્રીધ સગાઈ;
 ભટકત ભટકત ભૂલો પડિયો, ઠામ સ્થિર નહિ ઠરીયો;
 રાજા પોતે ભિક્ષુક ભ્રમણા, બુદ્ધિ દુઃખનો દરિયો. ભિક્ષુક૦ ૧
 માગે તેને કદિ ન મળશે, મળશે તે નવી રહેશે;
 આપ આપકા ખોળે ઘટમાં, આનન્દ અનહદ લેશે. ભિક્ષુક૦ ૨
 ધ્યાન સમાધિ ઘટમે' લાગે, ક્ષુધા પિપાસા ભાગે;
 રંગાએ તે કદિ ન રાગે. શ્વાસોચ્છ્વીસે જાગે. ભિક્ષુક૦ ૩
 આશા તૃષ્ણા જોર હઠાવી, ચિત્ત નિજપદમાં રાખે;
 બુદ્ધિસાગર ભિક્ષુક સચ્ચા, અનુભવ અમૃત ચાખે. ભિક્ષુક૦ ૪
 (માણસા.)

“ઘટ સ્વોજ્યા બિન પાર ન આવેરે.”—પદ.

(૧૯૧)

(લગા કલેજે છેદ ગુરોકારે—એ રાગ.)

ઘટ ખોજ્યા બિન પાર ન આવેરે, દોડત દોડત મનની દોટે;
 પુસ્તક શોધ્યા વાયુ શોધ્યા, પડી ખખર નહિ ઘરકી;
 સદ્ગુરૂ સર્જે રહો ઉમંગે, લહો ખખર અન્દરકી. ઘટ૦ ૧
 જ્યાં ત્યાં માથુ' મારીનેરે, ભૂલ્યો ભમે પરઘેર;
 પરમાં નિજને શોધવોરે, અહો મહા અન્ધેર. ઘટ૦ ૨

ભાગ ૧ લો.

૧૩૩

મૃગલો કસ્તુરીની ગન્ધે, આઠો અવળો દોડે;
 ભ્રમણાએ ભૂલ છે તે મોટી, તોડે સો નિજ જોડે. ઘટ૦ ૩
 પરનો કર્તો પરનો હર્તો, નિજશુભ સહેજે ધર્તો;
 આપ સ્વરૂપે આપ પ્રકાશે, સમજે સો જન તરતા. ઘટ૦ ૪
 આતમ રૂચિ શુદ્ધગમ કુંચી, લહી ઉઘેડો તાળુ,
 બુદ્ધિસાગર અવસર પામી, નિજ ઘરમાં ધનલાળુ. ઘટ૦ ૫
 (માણસા.)

“ સુળ નિજ દેશી બચન હમારારે.”—પદ.

(૧૮૨)

(લગા કલેજે છેદ ગુરોકારે—એ રાગ.)

સુભ નિજ દેશી બચન હમારારે, શાથી ભમતો તું પરદેશે;
 પરદેશે ગાળે દિન કલેશે, ઘડી ન સુખ વિશ્રામા;
 તડકે છાંચે સુખ નહિ ક્યાંચે, ઠરતા નહિ એક ઠામા. સુભ૦ ૧
 સગાં સંબંધી નિજ ઘર ભૂલ્યો, પરઘર દુઃખમાં રૂલ્યો;
 દુઃખમાં સુખની આશ ધરીને, ફેગટ ફૂલણુ ફૂલ્યો. સુભ૦ ૨
 નિજ ઘર નારી રોતી ભારી, તેને તે વિસારી;
 દુઃખમાં દિવસ ગાળે ગરીબડી, ગઈ અછલ ક્યાં તારી. સુભ૦ ૩
 લાખ ચોરાશિ બલ્લરમાંહિ, ભમીશ ઘાટોઘાટે;
 બુદ્ધિસાગર અવસર પામી, વળજે નિજ ઘર વાટે. સુભ૦ ૪
 (માણસા.)

“ ગુરુ મહિમા.”—પદ.

(૧૮૩)

(લગા કલેજે છેદ ગુરોકારે—એ રાગ.)

શુદ્ધ વિના કોઈ જ્ઞાન ન પાવેરે, વાંચો પુસ્તક પોથી પાનાં;
 શુદ્ધની શ્રદ્ધા શુદ્ધની ભક્તિ, શુદ્ધ આજ્ઞા દિલ રાખે;
 કુશુદ્ધનો ભરમાંચો ભમે નહિ. સો અત્તલવ રસ ચાખે. શુદ્ધ૦ ૧

૧૩૪

બજન પદ સંપ્રદ.

ઉપરથી ગુરૂ નામ ધરાવે, મનમાં નહિ વિશ્વાસા;
 આપમતિથી મનમાં ગહાલે, તે નહિ ગુરૂકા દાસા. ગુરૂં ૨
 માથાસાટે માલ જેવી, ગુરૂની લક્ષિત કરતા;
 ગુરૂ વચનામૃત પીતાં પ્રાણી, અતુલવ સુખડાં વરતા. ગુરૂં ૩
 કાલાદિક સામગ્રીએરે, વર્તે સજ્જન પ્રાણી;
 યુદ્ધિસાગર કોઈક વિરલા, સમજે ગુરૂની વાણી. ગુરૂં ૪
 (માણસા.)

“શુષ્કજ્ઞાન શું કરી શકેરે.”—પદ.

(૧૮૪)

(લગા કલેજે છેદ ગુરોકારે—એ રાગ.)

શુષ્કજ્ઞાન શું કરી શકેરે, પાંખો ખિન ચાલે નહિ પાંખી;
 તર્ક વિતર્કે વાદ વિવાદે, આપમતિને થાપે;
 અન્ધારે અથડાણા લોકો, શુદ્ધ માર્ગ ઉથાપે. શુષ્કં ૧
 સત્યમાર્ગ નહિ દિલમાં સૂજે, ગુરૂ વચને નહિ ખૂજે;
 બ્રહ્મની વાતો કરતા મિથ્યા, પક્ષ તાણુમાં ઝૂંજે. શુષ્કં ૨
 પરમારથ હેતુ નવી જાણે, શર્ટાથી મન ડાળે;
 ગહન વાતને સત્ય જ્ઞાનની, યુક્તિથી કોઈ તોળે. શુષ્કં ૩
 કરવાનું તે ચિત્ત ન ધરતા, બ્રહ્મજ્ઞાની થઈ કરતા;
 જેમ સોજાથી જાણે જાડો, તેમ નિજને અનુસરતા. શુષ્કં ૪
 ગુરૂધાર્યને પ્રેમે પકડે, નહિ પ્રીતિ જસ ઝઘડે;
 યુદ્ધિસાગર આતમજ્ઞાને, પોતાનું નહિ બગડે. શુષ્કં ૫
 (માણસા.)

“કોઈ નિજ ગુરુ ઘટમાં બુજે.”—પદ.

(૧૮૫)

(કોઈ ભેદ અગમરા ખુજે, વાકું પરમબ્રહ્મ ઝટ સુઝેરે હેણ—એ રાગ.)
 કોઈ નિજ ગુરૂ ઘટમાં ખુજે, વાકું અગમ પન્થ ઝટ સુજેરે, હેણ
 સદ્ગુરૂ સાહેબ ઘટમાં સમજી, લેના ઉસકા નામા;
 અનામિકા કોઈ નામ ન જાણે, સો પરમાતમ રામા. કોઈં ૧

શ્વાસોર્ધ્વાસે નિશદ્દિન સમરો, રહી ધ્યાને ગુહતાના;
 અલખ નિરંગ્જન નિર્ભયદેશી, દેખે સો મસ્તાના. કોઈં ૨
 લગી સમાધિ મિટગઈ વ્યાધિ, જ્યોતિ જ્યોત મિલાયા;
 રત્નત્રયિની સ્થિરતા છાજે, સોહિ ચરણુ પરખાયા. કોઈં ૩
 ગગન મણ્ડલમેં નોખત ખાજે, જલધર નલજયું ગાજે;
 તાળી અનુભવ રસની લાગી, તખતે સ્વયં ઊરાજે. કોઈં ૪
 સ્થિરતા સુખમાં હંસા ખેલે, લેદ તસ વિરલા લેતા;
 યુદ્ધિસાગર આત્મ ઉભગર, દશા લહે તે ચેત્યા. કોઈં ૫
 (માણુસા.)

“આતમ તત્ત્વ અનાદિરે.”—પદ.

(૧૯૬)

આતમ તત્ત્વ અનાદિરે, આદિ સિદ્ધપણે તસ પાઉ;
 નિશ્ચયનયથી નિલેંપી જે, આપ સ્વરૂપે ગાઉ. આતમં ૧
 ભૂલ્યો પણુ તે નહીં ભૂલાએ, ચિદાનન્દપદવાસી;
 કાશી જમના ગર્જા ઘટમાં, મટી મહા ઉદાસી. આતમં ૨
 જ્ઞાતા જ્ઞેયને જ્ઞાન ત્રિપુટી, નિત્યપણે પ્રકાશી;
 જન્મ મરણુની દુગ્ધા મિટ ગઈ, દિલવર્તી ઉદાસી. આતમં ૩
 સહુ ઋદ્ધિ મુજ ઘટમાં ભાસી, કેને દઉ સાખાશી;
 યુદ્ધિસાગર આતમજ્ઞાને, મિટે સકલ દુઃખ રાશિ. આતમં ૪
 (માણુસા.)

॥ શ્રી વીર સ્તવન ॥

(૧૯૭)

(ઋષભ જીનેશ્વર પ્રીતમ માહરૌરે—એ રાગ.)

અનન્ત અનુપમ ગુણમય મૂરતિજી, શ્રી મહાવીર જીણુંદ;
 સ્થાપનનિક્ષેપે ગુણુ સ્મૃતિહુવેજી, વાચક વાચ્ય સંબંધ. અનન્તં ૧
 વાચ્ય લક્ષ્ય અર્થે ગમ કેમ પડેજી, જો નહિ શબ્દનો વૃન્દ;
 શબ્દ શક્તિ વાચ્યાર્થે માનતાંજી. સ્થાપન સિદ્ધ સંબંધ. અનન્તં ૨

૧૩૬

બજન પદ સંગ્રહ.

નામ અરિહંત અક્ષર સ્થાપનાજી, મૂર્તિ પશુ લેખાય;
 પ્રતિમા અરિહંત શબ્દે સામ્યતાજી, ત્યાગ ગ્રહણ કેમ થાય? અનન્ત૦ ૩
 ભાવ જીનેશ્વર ભાવી વન્દીએરે, શ્રી લોગસ્સ મઝાર;
 ઋષભાદિક વારે જીન દ્રવ્યથીરે, આરોપણ સુખ સાર. અનન્ત૦ ૪
 કારણ કાર્યપણે અવલોકીએજી, ભાવ નિક્ષેપા હેત;
 કારણ વિષુ કારજ કહો કેમ હુવેજી, વાચક વાચ્ય સફુત. અનન્ત૦ ૫
 સદ્સ્તુ ચઉ નિક્ષેપે ખરીજી, પુષ્ટાલમ્બન હોય;
 ઉપાદાન શુદ્ધિ પ્રતિમાયકીજી, કરે ન સંશય કોય. અનન્ત૦ ૬
 મનોવૃત્તિ જેવી મનની હુવેજી, તેવી ક્ષણી આશ;
 ઉપાદાન શુદ્ધિ ભવિ જીવનીજી, નિમિત્ત કારણ ખાસ. અનન્ત૦ ૭
 નામ નામ શ્રી વીરજી માહરેજી, આલમ્બન સુખકાર;
 યુદ્ધિસાગર જીનવર ભક્તનેજી, જીન પ્રતિમા આધાર. અનન્ત૦ ૮
 (ખેરવા.)

અવઠી વાળી પદ.

(૧૯૮)

પીપળાના આડપર એઠાં પંખી દોયરે,
 તેમાં શુરૂ ચેલો એક જ્ઞાનથી જોયરે; જીજીજી ૧
 અગ્નિમાંથી જળપ્રગટયું, નભ પહોંચ્યાં પાણીરે;
 ગાયત્રી કુખેથી મોટી, સિંહણ વીઆણીરે. જીજીજી ૨
 દોનારીને ખીલો હુવે, ભેંસ એઠી રૂવેરે;
 સતી તો વેશ્યાને ખાટે, જીગારીથી સુવેરે. જીજીજી ૩
 રાજ તો પ્રભથી ખીવે, અન્ધારૂં તો દીવેરે;
 અજવાળું તો અન્ધ દેખે, સઘને સોય સીવેરે. જીજીજી ૪
 તિલોતો ઘાણીને પીલે, ઉલટી એ વાણીરે;
 યુદ્ધિસાગર ત્યાં શું બણે, દુનિયા દીવાનીરે. જીજીજી ૫
 (માણસા.)

ભાગ ૧ લો.

૧૩૭

“હુંટાતો ઘોળે દહાડેરે.”—પદ.

(૧૯૯)

હુંટાતો ઘોળે દહાડેરે, ચોટા વચ્ચે રાજ ખરો,
 જુએ છે અન્ધ આંખેરે, સ્વામિજીની ંહારે ચઢો;
 કૂર હુંટાયા શૂર હુંટાયા, રંક અને શ્રીમાન,
 પેટ ભરીને શેઠ હુંટાયા, નાગર ને નાદાન;
 મારો સ્વામી ભોળોરે, પીડા એની દૂર કરો. હુંટાતો ૧
 બિઠ્ઠી પાછળ ઉઢર ધાયો, ઘાસ ઢારને ખાય,
 શિકા ઘોળીને ધુવે ત્યાં, આરો કૌતુક પાય;
 ભૂમિપર મીન ચાલેરે, અગ્નિએ બળે પાણી ઝરો. હુંટાતો ૨
 શિષ્ય ગુરૂને નિત્ય ભણાવે, વાનર ભણુતો વેદ,
 નાટકિયાને દુનિયા પૂળે, મોટાને મન ખેદ;
 યુદ્ધિસાગર સમજરે, માયામહોદધિ તરો. હુંટાતો ૩
 (યોરીયા આલેલ.)

“અજપા જાપે સુરતારે ચાલી.”—પદ.

(૨૦૦)

(અલખ દેશમે ખાસ હમારા—એ રાગ.)

અજપા જાપે સુરતારે ચાલી, ચઢી ગગન ગઠ ઠેરાણી,
 ઝળહળ ઝળહળ જ્યોતિરે ઝળકી;
 દુગ્ધા ભવકીરે વિસરાણી. અજપા ૧
 અવઘટ ઘાટે અવળી વાટે, ચડી ડુંગરપર જા ખેડી;
 અસંખ્યપ્રદેશી શિવનાં દર્શન, કરવા દેવળમાં પેડી. અજપા ૨
 નિરાકાર નિઃસર્કું નિર્મલ, આતમ (ખુદા) દેવકું ંહાં દીડાં;
 સિદ્ધસનાતન નિર્ભય દેશી, શુદ્ધ સ્વભાવે જે મીડાં. અજપા ૩
 અસંખ્યપ્રદેશી પરમાતમ સો, વીતરાગ જ્ઞાનપદધારી;
 પરમેષિમય પરગટ પોતે, તખતેરે ખેડો નિર્ધારી. અજપા ૪
 નામ કહું તો નામ ન તેતું, બહુનામી જગમાં ભાળું;
 ગુરૂ સંગસે અનુભવ પાયા, ઉઘડયું માયાતું તાળું. અજપા ૫

૧૩૮

બજન પદ સંગ્રહ.

લોકલોકનો ભાતુ ઝળક્યો, નાહું માયા અન્ધાઈ,
 શુદ્ધિસાગર ભેતાં ભગી, શું જગ માઈ ને તાઈ. અજપા૦ ૬
 (માણસા.)

“આતમારે મન પ્યારા લાગીરે તારા પ્રીતઢી વૈરાગી.”

(૨૦૧)

(વાણીયારે મન માયા લગાડી મત જાજેરે વેપારી—એ રાગ.)

આતમારે મન પ્યારા લાગીરે તારી પ્રીતઢી વૈરાગી,
 યોગીરે યતિજન તને શોધતારે આતમા;
 ગુણો અવિનાશી કેરા ગાયરે વૈરાગી. આતમા૦ ૧
 સાત નયોતું દુર્ભાન કરીરે આતમારે;
 તેથી દેખુંરે ગુણ ધામરે વૈરાગી. આતમા૦ ૨
 રતન ભરેલી પેટી પારખીરે આતમા;
 તાળાં ખોલીને ધન દેખિયું વૈરાગી. આતમા૦ ૩
 ઉગ્યોરે સૂરજ જ્ઞાન દીપતોરે આતમારે;
 માયા અન્ધાઈ નાહું દૂરરે વૈરાગી. આતમા૦ ૪
 જાગોરે યોગીજન મુનિ ચિત્ત ધરીરે આતમારે;
 ત્યાગી સંન્યાસી ફકીરરે વૈરાગી. આતમા૦ ૫
 માયાના સાગરને જાઓ તરીરે આતમારે;
 શુદ્ધિસાગર પેલે પારરે વૈરાગી. આતમા૦ ૬
 (વિજયપુર-વિદ્યાપુર.)

“આતમ દષ્ટિ નિજગુણ સૃષ્ટિ.”—પદ.

(૨૦૨)

આતમ દષ્ટિ નિજગુણ સૃષ્ટિ, પ્રગટી વિઘટી માયા;
 છાયા ત્યાં તક સાથ રહે છે, જખતક વર્તે કાયા. આતમ૦ ૧
 આતમા અસંખ્ય પ્રદેશી પોતે, આપોઆપ નિહાળું;
 શુદ્ધ નિરજન આતમરાયા, હું પોતાને તાઈ. આતમ૦ ૨

ભાગ ૧ લો.

૧૩૯

જ્યાં ત્યાં ગોતે પરને પોતે, ભવ ભ્રમણામાં ભૂલી;	
સદ્ગુરૂ કરૂણા દૃષ્ટિ થાતાં, અન્તર્ ચક્ષુ ખૂલી.	આતમ૦ ૩
પોતાનાથી ભિન્ન ન પોતે, ભિન્નાભિન્ન સ્વરૂપી;	
રૂપારૂપી જ્ઞેયથી ન્યારો, છે સ્યાદ્રાદ સ્વરૂપી.	આતમ૦ ૪
શ્રદ્ધા સત્યસ્વરૂપે ભાસી, નિજને પરપ્રકાશી;	
ક્ષાયિકભાવે શિવ સુખદાયક, ઘટમાં ગડ્ડાકાશી.	આતમ૦ ૫
નિજ ઉપયોગે ગુણનો ભોગી, નહિ રાગીને રોગી;	
પરને પોતાનું માનીને, કેમ બનું હું શોગી.	આતમ૦ ૬
ભતિ ભાત ન લિડું; ન વેદી, શબ્દથકી હું ન્યારો;	
ધુદ્ધિસાગર અવસર પામી, ભવી આતમને તારો.	આતમ૦ ૭
	(માણસા.)

સિદ્ધાચલ સ્તવન.

(૨૦૩)

(આજ મારાં નયણાં સફલ થયાં—એ રાગ.)

મનના મનોરથ સવી રૂપ્યા, શ્રી સિદ્ધાચલ દેખી;	
અનુભવ આનંદ ઉછર્યો, અન્ધ શ્રદ્ધા ઉવેખી.	મન૦ ૧
સહજનન્દ શ્રીનાથજી, વિશ્વાનન્દ વખાણો;	
શત્રુગ્જય શાશ્વતગિરિ, ત્રણ્ય ભુવનનો રાણો.	મન૦ ૨
મુક્તિરાજ વિજયીસદા, અજરામર સુખવાસી;	
વિમલાચલને વન્દતાં, મટે સકલ ઉદ્ધાસી.	મન૦ ૩
પાપી દુરભવિ પ્રાણિયા, દેખે નહિ શુદ્ધ સ્થાન.	
ગુરૂ ભક્તિવંત પ્રાણીઆ, પામે અમૃતપાન.	મન૦ ૪
દષ્ટા દસ્યપણું વરે, થાય પૂજક પોતે;	
રત્ન ચિન્તામણિ હસ્તમાં, કયાં તું પરમાં ગોતે.	મન૦ ૫
દર્શન દુર્લભ તાહરાં, વિરલા કોઈ પામે;	
ધુદ્ધિસાગર ધ્યાવતાં, મળિયા નિશ્ચય ઠામે.	મન૦ ૬
	(આજોલ.)

૧૪૦

ભજન પદ સંગ્રહ.

શ્રી શાન્તિનાથ સ્તવન.

(૨૦૪)

(અજિતજિહ્વંદશું પ્રીતહી—એ રાગ.)

શાન્તિ જિહ્વેસર વંદના, પૂર્ણાનંદીહો સાસય સુહૃદાણુ;
 અખ્યડિહય શાસણુધરા, શિરે ધરતાહો તિહુઅણુ જણુ આણુ. શાન્તિ. ૧
 નિયસત્તા પ્રગટી કરી, પરસત્તાહો નિજથી કરી દૂર;
 સાધ અણુંત અખખયકિંઈ, શુદ્ધ લછછીહો ભોગી ભરપૂર. શાન્તિ. ૨
 કમ્મકયની વગ્ગણા, નાસંતાંહો નિમ્મલ નિંવાણુ;
 કેવલનાણુ દિવાયરૂ, જ્યોતિજ્યોતેહો મળીયા ગુણુખાણુ. શાન્તિ. ૩
 મનમંદિર મેળાપથી, મુજસત્તાહો તુજ સરખી થાય;
 ખુદ્ધિસાગર સેવના, સાધ્યસિદ્ધિહો સાધક પરખાય. શાન્તિ. ૪
 (માણુસા.)

આત્મ પદ.

“ મલા જગ કોઈક મુજકું ધ્યાવે.”

(૨૦૫)

(રાગ—મારૂ જંગલો.)

ભલા જગ કોઈક મુજકું ધ્યાવે. કોઈં ભલાં
 કોઈક ગાવે કોઈક ધ્યાવે, મુજધર કોઈક આવે. ભલાં ૧
 નાય નચાવે કોઈક મુજકું, ભિક્ષા કોઈ મગાવે;
 કોઈક મ્હારી યાદ ન પાવે, ગમનાગમન કરાવે. ભલાં ૨
 જપ જપે કોઈ મ્હારે હેતે, કોઈક ટીલાં તાણે;
 મતવાદી મતવાદમાં તાણે, તાણે પણ નહિ જાણે. ભલાં ૩
 શાષ્ટિક તાઠ્ઠિક પહિડત મોટા, તેપણુ મુજને શોધે;
 મત મતાન્તર ઝઘડે પડિયો, વિરલા કોઈક જોધે. ભલાં ૪
 નિરપેક્ષાએ વ્યાપક માને, વ્યક્તિથી તે ભૂલે;
 અણુસમ આતમ કોઈક માને, તે પણ ભવમાં ઝૂલે. ભલાં ૫
 કર્મ સહિત ને કર્મ રહિત એમ, સ્યાદ્વાદથી લેખે;
 અષ્ટપક્ષે અસંખ્યપ્રદેશી, જ્ઞાને જ્ઞાની દેખે. ભલાં ૬

વ્યક્તિથી નહિ વ્યાપક આતમ, દેહ પ્રમાણે જાણે;
 જ્ઞાને વ્યાપક સાપેક્ષે સહુ, જ્ઞાની મનમાં આણે. લલા૦ ૭
 વાણી કાયાથી હમ ન્યારા, પગ-ચમૂત નહીં મારા;
 ધુલ્લિસાગર અન્તર્ શોધે, ગ્રહી ગુરૂગમ આધારા. લલા૦ ૮
 (માણસા.)

યોગ પદ.

“ કોઈ એક યોગિયો વિચારેરે આતમ અમર છેરેજી.

(૨૦૬)

(કોઈ એક ભુમીઆંને ભાવેરે આંખો અમર છેજી—એ રાગ.)
 કોઈ એક યોગિયો વિચારેરે, આતમ અમર છેરેજી,
 જરા વિચારી દેહનગરીમાં જીવો ત્યારે,
 અનુભવ આતમ જડશેરે હેજી;
 અસંખ્યપ્રદેશી તખતે ખેઠો,
 જ્ઞાનિજન હાથમાંહિ ચડશેરે. આતમ૦ ૧
 કાયા મન વાણીધકી જીવો પાડી ધરો ઘટ,
 ધ્યાન સદા સુખવાસીરે, હેજી૦
 ગંગા યમુના તીર્થ સરસ્વતી, અન્તર્ પ્રગટે કાશીરે. આતમ૦ ૨
 દિલ દરિયામાં જીવો અમર દીવો છે ભાઈ,
 કબહુ ન કાળે આલવાયોરે. હેજી૦
 તીનભુવન જસ અન્દરભાસે, તેહિ તું અલખ લખાયોરે. આ૦ ૩
 નહિ નામ રૂપ જેનાં, જ્યોતિ રૂપ તેતો સહિ,
 નિજમાં નિજ પરખાયોરે. હેજી૦
 નિર્ભય દેશી શુદ્ધ પ્રદેશી, જ્ઞાનિજન સોહિ ખતલાયોરે. આતમ૦ ૪
 ધરી ધ્યાન એકતાન લહી નિજધર ભાન,
 સોહિ શુરૂને સોહિ ચેલારે. હેજી૦
 ધુલ્લિસાગર અહો ધન્ય મનુષ્યભવ,
 સમજે તેની છે આ વેગારે.

આતમ૦ ૫

(વિજાપુર.)

૧૪૨

બજન ૫૬ સંગ્રહ.

“અધ્યાત્મ ક્ષેત્રનું પદ.”

“ અસંખ્યપ્રદેશી ક્ષેત્ર તારું. ”

(૨૦૭)

અસંખ્યપ્રદેશી ક્ષેત્ર તારું, ઉપદેશ વૃષ્ટિ ધાર, આતમ;	
હારે વીરા આજનો દિન રળિયાત.	હેજી ૧
ક્રિયાની કરી કોદાળી ને વિવેક બાંધો પાળ.	આતમ૦
હારે વીરા કુબુદ્ધિનાં ઝાંખરાં કાઠ.	હેજી ૨
શુદ્ધ જ્ઞાન ને ધ્યાનનું ત્યાં, રૂડું હળતો બેડ.	આતમ૦
હારે વીરા અલખનાં બીજ વવરાવ.	હેજી ૩
વાડ કરો સમકિતની ત્યાં, સદ્ગુરૂ ટોચો મેલ.	આતમ૦
હારે વીરા નગુરાં પંખી ઉડાડ.	હેજી ૪
અનુભવરસની પુષ્ટિ થાતાં, પાકી ખેતી પૂર.	આતમ૦
હારે વીરા સઘળી ફળી તબ આશ.	હેજી ૫
આતમધર્મની ખેતી પાકી, લાગી ભવની ભૂખ.	આતમ૦
હારે વીરા ચુકવ્યાં દેવાં તેણીવાર.	હેજી ૬
આપસ્વભાવે થઈ ગયો ત્યાં, જીવ તે શિવ સ્વરૂપ.	આતમ૦
હારે વીરા પુદ્ધિસાગર ગુણ ગાય.	હેજી ૭

(ચેથાપુર.)

“ અલખ લહેરો લાગીરે ”—યોગપદ.

(૨૦૮)

(રાગ ધીરાના પદનો.)

અલખ લહેરો લાગીરે, અગમ રૂપ દર્શાયું;	
માયાનાં તાળાં ખૂલ્યાંરે, અન્તર્ધન પરખાયું.	અલખ૦ ૧
નાભિ કમલમાં નિરખી નયણે, ઝળહળ ઝગમગ જ્યોત;	
ચડી શિખરપર જોતાં જોતાં, થયો મહા ઉદોત;	
અન્ધારે અજવાગુંરે, પ્રહ્લ શુક્રમાં જણાયું.	અલખ૦ ૨
દૂધમાં દૂધ પાણીમાં પાણી, જોતાં જાણી જુદાઈ;	
પગ-અભૂતથી ન્યારો આતમ, જૂઠી દેહ સગાઈ;	
તલમાંથી તેલ કાઢ્યુંરે, ઘાણીની સર્જી કચરાયું.	અલખ૦ ૩

ચાલે હાલે ખાવે પીવે, કષ્ટુ ન ભૂલે ભાન;
 વ્યવહારે વ્યવહરતો દીસે, અન્તર્માં સુલતાન;
 અન્ધા ન દેખે આંખેરે, બહેરાની આગળ બહુ ગાયુ. અલખ૦ ૪
 ઘૂકબાલને દિવ્યદૃષ્ટિ થઈ, દિવાકર દેખાય;
 કુટુમ્બ આગળ સત્ય કહે પણ, ગાંડુ તેહ ગણાય;
 બુદ્ધિસાગર તેવુંરે, મારા તો મન સમજાયું. અલખ૦ ૫
 સ્વટિપ્પણુ.

શિખરપર (બ્રહ્મરંધ્રમાં આત્મોપયોગ ધારા).

નાભિકમલમાં (ત્રાટક).

જવહળ જ્યોત (આત્મઉપયોગ).

(લીંબોદરા.)

યોગ પદ.

“ અવઘટ ઘાટ ઓઝંગી હમને.”

(૨૦૯)

(અલખ દેશમે વાસ હમારા—એ રાગ,
 અવઘટ ઘાટ ઓઝંગી હમને, બ્રહ્મગુફામે વાસ કીયા;
 માયા મમતા સખ પરહરકે, દેશ અમારા જીત લીયા. અવઘટ૦ ૧
 ત્રિવેણીના તીરે નાઈ, પાપ પડું સખ ડાર દીયા;
 ભેદી છટ્યકોકા મારગ, ધર્મ રત્ન ઉપાય લીયા. અવઘટ૦ ૨
 મેરા મારગ સખસે ન્યારા, પણ શિવ મારગ નહિ ન્યારા;
 વીતરાગકા બચન પ્રમાણે, સમજે તો જગકું ખ્યારા. અવઘટ૦ ૩
 સચ્યા હમ કહેતેહે છાના, સમજે જ્ઞાની મસ્તાના;
 મસ્તાનાકા મારગ સુક્તિ, શું જાણે તે દીવાના. અવઘટ૦ ૪
 તીર્થકરકી બાણી દોરી, પકડ ચઢો સુક્તિમેલે;
 મારગ સચ્યા સાહિબસચ્યા, વિશ્વાસાતું ધર દીલે. અવઘટ૦ ૫
 સત્ય સુનાયા જે હમ પાયા, ગુરૂગમતા લેજે પ્રાણી;
 સમકિતી સદ્ગુરૂ પ્રતાપે, ખાત રહે નહિ કો છાની. અવઘટ૦ ૬
 ધન ધન જગમાં એવા સન્તો, સર્જત તેની બહુ સારી;
 બુદ્ધિસાગર ચઢતે ભાવે, હું જાઉં તસ બલિહારી. અવઘટ૦ ૭
 (પૈથાપુર.)

૧૪૪

બજન પદ સંગ્રહ.

યોગ પદ.

“ ગગન તરૂતપર જ્ઞગમગ જાગી. ”

(૨૧૦)

ગગન તખ્તપર ઝગમગ જાગી, જ્યોત જરૂર જયકારીરે હેજી.
ઝરમર ઝરમર મેહુલા વરસે, ચમકી વિજળી સારીરે. હેજી
સન્તો મારો અલખ યોગીશ્વર જાપ, જપે જ્યાં;

સોડહં સમોવડ ભારીરે. હેજી

જુગો જુગકી ધૂન લગાઈ, આસન આશા મારીરે; હેજી

કર્મ લાકડાં સર્વ જલાકર, ભરમ શરીરપર ડારીરે હેજી. સન્તો

અન્તર આતમ પરમાતમકી, ભાંગ ઘૂટકર ખ્યારીરે; હેજી

મન ખ્યાલામં ભરકર પીતાં, ઘટમાં ચઢી ખુમારીરે. હેજી સન્તો

સખસે ન્યારા સખ હમમાંહિ, માયા હમસેં ન્યારીરે; હેજી

દુનિયાદારી દુઃખ કરનારી, ત્યાગી સખકી યારીરે; હેજી સન્તો

ધ્યાનશુક્રમેં નિશદિન રહેના, કોઈકું કાંઈ ન કહેનારે હેજી

અનુભવ અમૃત ક્ષણ ક્ષણ પીના, કાંઈ ન લેના દેનારે. હેજી સન્તો

નિર્ભયદેશે આવો મારા સન્તો, આનન્દકી તૈયારીરે હેજી.

પુદ્ધિસાગર સન્તો ખેલે, ધ્યાનદશા ગ્રહી સારીરે. હેજી સન્તો

સ્વટિખપણુ.

ગગનતખ્ત (આત્માના અસંખ્ય પ્રદેશ). જ્યોતિ. (ક્ષયોપશમજ્ઞાન)

ઝરમર ઝરમર મેહુલા વરસે (આનંદની ધારા).

ચમકી વિજળી—(સ્વસ્વરૂપોપયોગ) અલખ યોગી (આત્મા).

(પૈથાપુર.)

શ્રી સીમન્ધર સ્તવન.

(૨૧૧)

શ્રી સીમન્ધર સ્વામી વિનતિ સાંભળો,

ભરતક્ષેત્રમાં ધર્મવૃક્ષ છેદાયજો;

કેવલજ્ઞાનિવિરહે જિનની વાણીમાં,

સંશય પડતાં મત મતાન્તર થાયજો.

શ્રી સીમન્ધર૦ ૧

- નિન્હવ પ્રગટયા હઠકદાગ્રહ જોરથી,
કરી કુચુકિત થાપ્યા નિજ નિજ પક્ષજો;
અદ્ય બુદ્ધિથી નિર્ણય કો ન કરી શકે,
નિરપક્ષી વિરલા કોઈ હોવે દક્ષજો. શ્રી સીમન્ધર૦ ૨
- કેઈક મતિમાં આવે તેલું માનતા,
પગચાડુની કરતા કોઈક લોપજો;
દૃષ્ટિરાગમાં ખૂચ્યા કોઈક ખાપડા,
પગચ વિષનો વ્યાપ્યો છે મહાકોપજો. શ્રી સીમન્ધર૦ ૩
- આભિનિવેશિક જોરે જૂઠું બોલતા,
થાપે મોહો વ્યાપ્યા નિજનિજ પન્થજો;
સંઘ ચતુર્વિધમાંહિ ભેદ ઘણા પડયા,
ઉથાપે કેઈ અધુના નહિ નિર્થન્થજો. શ્રી સીમન્ધર૦ ૪
- કેઈક ક્રિયાવાદી જડ જેવા થયા,
કેઈક રાખે અધ્યાત્મીનો ડોળજો;
અહો એકાન્તે જ્ઞાન ક્રિયાના પક્ષને,
પાખણકે ચલવે કોઈ મોટી પોલજો. શ્રી સીમન્ધર૦ ૫
- ભદ્રબાહુ સ્વામી આદિ શ્રુત કેવલી,
પરમ્પરાથી આવે જે શ્રુત જ્ઞાનજો;
પરમ્પરા ઉત્થાપક લોપે તેહને,
કરીને વિરૂદ્ધ ભાષણુ વિષતું પાનજો. શ્રી સીમન્ધર૦ ૬
- ઇત્યાદિક જાણો છો જિનજી જ્ઞાનથી,
કરજો સ્વામી દુઃખમ કાળે સહાયજો;
આપ ભક્તિશક્તિ સ્ફૂર્તિ મતિની થતાં,
તરતમયેગે શિવમારગ પરખાયજો. શ્રી સીમન્ધર૦ ૭
- સહસ્ર એકવિંશ પર્યંત વીરના શાસને,
સંઘ ચતુર્વિધ અવિચ્છિન્ન વર્તાયજો;
યુગપ્રધાનો ધારે આત્માર્થી ઘણા,
કારણયેગે કાર્ય સિદ્ધિ સુહાયજો. શ્રી સીમન્ધર૦ ૮

૧૪૬

બળન પદ સંગ્રહ.

વાચક યશોવિજયજી વચને ચાલવું,
 ગુરૂ પરંપર ધર્મ ક્રિયા આચારજો;
 અનેકાન્ત મારગ શ્રદ્ધા સાચી ગ્રહી,
 બુદ્ધિસાગર આશા શિવ સુખ સારજો. શ્રી સીમન્ધર૦ ૬
 (સાણંદ.)

શ્રી વીર સ્તવન.

(૨૧૨)

ચરમ જિનેશ્વર શાસન નાયક વિનવું,
 ચોવીસમા તીર્થંકર ત્રિશલાનન્દજો;
 જ્ઞાન પુત્ર મહાવીર પ્રભુજી વન્દના,
 ભાવ દયાના સાગર સત્ય ભદન્તજો. ચરમ૦ ૧
 કેવલજ્ઞાનિવાણી સાચી ધારતાં,
 કરી પરીક્ષા મતિ શક્તિ અનુસારજો;
 પ્રગટી શ્રદ્ધા ષડ્દ્રવ્યાદિક વસ્તુની,
 નાણી વાણી પ્રગટયો અન્તર્ પ્યારજો. ચરમ૦ ૨
 પરમ્પરાગમ અનુસરીને ચાલવું,
 પદ પરમ્પર સુવિહિતસૂરિ આજ્ઞાયજો;
 એવી શ્રદ્ધા વાસિત મન માર્ગે સદા,
 બુદ્ધિસાગર આજ્ઞા ધર્મ કથાયજો. ચરમ૦ ૩
 (સાણંદ.)

“ અબધૂત પક્ષપાત કેમ કીજે.”—પદ.

(૨૧૩)

(અબધૂ સો જોગી ગુરૂ મેરા—એ રાગ.)

અબધૂત પક્ષપાત કેમ કીજે, યું સાહિબ ક્યું રીજે. અબધૂત૦
 પક્ષપાતમાં જગ બંધાણુ, સહુ પોતાનું તાણે,
 જ્યાં ત્યાં જઈ નઈ પુછીએ તો, અનુભવ એહ પ્રમાણે. અબધૂત૦ ૧

प्राद्वल्यु प्रद्वल्यु विण्यु वभाण्यु, प्रद्वल्यु जगु डीधुं;
 स्वामिनारण्युया सहज्जनन्दे, मन पोतानुं डीधुं; अणधूत० २
 सारी आलडमडे पुढा देवडी, मुह्यां युं सभनवे;
 कडेता श्रीरित पादरीओ ओम, धन्धर जगु निर्मावे. अणधूत० ३
 अद्वैतवादी द्वैत न लासे, कडेता उलट आण्यु;
 क्षण्युिक आतम सौगत माने, मत पोतानो ताण्यु. अणधूत० ४
 सप्तनथोका ज्ञानविना जगु, पक्षपात णंधाया;
 अनेकान्त मारगु जणु देणे, तणु निर्पक्ष ठराया. अणधूत० ५
 अलणु निरगु-जन परमातम सो, दुनिया नडीं निपनवे;
 विण्यु तो नडीं आवे नवे, कयुं अवतार धरावे. अणधूत० ६
 पुढा प्रभुतो कर्म रडित छे, द्वैतपणुं जगु लासे;
 नित्य आतमा जन्मान्तरमां, आपस्वदृष प्रकाशे. अणधूत० ७
 काल अनोदि जगु ओ नण्यु, ओड स्वभाव प्रमाण्यु;
 आपो आप स्वदृषे णेलो, मन शङ्गे'। मत आण्यु. अणधूत० ८
 रागद्वेषको त्याग करीने, देणो सहज्जन सरण्यु;
 सुद्धिसागर आतम ध्याने, परममातम पद परण्यु. अणधूत० ९
 (भेडेसाण्यु.)

“हमतो दुनियासें न डरेंगे.”—पद.

(२१४)

(अणधु सौजोगी गुडभेरा—ओ राग.)

हमतो दुनियासें न डरेंगे, आतम ध्यान धरेंगे. हमतो०
 निन्दकभाते निन्दा करशे, लकतजनो गुणु गाशे;
 दुनियादिवानी गांडा कडेशे, कोधक मारणु धाशे. हमतो० १
 किरियावादी कपटी लेणे, ज्ञानवादी मन धडेलो;
 लोगी लेणे ओ लिभारी, छटकी कडे छटकेलो. हमतो० २
 दुनियादारी नडि डे हमारी, ज्ञान दशा चित्त धारी;
 डाक डमाला भूरणु आणा, ओ सणु अटपट वारी. हमतो० ३

૧૪૮

ભજન પદ સંગ્રહ.

સ્યાદ્વાદ મારગ મનમાંહિ, શ્રદ્ધા જીવની સાચી;
 અવલમ્બ્યો મારગ એ મોટો, કલિકાલે પણ રાચી. હમતો ૪
 ચિત્ત હમારા જ્યાં રંગાયા, ત્યાં હમ રંગે રહીશું;
 યોગ્ય જીવની આગળ અન્તર્, તત્ત્વની વાતો કહીશું. હમતો ૫
 વાડમાંહિ બકરાં રહેશે, મૃગપતિ વનમાં ચરશે;
 વિદ્યાલોજન રાસલ મૈક્રિક, ચારો હંસ તે ચરશે. હમતો ૬
 વિદ્ધન આતમ અન્તર્ જોજે, સ્થિરદષ્ટિ ચિત્ત ધારી;
 ખુદ્ધિસાગર શાશ્વત શિવપદ, પામી લહે સુખ ભારી. હમતો ૭
 (મહેસાણા.)

“હિતશિક્ષા”—પદ. ગુંહલી.

(૨૧૫)

(ઓધવજી સન્દેશો કહેજે સ્થામને—એ રાગ.)

સુખદાયક હિત શિક્ષા સાચી સાંભળો,
 ધરજે મનમાં હેત ધરી નરનારજે;
 પ્રભુ ભક્તિ શ્રદ્ધાથી સુખડાં પામશે,
 હરતાં ફરતાં ગણજે મન નવકારજે. સુખ ૧
 નિન્દા ચાહી યુગલી કરવી વારજે,
 દ્રેષ કરો નહિ શત્રુપર તલભારજે;
 આજ ન દેવું પરના ઉપર વૈરથી,
 પેટ ભરીને કરશે નહિ આહારજે. સુખ ૨
 નિજ શક્તિ અનુસારે લક્ષ્મી ધર્મમાં,
 વાપરવી લહી માનવ ભવ અવતારજે;
 હુળી મળી સંપીને ધરમાં ચાલવું,
 ધરમાં કરવો નહિ ખટપટથી ખારજે. સુખ ૩
 દીન દુઃખી અન્ધાપર કૃષ્ણા કીજીએ,
 પર ઉપકારે પાપ કર્મનો નાશજે;
 મનમાં પણ ખુરું નહિ પરતું ચિન્તવો,
 સારામાં સારું છે ધર વિશ્વાસજે. સુખ ૪

સુખની વેળા ભાગ્યથકી જે સમ્પન્ને, ત્યારે મનમાં કરવો નહિ અહંકારને; દુઃખની વેળા દિલગીરીને ત્યાગીએ, એક અવસ્થા રહે નહીં સંસારને.	સુખ૦ ૫
બુઝારીની સર્જાંત કીજે નહીં કદી, કુમિત્રોની સોખત દુઃખ દાતારને; કડવી પણ હિતશિક્ષા મનમાં ધારવી, પરનારી વેશ્યાનો ત્યજને પ્યારને.	સુખ૦ ૬
માતપિતાની ભક્તિ કરીએ ભાવથી, સર્કુંટ પડતાં કરવી પરને સાહાય્યને; નાતબતના સામા પડીએ નહિ કદિ, નિત્ય સવારે લાગો ગુરૂને પાયને.	સુખ૦ ૭
વચન વિચારી બોલો બહુ મીઠાશથી, મોટા જનનું સાચવવું બહુ માનને; ગમ્ભીર મનના થાને સુખડાં સમ્પન્ને, સદ્ગુરૂ ગુણનું કરવું જગમાં ગાનને.	સુખ૦ ૮
સમયસૂચકતા સમતા રાખી ચાલીએ, ધર્મશાસ્ત્રનો ધરને મન આચારને; બુદ્ધિસાગર સદ્ગુરૂ સર્જાંત કીજીએ, પામો તેથી ભવસાગરનો પારને.	સુખ૦ ૯ (સાર્ણંદ.)

પતિવૃતા સ્ત્રી વિષે—ગુંહલી.

(૨૧૬)

(આધવજી સંદેશી કહેજે શ્યામને—એ રાગ.)	
પતિવૃતા પ્રમદાના ધર્મી સાંભળો, પ્રભાત કાલે બહેલી ઉઠે નારને; મહામન્ત્ર પરમેષ્ઠિનો મનમાં ગણે, દિવ કૃત્યોનો ક્રમથી કરે વિચારને.	પતિવૃતા૦ ૧

૧૫૦

ભજન પદ સંગ્રહ.

- પ્રતિદિવસ લઘુતાથી વિનયે વર્તતી
પ્રેમે પડતી સાસુ સસરા પાયળે;
ગૃહનાં કાર્ય કરે ચતનાથી દેખીને,
વૃદ્ધબાલને ખવરાવીને ખાયળે. પતિવૃતા૦ ૨
- નણુંદ જેઠાણી જેઠ દીયરને દાસીઓ,
વર્તે સદાચરણથી સહુની સાથળે;
ઠપકા મહેણાં સહન કરે સહુ પ્રીતથી,
નવરાશે ભજતી તે ત્રિભુવન નાથળે. પતિવૃતા૦ ૩
- બાલક બચ્યાંને ભળવતી પ્રેમથી,
કદિ ન કરતી કુટુંબ સાથે ખારળે;
મોટું પેટ કરીને સહુનું સાંભળે,
પરપુરૂષથી કદિ કરે નહિ ખ્યારળે. પતિવૃતા૦ ૪
- મીઠા વચને બોલે સહુની સાથમાં,
સુખ દુઃખ વેળા મન રાખે સમભાવળે;
ધરની વાતો દ્રેષી આગળ નહીં કરે,
ધર્મ કર્મનેા કરતી મનમાં લહાવળે. પતિવૃતા૦ ૫
- નહિ પંજેળે પતિને હઠીલી થઇ કદિ,
સફુંટ પડતાં પતિને કરતી સહાયળે,
આકૃત આવે પતિને ધીરજ આપતી,
આળ ચડે તેવા સ્થાને નહીં જાયળે. પતિવૃતા૦ ૬
- છેલ છપીલી બનીઠણીને નહિ ફરે,
લોક વિરૂદ્ધ વર્તે નહીં કણ્ઠે પ્રાણળે;
લાજ ધરે મોટાની કુલવટ સાચવી,
પતિ આજ્ઞા લોપે નહિ સુખની ખાણળે. પતિવૃતા૦ ૭
- દેવ ગુરૂને વન્દન કરતી ભાવથી,
સદ્ગુરૂ વચનામૃત સાંભળતી પ્રેમળે;
અહ્યાં વ્રતોને પ્રાણ્ણાંતે પણ પાળતી
સતીવ્રતોને સાચવતી ધરી નેમળે. પતિવૃતા૦ ૮

ભાગ ૧ થો.

૧૫૧

ધર્મકર્મમાં સર્વ જનોને જોડતી,
 આલક આલીકાને દેતી બોધજ્ઞે;
 ઠપકો પતિ આપે તે સર્વે સાંભળે,
 પતિના સામું બોલે ન ધરે કોધજ્ઞે. પતિવૃતા૦ ૯
 સુલસા ચન્દન બાલા સીતા રેવતી,
 દમયન્તી સુભદ્રા શુભ અવતાર જ્ઞે;
 બુદ્ધિસાગર સતીઓ એવી શોભતી,
 પાળો શીયળ કુળવન્તી શુભ નારજ્ઞે. પતિવૃતા૦ ૧૦
 (સાશ્વંદ.)

સદ્ગ્રાવિષે હિતશિક્ષા.

(૨૧૭)

(ઓધવજી સંદેશો કહેશો શ્યામને—એ રાગ.)

સદ્ગ્રામાં બટ્ટો છે સજ્જન સાંભળો,
 ચિન્તાતુર મનકું રહેવે નિશ દીનજ્ઞે;
 આશા તૃષ્ણા વૃદ્ધિ દુઃખડાં સમ્પન્ને,
 કુબ્યાપારે મૂરખ પર આધીનજ્ઞે. સદ્ગ્રામાં૦ ૧
 લોભતણો નહિ થોભ જુગારે બાણીએ,
 ઘડી ઘડીમાં રજૂ ઘણા બદલાયજ્ઞે;
 બીજે ધંધો સૂજે નહિ સદ્ગ્રાથકી,
 સર્વે વાતે પૂરો વ્યસની થાયજ્ઞે, સદ્ગ્રામાં૦ ૨
 મળે નહિ શાન્તિ એ સદ્ગ્રા સર્જૂંથી,
 જળો અવસ્થા સદ્ગ્રાની અવધારજ્ઞે;
 જ્ઞેષ જુએ કોઈ સદ્ગ્રાના વ્યાપારમાં,
 ભિક્ષા હાંદલુ સીકે ચઢે નહિ ચારજ્ઞે. સદ્ગ્રામાં૦ ૩
 ચગચલ લક્ષ્મી સદ્ગ્રાના વ્યાપારથી,
 સમજે સમજી મનમાં નરને નારજ્ઞે;
 ત્યજે વ્યસન સદ્ગ્રાનું સમજી સત્યને,
 કરો પ્રતિજ્ઞા ગુરૂ પાસે નિર્ધારજ્ઞે. સદ્ગ્રામાં૦ ૪

૧૫૨

બજન પદ સંગ્રહ.

લોભી લક્ષ્મી લાલચથી કૂટાયછે,
 ત્યાગો ભૂગટું સદ્ગાના વ્યાપારને;
 યુદ્ધિસાગર ન્યાયોપાનિત વિક્તથી,
 ધર્મયુદ્ધિ પ્રગટે સુખ મહુંલ માલને. સદ્ગામાં ૫
 (સાષ્ટક.)

“ પતિવૃતા સ્ત્રીવિષે હિતશિક્ષા. ”

(૨૧૮)

(ઓધવજી સંદેશો કહેલો શ્યામને—એ રાગ.)

સાચી શિક્ષા સમજી સ્ત્રીને સાનમાં,
 કદી ન કરવો પ્રાણપતિ પર કોધને.
 સાસુ સસરાની હિતશિક્ષા માનવી,
 પુત્ર પુત્રીને કરવો સારો ઓધને. સાચી ૧
 પતિ આજ્ઞાએ કારજ સહુ ધરતું કરે,
 નિન્દા લવરી કરે નહીં તલભારને;
 પર પુરૂષની સાથે પ્રીતિ નહીં કરે,
 પતિ દુઃખે દુઃખી શીલવન્તી નારને. સાચી ૨
 પુત્ર પુત્રીઓ પ્રેમે પ્રમદા પાળતી,
 લડે નહીં ઘરમાં કોઇની સાથને;
 નિત્ય નિયમથી ધર્મ કર્મ કરતી રહે,
 સમરે પ્રેમે ત્રણ ભુવનના નાથને. સાચી ૩
 લજ્જા રાખી ઓલે મોટા આગળે,
 લક્ષ્મી જેવી તેલું લોજન ખાયને;
 લોક વિરૂદ્ધ વર્તે નહિ કુળવટ સાચવી,
 કુલટા સ્ત્રીની સાથે કયાંઈ ન જાયને. સાચી ૪
 સમતા રાખે સહુ કારજ કરતાં થકાં,
 શિક્ષા દેતાં કદિ નહીં અકળાયને;
 ગંભીરતા રાખી વર્તે સંસારમાં;
 એવી સ્ત્રીના સદ્ગુણ સર્વે ગાયને. સાચી ૫

ભાગ ૧ લો.

૧૫૩

દેવ ગુરૂને ધર્મે લક્ષિત જોહની,
 સર્કુટ આવે પતિને કરતી સાહાય્યજો;
 યુદ્ધિસાગર શીયળ પાળે પ્રેમથી,
 શીયળવન્તી નારી સુખડાં પાયજો.

શાસ્ત્રીં ૬
 (સાષ્ટંદ.)

સ્ત્રીધર્મ વિષે હિતશિક્ષા.

(૨૧૯)

(આધવણ સંદેશો કહેજો શ્યામને—એ રાગ.)

શાશ્ત્રી સ્ત્રીને શિખામણ છે સહજમાં,
 શીયળ પાળો ધારી મનમાં ટેકજો;
 શ્રદ્ધા લક્ષિત વિનય વિચારે ચાલવું,
 સત્યાસત્યનો મનમાં કરી વિવેકજો. શાશ્ત્રીં ૧

દયાદાન આભૂષણને કણ્ઠે ધરો,
 કોધાવેશે કદિ ન દેવી ગાળજો;
 દેરાણી જોઠાણી સાથે સમ્પીને,
 વર્તે કરતી કુટુમ્બની સંભાળજો. શાશ્ત્રીં ૨

કૂળ લક્ષ્મીથી કૂલી થાય ન ક્ષાળકો,
 પ્રાતઃકાળે પડતી સાસુ પાયજો;
 અભક્ષ્ય ભક્ષણ પ્રાણાન્તે પણ નહીં કરે,
 દેવ ગુરૂનાં દર્શન કરીને ખાયજો. શાશ્ત્રીં ૩

રડવું રોવું નિર્લજ વાણી ભાખવી,
 કરતી તેનો સત્યટેકથી ત્યાગજો;
 સારી સ્ત્રીની સોખત કરતી પ્રેમથી,
 વીતરાગ ધર્મે વર્તે મન રાગજો. શાશ્ત્રીં ૪

પાડોશીની સાથે વર્તે પ્રેમથી,
 પરપુરૂષની સાથે હાસ્ય નિવારજો;
 મિષ્ટવચન સમતાથી હરખે ખોલતી,
 ધન ધન એવી સ્ત્રીનો જગ અવતારજો. શાશ્ત્રીં ૫

નિન્દા ઝઘડા વેર ઝેરથી વેગળી,
સહુના સારામાં મનકું હરખાયજો;
બુદ્ધિસાગર બાળક ગુરૂણી માત છે,
સારી સ્ત્રીથી કુટુંબ સુખિયું થાયજો.

શાશ્વતી ૬
(સાષ્ટક.)

પુત્રીને માની શિક્ષામણ.

(૨૨૦)

(ઓધવલ સંદેશો કહેજો શ્યામને—એ રાગ.)

શિક્ષા બાલીકાને માતા આપતી,
સજ્જત સારી બાલીકાનો રાખજો;
કરો વિનય મોટાનો હરખી હેતથી,
દુર્યુષ્ણોને મનથી કાઠી નાખજો.

શિક્ષા૦ ૧

બણવી વિદ્યા ચીવટ રાખી ઠંડાલથી,
કદિ ન રાખોં ગાળ દેવાની ટેવજો;
ઠંડેલાં ઉઠી અબ્યાસે મન વાળવું,
માત પિતાની કરવી પ્રેમે સેવજો.

શિક્ષા૦ ૨

માત કહે તે કાર્યો કરતી પ્રેમથી,
માત પિતાને કરજો નિત્ય પ્રણામજો;
નવરાં આથડવું નહિ પરના આજ્ઞાણે,
દેવગુરૂનાં સ્મરવાં પ્રાતઃ નામજો.

શિક્ષા૦ ૩

રોવું રીસાવું નહિ હઠથી દીકરી,
બૂઠું ચોરી ચૂગલી કરજો ત્યાગજો;
વિદ્યાની ખામીથી મૂર્ખી સહુ કહે,
કરજો સાચો ધર્મમાર્ગથી રાગજો.

શિક્ષા૦ ૪

નિત્ય નિયમથી સહુ કૃત્યો કરવાથકી,
હળવે હળવે કાર્યો સર્વે થાયજો;
બુદ્ધિસાગર શિક્ષા માની માનતાં,
દિકરી ગુણિયલ કુટુંબમાંહિ ગણાયજો.

શિક્ષા૦ ૫
(સાષ્ટક.)

પુત્રને પિતાની શિક્ષામણ.

(૨૨૧)

(આધવજી સંદેશો કહેશો શ્યામને—ઐ રાગ.)

- પિતા કહે છે પ્રેમપાત્ર નિજ પુત્રને,
કરજોડીને સાંભળજો મુજ પુત્રજો;
કૂળ દીપક થાવાને વિદ્યા શિખવી,
ધર્મ નીતિથી સાચવવું ઘર સૂત્રજો પિતા૦ ૧
- વિદ્યા ધન મોટામાં મોટું બાણજો,
એક ચિત્તથી કર તેનો અભ્યાસજો;
નિન્દા લવરી જૂઠું ચોરી ત્યાગજો,
ગુરૂ વચનનો મનમન્દિરવિશ્વાસજો. પિતા૦ ૨
- વિનયવન્તને સર્વે વિદ્યા સાંપડે,
વિનયમન્ત્રથી વૈરી વશમાં થાયજો;
માતપિતાને પાથે લાગો પ્રેમથી,
હરખી ંહેલો શાળામાંહિ જાયજો. પિતા૦ ૩
- હુળીમળીને ચાલો સહુની સાથમાં,
કદિ ન કરવો કોધે કંઠવો કલેશજો;
સગાં સંબંધી મિત્રાદિકની સાથમાં,
રીસાવાની ટેવ ન રાખો લેશજો. પિતા૦ ૪
- રમત ગમતમાં ફેગટ કાળ ન ગાળવો,
માતપિતાને પૂછી કરવાં કામજો;
સડેલ શઠ મિત્રોની સોખત ત્યાગવી,
વાપરજો નહિ આડે રસ્તે દામજો, પિતા૦ ૫
- ભવિધ્યનીઆખાદી દોલત દેશની,
દેશોદય નિશાની બાલક ધારજો;
શ્રદ્ધાભક્તિ દેવગુરૂમાં રાખજો,
ધરજો દિલમાં ધર્મ કર્મનો પ્યારજો. પિતા૦ ૬
- ધર્મસૂત્ર સહુગુરૂની પાસે શિખવાં,
દેવગુરૂને વન્દન કર ત્રિકાલજો;

૧૫૬

ભજન પદ સંગ્રહ.

કેશી વસ્તુ દારૂ માંસ નિવારજે,
 સહુની સાથે કરજે સાચું ઠહાલજો. પિતા૦ ૭
 કોધ માન માયાને ત્યાગી ટેકથી,
 સદ્ગુણમાલા કણ્ઠે ધરજે સારજો;
 યુદ્ધિસાગર એવા પુત્રો પાકશે,
 ત્યારે થાશે દેશોદય ઉદ્ધારજો. પિતા૦ ૮
 (સાષ્ટંદ.)

શિષ્યને સદ્ગુરુની શિક્ષા.

(૨૨૨)

(ઓધવજી સંદેશો કહેજો શ્યામને—એ રાગ.)

સદ્ગુરુ દેછે શિક્ષા શિષ્ય પ્રતિમુદ્ધા,
 નમન કરીને શિષ્ય સુણે કર જોડજો;
 સર્વ જીવની સાથે મૈત્રી ભાવના,
 કદિ ન કરજે યોગી યતિથી હોડજો. સદ્ગુરુ૦ ૧

સુખ દુઃખમાં સમભાવે આયુષ્ય ગાળવું,
 વન્દક નિન્દક ઉપર સરખો ભાવજો;
 સદુપદેશે હિત સઘજાનું સાધવું,
 ભવજલાધિને તરવા શરીર નાવજો. સદ્ગુરુ૦ ૨

શુદ્ધ ક્રિયાથી કર્મ કલક્રુ વિદારવું,
 દોષીના દોષોનો કરવો નાશજો;
 પ્રાણાન્તે પણ જીવદયાને પાળજો,
 સત્યદેવ સદ્ધર્મે ધર વિશ્વાસજો. સદ્ગુરુ૦ ૩

ગુરુની આજ્ઞા કોઇ ન કાળે ત્યાગવી,
 સત્યધર્મમાં કદિ ન કરવો સ્વાર્થજો;
 વિનયવંત શિષ્યો સદ્ગુણને પામતા,
 પડે પિણ્ડ પણ છોડો નહિ પરમાર્થજો. સ ગુરુ૦ ૪

મહાવ્રતોને ધારી આતમ ધ્યાનમાં,
 રમજો જેથી જાગે અન્તરૂ જ્યોતજો;

ભાગ ૧ લો.

૧૫૭

અન્તર્યામી પરમાતમની પ્રાપ્તિથી, હોવે કેવલજ્ઞાને સત્યોદ્યાતજ્ઞે.	સદ્ગુરુ ૦ ૫
અનેકાન્તદર્શનથી આતમ ઓળખે, અન્તર્મુખતા વૃત્તિની તથા હોયજ્ઞે;	
આત્મસ્વરૂપે ખેલે શુદ્ધસ્વભાવથી, તત્ત્વરમણથી નડે ન કોને કોયજ્ઞે.	સદ્ગુરુ ૦ ૬
ગુરુ વચનામૃત પામે શિષ્ય સુપાત્ર જે, ગુરુ ભક્તિથી શક્તિ પ્રગટે સર્વજ્ઞે;	
સદ્ગુરુગમથી જ્ઞાન સફલતા બાણીએ, નાસે તેથી વિષયવાસનાગર્વજ્ઞે.	સદ્ગુરુ ૦ ૭
ગુરુદેવી ગુરુ નિન્દક પાપી પ્રાણીઆ, ધિક્ ધિક્ તેનો માનવ ભવ અવતારજ્ઞે;	
બુદ્ધિસાગર સદ્ગુરુ દર્શન ઠોહીલું, પામી પ્રાણી ઉતરે ભવની પારજ્ઞે.	સદ્ગુરુ ૦ ૮ (સાષ્ટંદ.)

પુરુષના ધર્મ વિષે.

(૨૨૩)

(ઓધવજી સંદેશી કહેજે શ્યામને—એ રાગ.)	
સમજી નરને શિખામણ છે સાનમાં, કરે નહિ પરલલના સાથે ખ્યારજ્ઞે;	
હાંસી ઠંડા પરસ્ત્રીસાથે નહિ કરે, કામી નરનો ધિછ ધિછ અવતારજ્ઞે.	સમજી ૦ ૧
છેલ છળીલો કૂલ કલંકી નહિ હુવે, વિચારીને ખોલે સારા ખોલજ્ઞે;	
કહેતો જેવું તેવું મનથી પાળતો, એવા નરનો જગમાં વધતો તોલજ્ઞે.	સમજી ૦ ૨
મહિરાપાની લમ્પટ સર્જીત નહિ કરે, કુલવટથી ચલવે જગમાં વ્યવહારજ્ઞે;	

૧૫૮

ભજન પદ સંગ્રહ.

- ન્યાયવૃત્તિથી ધંધો કરતો સત્યથી,
ન્યાય લક્ષ્મીના લોજનથી આહારજો. સમજી૦ ૩
સહુની સાથે વર્તે મૈત્રીભાવથી,
માત પિતાને નમન કરે હિત લાયજો;
મોટા જનનું માન કરે તે પ્રેમથી,
કલકુંઠ આળ ચઢે ત્યાં કદિ ન બાયજો. સમજી૦ ૪
આડે રસ્તે લક્ષ્મી ખરચે નહિ કદિ,
જ્ઞાત જાતિનો કરે તેહ ઉદ્ધારજો;
દુઃખી દીનને રહાય શક્તિથી આપતો,
કુટુમ્બજનની સાથે રાખે ધ્યારજો. સમજી૦ ૫
પૂજ્યશુરને વન્દન કરે બહુભાવથી,
સહુશુર શિક્ષા શ્રવણ કરે હિત લાયજો;
વૈયાવચ્ચ કરે શ્રી સહુશુરરાયનું,
સાધર્મને દેખી મન હરખાયજો. સમજી૦ ૬
પુત્ર પુત્રીને સમજણ આપે પ્રેમથી,
ગમ્ભીર મનથી વર્તે સહુની સાથજો;
નવરાશે વાંચે છે પુસ્તક ધર્મનાં,
ભજે જીનેશ્વર ત્રણભુવનનાનાથજો. સમજી૦ ૭
કુટુમ્બ જનમાં કલેશ વધારે નહિ કદિ,
ભાઈ બેનની સાથે રાખે પ્રેમજો;
ગ્રહાં વ્રતોને પ્રાણાન્તે ત્યાગે નહીં,
દયા ધર્મથી જીવપર રાખે રૂઢમજો. સમજી૦ ૮
મિથ્યા કુશુર સર્જાંત વારે જ્ઞાનથી,
જીનેશ્વરના ધર્મે વર્તે ટેકજો;
લોક વિરૂદ્ધને દેશવિરૂદ્ધને ત્યાગતો,
જૈન ધર્મથી વિરૂદ્ધ ત્યાગ વિવેકજો. સમજી૦ ૯
ક્રોધ કરીને પ્રમદા માર ન મારતો,
પ્રાણાન્તે પણ વેશ્યા ઘેર ન બાયજો;
મુનિનિન્દા અપમાન કરે નહિ સ્વપ્નમાં,

ભાગ ૧ લો.

૧૫૯

સાધુ જનને દાન કરે હિત લાયજો.	સમજી૦ ૧૦
આય પ્રમાણે ખર્ચ કરે વિવેકથી, કુટુંબ જનને કરે નીતિનો ખોધજો; જીગટું સદા ચોરી વ્યસનો ત્યાગતો, ઘડી ઘડીમાં કરે નહિ તે કોધજો.	સમજી૦ ૧૧
ધર્મ કરંતાં વારે નહિ નિજ નારીને, સુખ દુઃખમાં સમભાવે કાઢે કાળજો; નિન્દા લવરી અદેખાઈને ત્યાગતો, સન્નજન સુખથી કણુ ન દેવે ગાળજો.	સમજી૦ ૧૨
ધર્મોદ્ધારક દીન દયાળુ થાવશે, નિજ શ્રદ્ધાલુ જીવ દયા પ્રતિપાલજો; બુદ્ધિસાગર પુરૂષ એવા પાકશે, ત્યારે થાશે જૈનધર્મ ઉદ્ધારજો.	સમજી૦ ૧૩
	(સાષ્ટંદ.)

“લક્ષાધિપતિયોને હિતશિક્ષા.”

(૨૨૪)

(ઝોધવજી સંદેશો કહેજો શ્યામને—એ રાગ.)

હે લક્ષાધિપતિયો જગમાં શું રહ્યા, ક્યાંથી આવ્યાને ક્યાં જાશે લવ્યજો; શાને માટે જન્મ્યા જાગી જાણજો, સમજો જગમાં શું સાફ કર્તવ્યજો.	હે લક્ષા૦ ૧
શેર એક દાડનો નિશો જે ચઢે, લાખોપતિને તેવું ધનનું ઘેનજો, ધનના ઘેને ઘેરાયો અહંકારમાં; એવા નરને સમતાનું નહિ ઘેનજો.	હે લક્ષા૦ ૨
ગાડી વાડી લાડીમાં ગુલ્તાન છે, પૈસા માટે પાપ કરે નિશદિનજો;	

- વૈરાગ્યે મન વાળે ક્યાંથી પ્રાણિયા,
બ્યાપારે વર્તે વૃત્તિ લયલીનજો. હે લક્ષાં ૩
- પૈસાને પરમેશ્વર માન્યો પ્રેમથી,
સ્ત્રીને ગુરૂ માની કરતા તસ સેવજો,
રાતદિવસ લોભે લલચાયો લાલચુ;
એક ચિત્તથી સેવે નહિ જિનદેવજો. હે લક્ષાં ૪
- ધર્મ કર્મને મૂકી ક્યાં અથડાઓ છો,
પદવીપુરુષે મળતું શું ઉપમાનજો;
દુનિયાના માને શું મન મકલાઓ છો,
લક્ષ્મી દેખી શું થાવો ગુલતાનજો. હે લક્ષાં ૫
- મરતાં લક્ષ્મી સાથ ન આવે જાણજો,
હાય હાય કરતો જાઈશ તું એકજો;
લક્ષ્મીલાલચ લોભ વધે છે સોગણો,
સત્યાસત્યનો દિલમાં કરો વિવેકજો. હે લક્ષાં ૬
- લક્ષ્મીધિપતિયોની રાખો થઈ ઘણી,
મરતાં તેવી રાખ તમારી થાયજો;
ચેતો ચેતો વૈરાગી થઈ જાગજો,
નહિ ચેતે તો પાછળથી પરતાયજો. હે લક્ષાં ૭
- સાત ક્ષેત્રમાં લક્ષ્મી ખર્ચો ભાવથી,
દુઃખી જનનો કરજો ઝટ ઉદ્ધારજો;
ફાગટ લક્ષ્મી ખર્ચો નહીં કુક્ષેત્રમાં,
પુણ્ય કર્યાંથી સ્વર્ગાદિક અવતારજો. હે લક્ષાં ૮
- શરીર ન્યારૂં લક્ષ્મી ન્યારી છેવટે,
એકીલો જીવ જાશે કોઈ ન સાથજો;
ધર્મ કરી લ્યો સદ્ગુરૂગમથી પ્રાણિયા,
સેવો શ્રી કરૂણાળુ જિનવર નાથજો. હે લક્ષાં ૯
- ધર્મ કરતાં સુખિયા જગમાં પ્રાણિયા,
શાશ્વત સુખડાં સહેજે તેથી થાયજો;
બુદ્ધિસાગર અવસર પામી ચેતજો,
પામો જલ્દી શિવસમ્પદ સુખદાયજો. હે લક્ષાં ૧૦

ભાગ ૧ લો.

૧૬૧

“શ્રાવકનું વર્તન.—પદ.”

(૨૨૪)

(ઓધવણ સંદેશો કહેજો શ્યામને—એ રાગ.)

- શ્રદ્ધાળુ ગંભીર શ્રાવક સુખાણુ છે,
 જીવ દયાળુ ઘટમાં સત્ય વિવેકજો;
 નવ તત્વાદિક સમજે ગુરૂગમજ્ઞાનથી,
 જૈન ધર્મની સાચી મનમાં ટેકજો. શ્રદ્ધાળુ ૧
- જીનવર દેવ અદ્વાથી તેહ સનાથ છે,
 અનાથ નહિ કહેવાતો શ્રાવક પુત્રજો;
 કરે કમાણી ન્યાયવૃત્તિ સંસારમાં,
 સન્તોષે ચલવે છે ઘરનું સૂત્રજો. શ્રદ્ધાળુ ૨
- મુનિની પાસે વ્રત ઉચ્ચરતો ભાવથી,
 લીધાં તેવાં વ્રત પાળે ગુણવાનજો;
 સાધર્મીને દેખી મન હરખાય છે,
 ભક્તિથી કરતો તેનું બહુમાનજો. શ્રદ્ધાળુ ૩
- સત્ય મનોરથ મુનિવ્રતના દિલમાં કરે,
 કારાગૃહ સમ જાણે આ સંસારજો;
 જલ પરુજવત્ ન્યારો અન્તરથી રહે,
 ધન્ય ધન્ય તેવા શ્રાવક અવતારજો. શ્રદ્ધાળુ ૪
- બ્યવહારે સમકિતની શ્રદ્ધા સાચવે,
 જૈન ધર્મની વૃદ્ધિમાં લયલીનજો;
 સાત ક્ષેત્રમાં લક્ષ્મી ખર્ચે ભાવથી,
 સફુંટ પડતાં કદિ ન થાવે દીનજો. શ્રદ્ધાળુ ૫
- સદ્ગુરૂ મુનિને ખમાસમણુ દે ભાવથી,
 ગુરૂ સાક્ષીએ કરતો પ્રત્યાખ્યાનજો;
 પ્રતિક્રમણુ સામાયિક સમજીને કરે,
 ધર્મ કર્મમાં નિશ્ચિન રહે ગુણવાનજો. શ્રદ્ધાળુ ૬
- નિન્દા લવરી ચાડી ચુગલી નહિ કરે,
 પ્રિય સાચથી ખોલે રૂડા ખોલજો;

૧૬૨

ભજન પદ સંગ્રહ.

ચોરી જારી પાપ કરે નહિ સ્વપ્નમાં, જૈન ધર્મનો વધતો તેથી તોલજો.	શ્રદ્ધાગુ ૭
જીન પ્રતિમા પૂજે જે બહુ માનથી, જીનની આજ્ઞાએ સમજે તે ધર્મજો; દાન દિયે મુનિવરે જે બહુમાનથી, એવા શ્રાવક પામે શાશ્વત શર્મજો.	શ્રદ્ધાગુ ૮
તન મન ધનથી જૈનધર્મવૃદ્ધિ કરે, ગુરૂ આજ્ઞાએ ધર્મ કરે સુખકારજો; બુદ્ધિસાગર શ્રાવક એવા પાકશે, ત્યારે થાશે જૈન ધર્મ ઉદ્ધારજો.	શ્રદ્ધાગુ ૯

“વ્યવહારધર્મારાધન વિષે.—પદ.”

(૨૨૫)

સાચી શિક્ષા સાંભળજો સહુ ઠંડાલથી, નય વ્યવહારે ધરવો ધર્મોચારજો; પુષ્ટાલમ્બન નિમિત્ત કારણ સેવના, એહિજ વ્યવહારે વર્તો સુખકારજો.	સાચી ૧
દેવગુરૂની શ્રદ્ધા સાચી રાખજો, ધર્મ ક્રિયાથી નિર્મલ આતમ થાયજો; સમજો હેતુ ધર્મ ક્રિયાના લાવથી, ધર્મ ક્રિયામાં અભ્યાસી સુખ પાયજો.	સાચી ૨
ઉદમની બળવત્તા સાચી માનજો, ધર્મોદમથી સફલ થતો અવતારજો; શૂરા થઈને આજાસ ત્યાગી સેવીએ, જૈનધર્મને લવોલવમાં સુખકારજો.	સાચી ૩
લવિતવ્યતા માનતાં એકાન્તથી, આલસનું ધર બનશો સજ્જન લવ્યજો; સેવો ઉદમ સમજો સાચા તત્ત્વને, સંયમ પુષ્ટિ સુંદર છે કર્તવ્યજો.	સાચી ૪

નય વ્યવહારે શાસન ચાલે વીરતું, નંગમ તીર્થોન્નતિ વ્યવહારે થાયજે; શ્રાવક સાધુ ધર્મે પણ વ્યવહાર છે, પૂજા ભક્તિ વ્યવહારે જ્યકારજે.	સાચીં ૫
નિશ્ચયનય જાણી તજતાં વ્યવહારને, હોવે તેથી ધર્મ તીર્થ ઉચ્છેદજે; ખે નય માને ધર્મ કર્મની સાધના, નાસે તેથી જન્મ મરણના ખેદજે.	સાચીં ૬
દુનિયાના વ્યવહારે વર્તો ભાવથી, ધર્મતણા વ્યવહારે શરૂં થાયજે; તે પણ મિથ્યા ભ્રમણા જાણી ત્યાગજે, નય વ્યવહારે ઉદ્યમથી સુખ પાયજે.	સાચીં ૭
ખે નય માને અનેકાન્તની સિદ્ધિ છે, જ્ઞાનક્રિયાથી શાશ્વત મુક્તિ થાયજે; બુદ્ધિસાગર અન્તર્માં અધ્યાત્મથી, વર્તો બાહિર્ વ્યવહારે હિત લાયજે.	સાચીં ૮

મૂર્ખવિષે પદ.

(૨૨૬)

(હવે મને હરિ નામશું નેહ લાગ્યો—એ રાગ.)

મૂર્ખની સર્જીત કોઈ ન કાળમાં છે સારી, આપે છે દુઃખ બહુ ભારીરે.
મૂર્ખં

વિનય વિવેકનું નામ ન જાણે, પોતાનો મત તાણે;
ખોલ ખોલ્યામાં કંઈ ન સમજે, કાળ ઉચિત નહિ જાણેરે. મૂર્ખં ૧
મૂર્ખ મિત્ર ન સારો જગત્માં, અરિ પણ પહિંડત સારો;
મૂર્ખ શીરે કંઈ શુંમ ન ઉગે, લક્ષણથી અવધારોરે. મૂર્ખં ૨
વાત વાતમાં લડી પડે છે, વિવાહની વરશી તે વાળે;
લોળપણે ભરમાવ્યો ભમે છે, ચાલે છે ઠાકડમાલેરે. મૂર્ખં ૩

૫૬૪

ભજન પદ સંગ્રહ.

રીસાય છે રૂડી વાત કહ્યાથી તે, પોતાની હઠ નહીં મૂકે;
 માને પોતાને ડહાપણુ દરિયો, પરઉપકારમાં તે ભૂંકેરે. મૂર્ખો ૪
 ઢાંરૂપાની સડેલ શઠને, મૂઠની સર્જીત ખોટી;
 ખરા રજીમાં તો ભજીજ પાડે, સમજો વાત આ તો મોટીરે. મૂર્ખો ૫
 વન વગડામાં વાસજ સારો, મૂઠનો સર્જીત વારો;
 બુદ્ધિસાગર અવસર જ્ઞાતા, જ્ઞાનિસર્જીત દિલ ધારોરે. મૂર્ખો ૬

“અવઝો શું ચાલે ચેતન ચાલ નિજ વાટે.” પદ.

(૨૨૭)

(હવે મને હરિનામશું નેહ લાગ્યો—એ રાગ.)

અવજો શું ચાલે. ચેતન ચાલ નિજ વાટે, તત્ત્વસ્વરૂપ હિત માટેરે.
 અવજો ૦

માયાના પાશમાં નિશદિન ઝૂલ્યો, લણી લણુતરને શું ભૂલ્યો;
 માયાના કંઠમાંરે ફેગટ ફૂલ્યો, ડહાપણુના દરિયે શું ડૂલ્યોરે.
 અવજો ૦ ૧

અલખ સ્વરૂપી આતમરાયા, નિર્ભયદેશ સુહાયા;
 બુદ્ધિસાગર ધ્યાન ધર્યાથી, અનુભવ આનન્દ પાચારે. અવજો ૦ ૨

“મુસાફર જીવઢા કાયાનો મહેલ નથી તારો.”—પદ.

(૨૨૮)

(હવે મને હરિ નામશું નેહ લાગ્યો—એ રાગ.)

મુસાફર જીવઢા કાયાનો મહેલ નથી તારો,
 માને શું મોહે મારો મારોરે. મુસાફર ૦

લાખ ચૈરાશિમાં દેહ ધર્યા બહુ, જન્મ જરા દુઃખ પામી;
 માનવભવ એજો ચૂક ન જીવઢા, લજી લેને અન્તર્યામીરે. મુસાફર ૦ ૧
 કાયા મહેલનો કાંઈ ન ભરૂસો, જલમાં ઉડેલ પરપોટો;
 અમૂલ્ય શ્વાસોચ્છ્વાસ વહે છે, મૂરખ વાળ નહિ ગોટોરે. મુસાફર ૦ ૨

भाग १ क्षो.

१६५

કળા કરો કાયા માટે કરોડ પણ, તારી ન થાય કોઈ કાળે;
ચેતો ચેતનજી સમજી સ્વરૂપ નિજ, પડ નહિ મોહની જંગલોરે.

મુસાફર૦ ૩

આરે જગતમાં જન્મીને જીવડા-શું ? ધર્મ સાધન તેં તો સાધ્યું;
ક્ષણ ક્ષણમાં ભૂલ્યો ભાન પોતાનું, મનડું તો મોહમાંહિ વાધ્યુંરે.

મુસાફર૦ ૪

વિષયવાસનાના અવળા જે ઘાટો, ઝાળંગી ચાલજેરે વાટે;
શુદ્ધિસાગર ખેલ નથી ખાળકનો, શિવ સુખ છે શીર સાટેરે.

મુસાફર૦ ૫

“શૂરવીર સાધુ વ્રત પાઞ્ચે છે તે ઉપર.”—પદ.

(૨૨૯)

(હવે મને હરિ નામશું નેહ લાગ્યો—એ રાગ.)

મુકિતના પન્થે શૂરવીર ચાલશેરે જગી,

કાયર તો જય ત્યાંથી ભાગીરે.

મુકિત૦

સુભટનો વેષ પહેરી પવેયો રણમાં તો, ચાલે છે સહુનીરે આગે;
ખરાખરીનો જ્યારે ખેલ આવે ત્યારે, મૂઠીવાળીને ભીડ ભાગેરે.

મુકિત૦ ૧

સતીનો ડોળ ભલે રાખો સહુ નારિયો, પતિની સાથ સતી બળશે;
ભક્તિયું તેલ માગે ખરા ભક્તની, ભક્તિ તે ભાવમાંહિ ભળશેરે.

મુકિત૦ ૨

દીક્ષા લેઈને, સાધુ કહાવે સહુ, વિરલા સંયમથી વિચરતા;

કરી કેશરીયાં મોહ હઠાવી, જય લક્ષ્મી કેઈ વરતારે. મુકિત૦ ૩

લીધો વેષ તેને ભજવે છે શૂર જન, ખોલે છે ખોલ તેલું પાળે;

શુદ્ધિસાગર શૂરવીર સાધુઓ, શિવપુર સન્મુખ ચાલેરે. મુકિત૦ ૪

૧૬૬

બજન પદ સંગ્રહ.

“ આત્મ પદ. ”

“પરખ્યાથી પ્રેમી સુરતામાં લય મને લાગી.”

(૨૩૦)

(હવે મને હરિ નામશું નેહ લાગ્યો-એ રાગ.)

પરખ્યાથી પ્રેમી સુરતામાં લય મને લાગી,

મિથ્યા ભ્રમણાઓ લાગીરે.

પરખ્યા ૦

કડવા લીંબડાના જેવું છે ભવસુખ, તેમાં ન ચેન કાંઈ પડતું;

વિષય વાસના વિષ સમ બાણી, મનડું ઉદાસીન ઠરતું રે. પરખ્યા ૦ ૧

ભોગો તે રોગ જેવા કુટુમ્બ બાળ જેવું, દેખું ન ક્યાંઈ સુખ આશા;

માઝું તાઝું આ સાઝુંને ખોટું, એ સહુ દુનિયા તમાસારે. પરખ્યા ૦ ૨

ઝળ હળ ઝગમગ જ્ઞાનની જ્યોતિ, સત્ય આતમને પ્રકાશે;

ઝરમર ઝરમર ઉપશમ ધારા, મનડું અન્યત્ર ન વાસેરે. પરખ્યા ૦ ૩

અનુભવ અમૃત સ્વાદ લહીને, આત્મસ્વભાવમાં રહીશું;

યુદ્ધિસાગર અવિહડ રટનાથી, ધ્યાન સમાધિ લય લહીશુંરે. પરખ્યા ૦ ૪

(સાણંદ.)

“ચેતનજી ચેતો જૂઠી આ દુનિયાની બાજી.”-પદ.

(૨૩૧)

(હવે મને હરિ નામશું નેહ લાગ્યો-એ રાગ.)

ચેતનજી સમજે જૂઠી આ દુનિયાની બાજી,

રહ્યો શું તેમાં રાચી માચીરે.

ચેતન ૦

અજ્ઞાને અન્ધ યદ્દ જેવું ન જીવડા, આત્મસ્વરૂપ જેહ સાચું;

હસતાં હેં હેં કરતાં ઓ માનવી, ફાટી બશે તાઝું ડાયુંરે. ચેતન ૦ ૧

મહેલ ચણાવ્યા બાગ બનાવ્યા, લક્ષ્મીના લોભમાં તણાયા;

એક દિન અણધાર્યો ઉઠીશ દેહથી, કોઈ ન બણે ક્યાંથી આચારે. ચેતન ૦ ૨

મનમાં આવે તેવું માની લે માનવી, અંતે તો કાંઈ નથી તાઝું;

ચેતન ચાલે ગંદીરે કાયા, મિથ્યા માને માઝું માઝુંરે; ચેતન ૦ ૩

ભાગ ૧ થો.

૧૬૭

ચેતન પણ જડ જેવો બનીને, કાંઈ ન મનમાં વિચાર્યું;
 શણકાર્યું નહિ ગુરું બોલવું, મોઢે આયુષ્ય સહુ હાર્યુંરે. ચેતન૦ ૪
 સમજ સમજ દિલમાંહિરે ભવડા, ધર્મે ઉઘમ ચિત્ત ધારો;
 બુદ્ધિસાગર સદ્ગુરુના શરણે, રહી આતમ ઝટ તારોરે. ચેતન૦ ૫
 (સાણંદ.)

“ જોઈને જોયું સગપણ દુનિયાનું કાચું. ”—પદ

(૨૩૨)

(હવે મને હરિ નામશું નેહ લાગ્યો—એ રાગ.)

જોઈને જોયું સગપણ દુનિયાનું કાચું,
 મોહ માયામાં શિદ્ધ રાચુંરે. જોઈને૦
 અસંખ્યપ્રદેશી આતમરાયા, જ્ઞાન દર્શન ગુણધારી;
 આરિત્ર ગુણથી શોભેરે આતમ, તે હું પોતે સુખકારીરે. જોઈને૦ ૧
 કાયા પુદ્ગલ યોગ લેશ્યાથી ન્યારો, શક્તિ અનન્તનો છું સ્વામી;
 બ્રહ્મા શક્ટુર શિવ વિષ્ણુ છે આતમ, નામ રહિત હું અનામીરે. જોઈને૦ ૨
 શબ્દ લેદનો ઝઘડો ચૂકાવી, અર્થથી તત્ત્વ મેં તાણ્યું;
 છાશે ભરમાયાં દુનિયામાં દર્શન, સાત નયોથી મેંતો જાણ્યુંરે. જોઈને૦ ૩
 ધન્ય ગુરુ જેણે લેદ બતાવીને, અન્તરની શક્તિ જાણાવી;
 બુદ્ધિસાગર હવે ભૂલું ન ભવમાં, પામીને તક રૂડી આવીરે. જોઈને૦ ૪

“ આતમસ્વરૂપ કૃષ્ણનું ગાન. ”—પદ.

(૨૩૩)

(હવે મને હરિ નામશું નેહ લાગ્યો—એ રાગ.)

રમજો રંગે કૃષ્ણજી (ચેતનજી) રંગમાંરે રાચી,
 સમજીને વાત આતો સાચીરે. રમજો૦
 અસંખ્યપ્રદેશી આર્ય ક્ષેત્રમાં, સુમતિ યશોદાના જાયા;
 વિવેકનન્દના તતુજ સોહાયા, સમતા વ્રજદેશે આચારે. રમજો૦ ૧

૧૬૮

બજન ૫૬ સંગ્રહ.

સ્થિરતા રમણતા રાધાને લક્ષ્મી, તેહના પ્રેમમાં રહ્યાયા.
 ધારણા દ્વારકામાં વાસ કર્યો રૂડો, અરણ્ય વસુદેવ રાચારે. રમણે ૨
 ભાવદયા દેવકીનારે છોડે, આકાશ ઉપમાથી કાળા;
 અનુભવ દૃષ્ટિ મોરલીના નાદે, લય લાગી લટકાળારે. રમણે ૩
 સાતનયોના વાક્યોની મટકી, વેચે મહિયારણ્ય સારી;
 ક્ષયોપશમ જ્ઞાનવૃત્તિ આહીરણ્ય, આત્મજ્ઞાન દહિ ધારીરે. રમણે ૪
 ભેદ જ્ઞાન દૃષ્ટિ લકુટીથી લાગી, તત્ત્વામૃત દહી આખ્યું;
 ગિર્વાણીના ધારી ગિરધારી, જ્ઞાનીએ ભાવથી એ ભાખ્યુંરે. રમણે ૫
 આતમધ્યાનનો રાસ રમાડીને, આનન્દ વૃત્તિયોને આપે;
 રાગદ્વેષાદિક મોટા જે રાક્ષસ, તેહને મૂળમાંથી કાપેરે. રમણે ૬
 નિશ્ચય વિષ્ણુ વ્યવહારે કૃષ્ણ, અવતારી જીવ પોતે;
 આતમ કૃષ્ણ ને આતમ વિષ્ણુ, ખીજે શીદને તું ગોતેરે. રમણે ૭
 અધ્યાતમથી કૃષ્ણ છે આતમ, ઐદયિક જલધિ નિવાસી;
 યરભાવ નાગરાજ જીતીને ઉપર, પોઠયા છે વિષ્ણુ વિલાસીરે. રમણે ૮
 નિજગુણ કર્તા પરગુણ હર્તા, આતમ કૃષ્ણ કહેવાયો;
 સમજ્યા વિષુ તાણાતાણુ કરીને, અન્તર ભેદ કો ન પાયોરે. રમણે ૯
 આતમ કૃષ્ણને ભાવોને ગાવો, લેજો માનવભવ લહાવો;
 ભુદ્ધિસાગર હરિ આતમરાયા, અન્તરદૃષ્ટિથી ધ્યાવોરે. રમણે ૧૦
 (સાષ્ટક.)

“વેતનજી વેતો કોઈ ન દુનિયામાં તારું.”—પદ.

(૨૩૪)

(હવે મને હરિ નામશું નેહ લાગ્યો—એ રાગ.)

વેતનજી વેતો કોઈ ન દુનિયામાં તારું,

મિથ્યા માને છે માંડે માંડેરે.

વેતનજી

લાખ ચોરાશિમાં વાર અનન્તિ, દેહ ધર્યાં દુઃખ પામી;

મળીયો માનવ ભવ હાર ન આતમ, ઉદ્ધમમાં રાખ નહિ ખામીરે. વેતન ૦ ૧

કાચારે ખડુંલો મુસાફર જીવડો, જોજો તું આંખને ઉઘાડી;

ઉચાળો અણુધાર્યો ભરવોરે પડશે, પડયાં રહેશે ગાડીવાડીરે. વેતન ૦ ૨

ભાગ ૧ લો.

૧૬૯

રામ રાવણને પાણ્ડવ કૌરવ, મૂકી ચાલ્યા સહુ માયા;
બણીઠણી શું કૂલી ફરે છે, પડતી રહેશે તારી કાયારે. ચેતન૦ ૩
માયા મમતાને આળસ છાંડી, ધ્યાન ધરો સુખકારી;
બુદ્ધિસાગર સદ્ગુણના પ્રતાપે, પામો જીવ ભવપારીરે. ચેતન૦ ૪
(સાણંદ.)

પદ.

(૨૩૫)

(હવે મને હરિ નામશું નેહ લાગ્યો—એ રાગ.)

હવે હું સમજ્યો જિનવર નામ એક સાચું,
સાચું જિન નામ ળીજી કાચુંરે. હવે૦
માતપિતા ભાઈ દીકરાને દીકરી, લલના કુટુંબ નહિ માઈ;
માઈ માઈ કરી મમતાથી હાર્યો, બણ્યું હવે સહુ ન્યાઈરે. હવે૦ ૧
જન્મીને બણ્યું ન તત્ત્વ સ્વરૂપ મેં, ફેગટ ફન્દમાં હું કૂલ્યો;
લક્ષ્મીસત્તાની ઘેંનમાં ઘેરાયો, ભણુતર ભણીને હું તો ભૂલ્યોરે. હવે૦ ૨
કાયા મન વાણીથી ન્યારો હું આતમ, અલખસ્વરૂપી સુહાયો;
ધ્યાન ધરીને જોયું સ્વરૂપ તો, આનન્દ અતિશય પાયોરે. હવે૦ ૩
લેહુગુરુએ મને લેહ બતાવીને, વિષયવાસનાથી વાર્યો;
બુદ્ધિસાગર ધન્ય ધન્ય ગુણ, આપ તર્યાને મને તાર્યોરે. હવે૦ ૪

પ્રાતઃ મઙ્ગલમ્.

(૨૩૬)

(હવે મને હરિ નામશું નેહ લાગ્યો—એ રાગ.)

શ્રી સંખેશ્વર પાર્શ્વજી તારજેરે ંહાલા,
બાલ કરે છે કાલાવાલારે૦ શ્રી સંખેશ્વર૦
ધરણેન્દ્ર પદ્માવતી દેવી, શાસન સાનિધ્યકારી;
વિજ્ઞાપહારી, મઙ્ગલકારી, સાહાય્ય કરે સુખકારીરે. શ્રી સંખેશ્વર ૧
શ્રી ચિન્તામણિ પાર્શ્વ મંત્રનો, જાપે જગ જયકારી;
દર્શન દેધને દુઃખડાં ટાળે, મહિમા જગત્માંહિ ભારીરે. શ્રી૦ ૨

૧૭૦

ભજન પદ સંગ્રહ.

- અનુભવ અમૃત જ્ઞાનની ધારા, બાલક આપનાંરે પામે;
સંઘ ચતુર્વિધ શાસન ઉન્નતિ, થાશે આપનાજ નામેરે. શ્રી૦ ૩
- શાંતિ તુષ્ટિ પુષ્ટિનાં કર્તા, પાપ પાખંડ સહુ હર્તા;
પાર્શ્વપ્રભુ નામ મન્ત્રના યાને, ભવસાગર ભવ તરતારે. શ્રી૦ ૪
- આત્મસમાધિના દાતાને જ્ઞાતા, અરજી આ ઉરમાં સ્વીકારે;
ગાંડો ઘડેલો પણુ બાલ તુમારો, દયા લાવીને ઝટ તારોરે. શ્રી૦ ૫
- નિરાકાર ને સાકારવાદની, તાણુતાણુ કેઈ જૂલ્યા;
લેહુની પાસે લેદ લદ્યાવિણુ, ભણુતરમાં બ્રાન્તિથી ભૂલ્યારે. શ્રી૦ ૬
- નિરાકારને સાકાર તું પ્રભુ, સાપેક્ષે સહુ સાચું;
સ્વાદ્વાદદર્શનજ્ઞાનવિના પ્રભુ, જાણુયું હવે સહુ કાચુંરે. શ્રી૦ ૭
- કપરે કોટિ યત્નો કરો કોઈ, જૂહું તે સહુ જાણું;
સ્વાદ્વાદ દર્શન આત્મસ્પર્શને, આત્મપ્રદેશે રંગાણુંરે. શ્રી૦ ૮
- ધૃષ્ટદેવ ને ગુરૂ સુખસાગર, ધર્મગુરૂ ઉપકારી;
બુદ્ધિસાગર જ્યજ્ય યોલો, જિનદર્શન બલિકારીરે. શ્રી૦ ૯

પદ.

(૨૩૭)

(શામળીઆની પાઘડી—એ રાગ.)

- તાડું નામ ન રૂપ લખાય, અલખ પરમાત્મા,
તારી શક્તિ અનંત કહાય. અલખ૦
- જ્ઞાનાદિક તુજ સંપદારે, કર્માચ્છાદિત થાય;
પરભાવ રંગી ચેતનારે, કર્મ ગ્રહણુકો ઉપાય. અલખ૦ ૧
- ધૂમાડા બાચક ભરેરે, હાથ કશું નહિ આય;
પર પોતાનું માનતાંરે, જન્મ મરણુ દુઃખ પાય. અલખ૦ ૨
- દેખે તે તારૂ નહીંરે, તાહરૂ તાહરી પાસ;
પોતાને રંક માનીનેરે, ક્યાં કર તું પર આશ. અલખ૦ ૩
- કાલ અનંતો ઉઘીયોરે, મિથ્યા રચણી મજાર;
સદ્ગુરૂએ ઉઠાડીયોરે, સફલ થયો અવતાર. અલખ૦ ૪
- વિનય ભક્તિ કરૂણા ગ્રહીરે, ભાવ અપૂર્વ ગ્રહાય;
ચિદ્ધન સંગે ખેલતાંરે, કર્મ કલંક કટાય. અલખ૦ ૫

भाग १ दो.

१७९

शुद्ध स्वर्ूपी येतनारे, हो लेहे वर्ताय;
 हेडातीत थध आतभारे, नयेति नयेत मिलाय. अलभ० ६
 शुद्ध स्वर्ूपे आतभारे, सत्ताये सहुं डोय;
 पुद्धिसागर ध्यावतारे, आप स्वर्ूपे जेय. अलभ० ७
 (भेहेसाष्ठा.)

“ श्रीवीर स्तवनम्. ”

(२३८)

श्रीवीर प्रभु यरम जिनेश्वर, वंही वीनति डीलुजे;
 प्रभुसभ थावा आत्मिक अनुभव, रसना प्याला पीलुजे
 प्रभु तुज मुज वरये अन्तरुं भोडुं, पणु ध्यानथडी लाग्युं छोडुं;
 आत्मिक अनुभवि मन ते जोडुं. श्री वीर० १
 सिद्धशाश्वतपद सुभना रसीया, अक्षय स्थिति सिद्धशिला वसीया;
 मुज मनमन्दिरथी नवी भसीया. श्री वीर० २
 प्रभु कर्म संग दूरै टाणी, आत्मिक इद्धिने अणुवाणी;
 वर्या मुक्ति वधु अट लटकाणी. श्री वीर० ३
 ज्ञानदर्शन यरणु जे रत्नत्रयी, व्यापि सिद्ध व्यक्ति गुणुमयी;
 मिथ्यात्व दशा सभ दूर गर्ध. श्री वीर० ४
 मुभ वीर वीर जेम उर्याइ, पणु वीर गुणु नवी संभाइ;
 कडो आतमने केम करी ताइ. श्री वीर० ५
 हुं कोधी कपटीने द्वेषी, मोही रागी लोगी कलेशी;
 हुं लव अटवीमां रहो जेशी. श्री वीर० ६
 निरागीथी केम राग करुं, जे राग दशा अट परिहडुं;
 तो लव जलधि हुं सडेजे तरु. श्री वीर० ७
 प्रभु ध्यान दशा जे चित्त जगे, तो तुज मुज अंतर अट लागे
 जेम सेवक गुणु गावे रागे. श्री वीर० ८
 ध्याता जे ध्येयस्वर्ूप थावे, तो ध्यान दशा लेजो आवे;
 पुद्धिसागर जेम गुणु गावे. श्री वीर० ९
 (विजपुर.)

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः

૧૭૨

ભજન પદ સંગ્રહ.

“શ્રી આનંદઘનજીકૃત શ્રી વીરજિન સ્તવનમ્.”

(૩૩)

વિર જિનેશ્વર પરમેશ્વર જયો, જગજીવન જિન ભૂપ;
 અનુભવ નિત્તે ચિત્તે હિત કરી, દાખ્યો ભસ સરૂપ. વીર૦ ૧
 જેહ અગોચર માણસ વચનને, જેહ અતીન્દ્રિયરૂપ;
 અનુભવ મિત્તે વીગતે શક્તિસ્થું, ભાખ્યો તાસ સ્વરૂપ. વીર૦ ૨
 નય નિદ્દેષે જેહ ન ભણીએ, નવી જીહાં પ્રસરે પ્રમાન;
 શુદ્ધ સ્વરૂપે પ્રહ્લ તે દાખવે, કેવલ અનુભવ ભાણુ. વીર૦ ૩
 અલખ અગોચર અનુપમ અર્થનો, કુણુ કહી ભણુ ભેદ;
 સહજ વિશુદ્ધશું અનુભવ વચણુજે, શાસ્ત્ર તે સઘળાં ખેદ. વીર૦ ૪
 દીસી દેખાડી શાસ્ત્ર સવે રહે, ન લહે અગોચર વાત;
 કારજ સાધક આધક રહીત એ, અનુભવમિત્ત વિખ્યાત. વીર૦ ૫
 અહો ચતુરાઈ અનુભવ મિત્તની, અહો તસ મિત્ત પ્રતીત;
 અંતરભમી સ્વામી સમીપ તે, રાખી મિત્તશું રીત. વીર૦ ૬
 અનુભવ સંગેરંગે પ્રભુ મીલ્યા, સકલ કૃત્યા સવીકાજ;
 નિજપદ સંપદ જે તે અનુભવે, આનંદઘન મહારાજ. વીર૦ ૭

“શ્રી આનંદઘનકૃત પાર્શ્વજિન સ્તવનમ્.”

(૩૪)

પ્રણમું પદ પંકજ વાસના, જસ વાસના અગમ અનુપરે;
 મોહે મન મધુકર જેહથી, પામે નિજ શુદ્ધ સ્વરૂપરે. પ્રણમું ૧
 પંક પલંક શંકા નહીં, નહીં ખેદાદિક દુઃખ દોષરે;
 ત્રીભા અવંચક ભોગથી, લહે અધ્યાતમ સુખ પોષરે. પ્રણમું ૨
 દુરીત દશા દૂરે ટળે, ભજે મુહિતા મૈત્રી ભાવરે;
 વરતે નિત્ય ચિત્ત મધ્યસ્થતા, કંઠુભય શુદ્ધ સ્વભાવરે. પ્રણમું ૩
 નિજ સ્વરૂપ સ્થિર કર ધરે, ન કરે પુદ્ગલની ખંચરે;
 સાખી હોઈ વરતે સદા, ન કદા પરભાવ પ્રપંચરે. પ્રણમું ૪
 સહજદશા નિશ્ચય જગે, ઉભગે અનુભવ રસરંગરે;
 શયે નહી પરભાવસ્થું, નિજભાવસ્થું રંગ અભંગરે. પ્રણમું ૫

નિજ ગુણમે' સખ ગુણ લખે, ન ચખે પુદ્ગલની રેખરે;
ખીર નીર વિવરો કરે, એ અનુલવ હંસ સુખેખરે. પ્રભુમું ૬
નિર્વિકલ્પ ધ્યેય અનુલવે, અનુલવ અનુલવની પ્રીતરે;
અવર ન કબહું લખી શકે, આનન્દધન પ્રીતપ્રતીતરે. પ્રભુમું ૭

“શ્રી આનન્દધન પદમ્.”

(૩૫)

ક્યારે સુને મળશે મારો સંત સનેહી;
સંત સનેહી સુરિજન પાખે, રાખે ન ધીરજ દેહી. ક્યારે ૧
જગ જન આગળ અંતર ગતની, વાતલણી કહું કેહી;
આનન્દધન પ્રભુ વૈદ્ય વિયોગે, કિમ જીવે મધુમેહી. ક્યારે ૨

“શ્રી યશોવિજયજીકૃત પદમ્.”

(૩૬)

દેખો ભાઈ મહાવિકલ સંસારી, દુખિત અનાદિ મોહકે કારણ,
રાગદ્રેષ ભ્રમ ભારી—દેખો ૧
હિંસારમ્ભ કરત સુખ સમજે, મૃષાઓલ ચતુરાઈ;
પરધન હરત સમર્થ કહાવે, પરિચ્છ વધત બડાઈ. દેખો ૨
વચન રાખે કાયા દ્રઢ રાખે, મિટે ન મન ચપલાઈ;
ચાતે હોત ઝોરકી ઝોર, શુભ કરણી દુઃખદાઈ. દેખો ૩
જોગાસન કરે પવન નિરોધે, આતમદષ્ટિ ન જાગે;
કથની કથત મહન્ત કહાવે, મમતા મૂલ ન ત્યાગે. દેખો ૪
આગમવેદ સિદ્ધાન્ત પાઠ સુણે, હિચે આઠમદ આણે;
જાતિ લાલ કુળ બલ તપ વિદ્યા, પ્રભુતા રૂપ બખાને. દેખો. ૫
જડશું રાચે પરમપદ સાધે, આતમશક્તિ ન સુજે;
વિનય વિવેક વિચાર દ્રવ્યકો, શુભ પર્યાય ન જુજે. દેખો ૬
જસવાલે જસ સુની સન્તોષે, તપવાલે તપ શોષે;
ગુનવાલે પરશુકું દોષે, મતવાલે મત પોષે. દેખો ૭

૧૭૪

ન પદ સંગ્રહ.

શુર ઉપદેશ સહજ ઉદયાગત, મોહ વિકલતા છૂટે;
શ્રીનયવિજય સુજસવિલાસી, અચલ અક્ષયનિધિ છૂટે. દેખોં ૮

પદ.

(૨૩૯)

આશા ઝોરનકી કયા કીજે, જ્ઞાન સુધારસ પીજે. આશાં ટેક.
ભટકત દ્વાર દ્વાર લોકનકે, કુકર આશા ધારી;
આતમ અનુભવ રસકે રસીયા, ઉતરે ન કબહુ ખુમારી આશાં ૧
આશા દાસીકે જે જાયા, તે જન જગકે દાસા,
આશા દાસી કરે જે નાયક, લાયક અનુભવ પ્યાસા. આશાં ૨
મનસા પ્યાલા પ્રેમ મશાલા, બ્રહ્મ અશિ પરબલી;
તન ભાટી અવટાઈ પીએ કસ, જાગે અનુભવ લાલી. આશાં ૩
અગમ પીઆલા પીયો મતવાલા, ચિન્હી અધ્યાતમ વાસા.
આનંદધન ચેતન બુંદે ખેલે, દેખે લોક તમાસા. આશાં ૪

પદ.

(૨૪૦)

અખ મેં સાચો સાહિબ પાચો, યાકી સેવા કરત હું યાકો;
સુજ મન પ્રેમ સોહાયો. અખ મેં ૦ ૧
વાકું ઝોરન હોવે અપનો, જે દીજે ધરમાયો;
સંપતિ અપની ક્ષણમે દેવે, વય તો દીલમેં ધ્યાયો. અખ મેં ૦ ૨
ઝોરનકી જન કરતહે ચાકરી, હૂર દેશ પાબી ઘાસે;
અંતરબની ધ્યાને દીસે, વયતો અપને પાસે. અખ મેં ૦ ૩
ઝોર કબહુ કોઈ કારણ કોપ્યો, બહોત ઉપાય ન તુસે;
ચિદાનન્દમેં મગન રહતુહે, વેતો કબહુ ન રૂસે. અખ મેં ૦ ૪
ઝોરનકી ચિંતા ચિત્તે ન મિટે, સખ દીન ધંધે ભાવે;
શ્રીરતા સુખ પુરણુ શુણુ ખેલે, વયતો અપને ભાવે. અખ મેં ૦ ૫

પરાધીન હે ભોગ ઓરકો, યાતે હોત વિજેગી;
 સદા સિદ્ધસમ સુખવિલાસી, વયતો નિજશુભ ભોગી. અખ મે'ં ૬
 ભાવ એકહિ સખ જ્ઞાનીકો, મૂરખ ભેદ ન ભાવે;
 અપનો સાહિબ જે પિછાને, સો જસ લીલા પાવે. અખ મે'ં ૭

પદ.

(૨૪૧)

ચેતન અખ મોહે દર્શન દીજે, તુમ દર્શન શિવસુખ પામીજે,
 તુમ દર્શન ભવ છીજે.—ચેતન૦ ૧
 તુમ કારણ તપ સંજમ કિરીયા, કહોં કાંહાંલો કીજે;
 તુમ દર્શન બિન યા સખ જીડી, અંતર ચિત ન રીજે. ચેતન૦ ૨
 ક્રિયા મૂઠમતિ હે જનકે, જ્ઞાન ઓરકું પ્યારો,
 મિલત ભાવરસ દોઉં ન ચાખે, તું દોનુથી ન્યારો. ચેતન૦ ૩
 સખમે'ં હે ઓર સખમે'ં નાહિ, તું નટરૂપ એકેલો;
 આપસ્વભાવે વિભાવે રમતો, તુંહિ ગુરૂ તું ચેલો. ચેતન૦ ૪
 અકલ અલખ પ્રભુ તું સખરૂપી, તું અપની ગતિ બાને;
 અગમરૂપ આગમ અનુસારે, સેવક સુજસ પ્રમાને. ચેતન૦ ૫

પદ.

(૨૪૨)

અખધુ પિયો અનુભવરસ પ્યાલા, કહેત પ્રેમ મતિવાલા. અખધુ૦ ૧
 અંતર સમઘાત રસ ભેદી, પરમ પ્રેમ ઉપજાવે;
 પૂરવભાવ અવસ્થા પ્રગટી, અજખ રૂપ દર્શાવે. અખધુ૦ ૨
 નખ શિખ રહત ખુમારી, બાકી સજલ સઘન ઘન જ્યેસી;
 જિજ્ઞુ એ પ્યાલા પિએ તિજુકુ, ઓર કેકૂ રતિ કયેસી. અખધુ૦ ૩
 અમૃત હોય હલાહલ બકું, રોગ સોગ નવિ વ્યાપે;
 રહત સદા ઘર ગાય નશ્યામે, બંધન મમતા કાપે. અખધુ૦ ૪
 સત સંતોષ હૈયામાં ધારે, જનમનાં કાજ સુધારે;
 દીન ભાવહી હિરદે નહિ આણે, અપનો બિરુદ સંભારે. અખધુ૦ ૫

૧૭૬

ભજન પદ સંગ્રહ.

ભાવ દયા રણુથંભ રોપકે, અનહદં તુર બળવે;
ચિદાનંદ અતુલી બલરાભ, જીત અરિધર આવે. અબધુ૦ ૬

પદ.

(૨૪૩)

રાગ તોડી.

ચેતન મમતા છાંડ પરીરી, પર રમણીશ્યુ પ્રેમ ન કીજે;
આદર સમતા આપ વરીરી. ચે૦ ૧
મમતા મોહ ચંડાલકી બેટી, સમતા સંજમ નૃપ કુમરીરી;
મમતા મુખ દુર્ગંધ અસતી, સમતા સત્ય સુગંધભરીરી. ચે૦ ૨
મમતાસે લરતે દીન જાવે, સમતા નહીં કોઉ સાથ લરીરી;
મમતા હેતુ બહુતહે દુશ્મન, સમતાકો કોઉ નાહી અરિરી. ચે૦ ૩
મમતાકી દૂરમતીહે આલી, ડાયણુ જગત અનર્થ કરીરી;
મુમતાકી શુભમતિહે આલી, પરઉપગાર ગુણુસે ભરીરી. ચે૦ ૪
મમતા પુત ભયે કુલ ખંપણુ, શોક વિજ્ઞેગ મહા મછરીરી;
સમતા સુત હોયગાં કેવલ, રહેગો દીવ્ય નીસાન ધુરીરી. ચે૦ ૫
સમતા મગન હોયગો ચેતન, જો તું ધારીશ શીખ ખરીરી;
મુજસ વિલાસ લહેગો તો તું, ચિદાનંદ ઘન પદવી વરીરી. ચે૦ ૬

પદ.

(૨૪૪)

અકલ કલા જગજીવન તોરી. અકલ૦
અંત ઉદ્ધિથી અનંત ગુણો તવ,
જ્ઞાન મહા લઘુ બુદ્ધિ જ્યું મેરી. અકલ૦ ૧
નય અરૂ ભંગ નિક્ષેપ ભિચારત,
પૂર્વધર થાકે ગુણુ હેરી;
વિકલપ કરત થાગ નવી પાએ,
નિરવિકલપતે હેત ભયેરી. અકલ૦ ૨

भाग १ दो.

१७७

अंतर अनुभव जितु तुम पदमे,
 णुडित नहीं कोठि घटत अनेरी;
 चिदानंद प्रभु कर कीरपा अण,
 हीजे ते रस रीज लदेरी.

अकल० ३

पद.

(२४५)

साधुबाध सोहे जैनका रागी, जकी सुरत मूल धून लागी. साधु०
 सो साधु अष्ट कर्मसु जगडे, शून्य भांघे धर्मशाणा;
 सोहं शण्डका धागा सांघे, जपे अजपा माणा. साधु० १
 गंगा जमना मध्य सरस्वती, अधर वडे जलधारा;
 करिय स्नान भगन होय जेठे, तोउया कर्म हल लारा. साधु० २
 आप अण्यंतर ज्योति भिराजे, अंकनाल अडे भूला;
 पश्चिम दिशाकी अडकी ज्योले, तो आजे अनहद तुरा. साधु० ३
 पंच भूतका लर्म मिटाया, छट्टाभांछि समाया;
 विनय प्रभुसु ज्योत मिलीजण, फिर संसार न आया. साधु० ४

पद.

(२४६)

(राग काङ्गी.)

जौं जौं अनुभव ज्ञानरे, घटमे प्रगट लयो नहीं.

जौं जौं. अे आंकणी.

तो जौं मनथिर होत नहीं छिन, जिम पीपरको पान;
 वेद लख्यो पणु लेद विना शक, पोथी थोथी जणुरे. घट० १
 रस लाजनमे रहत द्रवी नित्य, नहि तस रस पडियान;
 तिम श्रुत पाठी पंडितकुं पणु, प्रवचन कडत अज्ञानरे घट० २
 सार लह्या विणु लार कह्यो श्रुत, अर दृष्टांत प्रमाणु;
 चिदानंद अध्यातम शैली, समज परत अेकतानरे. घट० ३

૧૭૮

ભજન પદ સંગ્રહ.

પદ.

(૨૪૭)

(રાગ કાફી.)

અલખ લખ્યા કિમ જાવેહો, એંસી કોઈ જુગતિ ખતાવે. અલખ૦
 તન મન વચનાતીત ધ્યાન ધર, અજખાખપ જપાવે;
 હોય અહોલ લોલતા ત્યાગી, જ્ઞાન સરોવર નહાવેહો. એસી૦ ૧
 શુદ્ધ સ્વરૂપમે' શક્તિ સંભારત, મમતા દૂર વહાવે;
 કનક ઉપલ મલ લિન્નતા કાળે, જોગાનલ ઉપજાવેહો. એસી૦ ૨
 એક સમય સમશ્રેણી આરોપી, ચિદાનંદ ધમ ગાવે;
 અલખ રૂપ હોઈ અલખ સમાવે, અલખ લેદ એમ પાવેહો. એસી૦ ૩

પદ.

(૨૪૮)

(રાગ આશાવરી તથા ગોડી.)

અખધૂ નિરપક્ષ વિરલા કોઈ, દેખ્યા જગ સહુ જોઈ. અખધૂ૦
 સમરસ ભાવ ભલા ચિત્તબંધે, થાય ઉથાપ ન હોઈ;
 અવિનાશીકે ધરકી ખાતાં, જાને'જે નર સોઈ. અખધૂ૦ ૧
 રાવ રંકમે' લેદ ન જાને, કનક ઉપલ સમ લેખે;
 નારી નાગણી કો નહી પરિચય, તેા શિવમંદિર દેખે. અખધૂ૦ ૨
 નિંદા સ્તુતિ શ્રવણુ સુણીને, હર્ષ શોક નવિ આણુ;
 તે જગમે જોગીસર પૂરા, નિત્ય ચઢતે ગુણુ ઠાણુ. અખધૂ૦ ૩
 ચંદ્રસમાન સૌમ્યતા જાકી, સાયર જેમ ગંભીરા;
 અપ્રમત્ત ભારંડ પરે નિત્ય, સુરગિરિસમ શુચિધારા. અખ ૦ ૪
 પંકજ નામ ધરાય પંકશું, રહત કમલ જિમ ન્યારા;
 ચિદાનંદ એંસા જન ઉત્તમ, સો સાહેબકા પ્યારા. અખધૂ૦ ૫

भाग १ दो.

१७८

पद.

(२४६)

राग गोडी.

सोऽहं सोऽहं सोऽहं सोऽहं, सोऽहं सोऽहं रटना, लगीरी. सोऽहं०
 धंगला पिंगला सुभमना साधके, अङ्गुपतिथी प्रेम पगीरी;
 भंकनाल अट्यक लेहके, दशमे द्वार शुभ न्योति जगीरी. सोऽहं० १
 थुलट कपाट घाट निज पायो, जनम जरा लयलीति लगीरी;
 काय शकलहे चिंतामणि ले, कुमता कुटिलकुं सहज ठगीरी. सोऽहं० २
 व्यापक सकल स्वरूप लभ्यो धम, निम नलमे मग लहत भगीरी;
 चिदानंद आनंदमय भूरति, निरभ प्रेमलर पुद्धि थगीरी. सोऽहं० ३

पद.

(२५०)

राग धनाश्री.

संतो अचरिज रूप तमासा, संतो०—अे आंकषी.
 डीडीके पग कुंजर भांध्यो, जलमे मकर पीयासा. संतो० १
 करत हलाहल पान रुचिधर, तलु अमृत रस भासा;
 चिंतामणि तलु धरत चित्तमे, काय सकलकी आशा. संतो० २
 गिन आहर भरथा अति वरसत, गिन द्विग वहत भतासा;
 वज गलत हम हेभ्या जलमे, डेरा रहत पतासा. संतो० ३
 वेर अनाहि पलु उपरथी, हेभत लगत सगासा;
 चिदानंद सोहि जन उत्तम, कापत याका पासा. संतो० ४

पद.

(२५१)

(राग गोडी.)

निशानी कहा भतापुं रे, तेरे अगम अगोचर रूप. निशानी.
 रूपी कहुं तो कछु नहीरे, अंधे कैसे अरूप;
 रूपारूपी जे कहुं प्यारे, असे न सिद्ध अनुप. निशानी० १

૧૯૦

ભજન પદ સંગ્રહ.

શુદ્ધ સનાતન જો કહું'રે, ંધ ન મોક્ષ વિચાર;
 ન ઘટે સંસારી દિશા પ્યારે, પુણ્ય પાપ અવતાર. નિશાની૦ ૨
 સિદ્ધ સનાતન જો કહું'રે, ઉપજો વિનસે કૌન;
 ઉપજો વિનસે જો કહું'પ્યારે, નિત્ય અખાધિત ગૌન. નિશાની૦ ૩
 સર્વાંગી સખનય ધનીરે, માને સખ પરમાન;
 નયવાદી પલ્લો ગ્રહી પ્યારે, કરે લરાઇ ઠાન. નિશાની૦ ૪
 અનુભવ અગોચર વસ્તુહેરે, જાનવો એ હીરે લાજ;
 કહન સુનનકો કછુ નહિ પ્યારે, આનંદધન મહારાજ. નિશાની૦ ૫

પદ.

(૨૫૨)

(રાગ સારંગ)

ચેતન શુદ્ધાતમકું ધ્યાવો. પરાપરચે ધામ ધૂમ સદાહે;
 નિજ પરચે સુખ પાવો. ચેતન૦ ૧
 નિજ ઘરમેં પ્રભુતાહે તેરી, પરસર્જું નીચ કહાવો;
 પ્રત્યક્ષરીત લખી તુમ એંસી, ગહિચે આપ સુહાવો, ચેતન૦ ૨
 યાવત્ તૃષ્ણા મોહહે તુમકો, તાવત્ મિથ્યા ભાવો.
 સ્વસંવેદ જ્ઞાન લહી કરવો, છંડો ભમક વિભાવો. ચેતન૦ ૩
 સુમતા ચેતન પતિકુ ઇષ્ટ વિધ, કહે નિજ ઘરમેં આરો;
 આતમ ઉચ્ચ સુધારસ પીચે, સુખ આનંદ પદ પાવો. ચેતન૦ ૪

પદ.

(૨૫૩)

અખધૂ સોજોગી શુરૂ મેરા, ઇન પદકા કિરેરે નિવેડા. અખધૂ૦
 તરૂવર એક મૂલગિન છાયા, ગિન પુલે ફલ લાગા;
 શાખા પત્ર નહી કછુ ઉનકું, અમૃત ગગને લાગા. અખધૂ૦ ૧
 તરૂવર એક પ'છી ઠોઉ ખેઠે, એક શુરૂ એક ચેલા;
 ચેલેને જુગ ચુણ ચુણ ખાયા, શુરૂ નિરંતર ખેલા. અખધૂ૦ ૨

ભાગ ૧ શ્લો.

૧૮૧

ગગન મંડળમે' અધવિચ કૂવા, ઉહાંહે અમીકા વાસા;
 સુગુરા હોવેસો ભરભર પીવે, નગુરા જાવે પ્યાસા. અખધૂં ૩
 ગગન મંડળમે' ગઉઆં વિહાની, ધરતી દૂધ જમાયા;
 માખણ થાસો વિરલા પાયા, છાશ જગત ભરમાયા. અખધૂં ૪
 થડખિતુ' પત્ર પત્રખિતુ' તુંબા, ખીન જુલ્યા ગુણગાયા;
 ગાવન વાલેકા રૂપ ન રેખા, સુગુર સોહી ખતાયા. અખધૂં ૫
 આતમ અનુભવ ખીન નહી જાને, અંતર જ્યોતિ જગાવે;
 ઘટ અંતર પરખે સોહે મૂરતિ, આનંદધનપદ પાવે. અખધૂં ૬

પદ.

(૨૫૪)

(રાગ આશાવરી.)

અખધૂં રામ રામ જગ ગાવે, વિરલા અલખ લખાવે. અખધૂં ૧
 મતવાલા તો મતમે' માતા, મઠવાલા મઠરાતા,
 જટા જટાધર પટા પટાધર, છતા છતાધર તાતા. અખધૂં ૧
 આગમ પઠી આગમધર થાકે, માયાધારી છાકે;
 દુનીયાદાર દુનીસે લાગી, દાસા સખ આશાકે. અખધૂં ૨
 ખહિરાતમ મૂઢા જગ જોતા, માયાકે કુંદ રહેતા;
 ઘટ અંતર પરમાતમ લાવે, દુર્લભ પ્રાણી લેતા. અખધૂં ૩
 ખગપદ ગગન મીન પદ જલમે', જો ખોજો સો ખૌરા;
 ચિતપંકજ ખોજોસો ચિન્હે, રમતા આનંદ લૌરા. અખધૂં ૪

પદ.

(૨૫૫)

ખેહેર ખેહેર નહી આવે અવસર, ખેહેર ખેહેર નહી આવે;
 જ્યું જણે ત્યું કરલે લલાઈ, જનમ જનમ સુખ પાવે. અવં ૧
 તન ધન જોખન સખહી જુઠો, પ્રાણ પલકમે' જાવે. અવસરં ૨

ન પદ સંગ્રહ.

તન છુટે ધન કૈન કામકો, કાયકૂં કૃપણ કહાવે. અવસર૦
જાકે દિલમેં સાચ વસતહે, તાકૂં ભૂંડ ન ભાવે. અવસર૦
આનંદધનપ્રભુ ચલત પંથમેં, સમરી સમરી ગુણ ગાવે. અ૦

પદ.

(૨૫૬)

સમજપરી મોહે સમજપરી, જગમાયા અખ ભુટી મોહે
સમજપરી—એ આંકણી.

કાલ કાલ તું કયાકરે મૂરખ, નાહીં ભરૂંસા પલ એકધરી. સ૦ ૧
ગાફીલ છિનભર નાંહી રહો તુમ, શિરપર ધૂમે તેરે કાલ અરિ. સ૦ ૨
ચિદાનંદ એ ખાત હમારી ખ્યારે, ભણોમિત્ત મનમાંહે ખરી. સ૦ ૩

પદ.

(૨૫૭)

અખ એસો જ્ઞાન બિચારી, વામે કોણુ પુરૂષ કોણુ નારી. અખધૂ૦
અમનકે ઘર નહાતી ઘોતી, બેગીકે ઘર ચેલી;
કલમા પઠ પઠ ભઈરે તુરકડી તો, આપહીઆપ અકેલી. અખ ૦ ૧
સસરો હમારો બાલો લોજો, સાસુ બાલ કુંવારી;
પીયુજી હમારો પોઠે પારણીએતો, મેહું જુલાવનહારી. અખધૂ૦ ૨
નહીં હું પરણી નહીં હું કુંવારી, પુત્ર જણાવનહારી;
કાલીઠાલીકો મેં કોઈ નહીં છોડયો તો, હજુએ હું બાલ કુંવારી. અખધૂ૦ ૩
અઢીઢીપમેં ખાટ ખટૂલી, ગગન ઉશીકું તલાઈ;
ધરતીકો છેટો આભકી પિછોડી, તોય ન સોડ ભરાઈ. અખધૂ૦ ૪
ગગન મંડલમેં ગાય વીઆણી, વસુધા દૂધ જમાઈ;
સઉરે સુનો ભાઈ વલોણું વલોવેતો, તત્તવ અમૃત કોઈ પાઈ. અખધૂ૦ ૫
નહીં જાઉં સાસરીયેને નહીં જાઉં પીયરીયે, પીયુજીકી સેજ બીજાઈ;
આનંદધન કહે સુનોભાઈ સાધુ તો, જ્યોતસેં જ્યોત મિલાઈ. અખધૂ૦ ૬

ભાગ ૧ લો.

૧૮૩

પદ.

(૨૫૮)

(રાગ વેલાવલ.)

જીય જાને મોરી સફલ ધરીરી. જીય૦ એ આંકણી.
 સુત વનિતા ધન ચૌવન માતો, ગર્ભ તણી પેદન વીસરીરી. જીય૦ ૧
 સુપનકો રાજ સાચ કરી માચત, રાચત છાંહ ગગન બદરીરી;
 આધ અચાનક કાલ તોપચી, ગ્રહે જ્યુ' નાહર બકરીરી. જીય૦ ૨
 અતિહી અચેત કછુ ચેતત નાહિ, પકરી ટેક હારિલ લકરીરી;
 આનંદધન હીરોજન છંપી, નર મોહ્યા માયા કકરીરી. જીય૦ ૩

પદ.

(૨૫૯)

કિન શુન ભયોરે ઉદાસી, ભમરા. કિન૦ એ આંકણી.
 પંખ તેરી કારી મુખ તેરા પીરા, સખ કુલનકો વાસી.
 ભમરા૦ કિન૦ ૧
 સખ કલીયનકો રસ તુમ લીના, સો ક્યુ' જય નિરાસી;
 ભમરા૦ કિન૦ ૨
 આનંદધન પ્રભુ તુમારે મિલનકું, જય કરવત લ્યુ' કાશી.
 ભમરા૦ કિન૦ ૩

પદ.

(૨૬૦)

(રાગ વેલાવલ.)

જોગ જીગતિ જાણ્યા વિના, કહા નામ ધરાવે;
 રમાપતિ કહે રંકકૂ, ધન હાથ ન આવે. જોગ૦ ૧
 જોખ ધરી માયા કરી, જગકુ ભરમાવે;
 પૂરણ પરમાનંદકી, સુધી રંચ ન પાવે, જોગ૦ ૨

